Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 7000 TL. 9 Ocak 1993 Sayı: 28

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Devlet yönetiminde bir cinayet şebekesi

▲ Daha yüzlerce çocuk radyasyondan etkilendi.

- Çernobil felaketi dünyanın başına geldiğinde, bütün dünya havada dolaşan bu ölüm bulutlarından korunmanın tedbirini aldı. Ölüm bulutları Türkiye üzerinde çaydan fındığa, sütten marula kadar her şeyin içine nüfuz ederken, dönemin iktidarı "Türklere radyasyon bir şey yapmaz" diyerek halkla alay etti.. Radyasyon ölçümleri hayati tehlike sınırı gösterdiği halde bu rakamların açıklanmasını yasakladılar.
- '86'dan sonra pek çok yerde sakat doğmuş çocuklar, kan kanserine yakalanmış bebekler onların eseri. Şimdi suçu birbirlerinin üzerine atıyorlar. Kimisi "Haberim yoktu, hatırlamıyorum" diyor, kimisi "Ben emirlere uydum" diyor, kimisini ise bilim adamları "aldatmış". Kendilerini kurtarmak için halkı bir kez daha aldatmaya çalışıyorlar.
- Halkın radyasyonun öldürücü sonuçlarıyla karşı karşıya kalmasına göz yuman dönemin bütün yöneticileri, bu olayı bilerek saklayan "bilim adamları", yazılarıyla onlara destek veren "aydınlar", "gazeteciler" olaydan doğrudan sorumludurlar.

İşte cinayetin sorumluları

Dönemin Cumhurbaşkanı Evren: "Tehlike yok demişlerdi."

Dönemin Başbakanı Özal: "Zaman geçti hatırlamıyorum."

Aral: "Araştırma eksikti, üzgünüm."

Doğramacı: "Bize susun dediler."

Özemre: "Meclis araştırma yapsın."

Halkların kardeşliğini güçlendirelim

Halklar arası düşmanlığı körüklemek isteyen oligarşi her şeye rağmen başarılı olamıyor. Halklar kavga ve çatışma değil, dostluk, dayanışma ve kardeşlik istiyorlar.

Elazığ'da Kontrgerilla'ya Halkın Cevabı

Elazığ'da halk bombalanan gazete bayiine sahip çıktı. Aralarında para toplayarak Ozan Kasetçilik'e yardım eden Elazığ halkı, bayiin açılışına da halayları ve türküleriyle katıldı.

Mehmet Ertak 22 Ağustos'tan Beri Kayıp

22 Ağustos'ta Şırnak'ta gözaltına alınan Mehmet Ertak, emniyet müdürleri, karakol komutanları, valilerinden sonra İçişleri Bakanı tarafından da inkar edildi.

Malatya'nın Akçadağ İlçesi'ne bağlı Gürkaynak Köyü 6 Ocak'ta asker ve polis timleri tarafından basıldı. Köylüler kış ortasında saatlerce sokakta bekletildi, dövüldü, eşyaları talan edildi....

Mersin belediye işçileri başardılar

- **Mersin Belediye Başkanı Kaya Mutlu 999 işçiyi işten attı ama karşısında boyun eğmeyen, sarı sendikacılara değil özgüçlerine ve sınıf dayanışmasına güvenen işçileri buldu.**
- "Size güvenmiyoruz"... Dirençleri masada boğmaya alışkın Belediye-İş ve Genel-İş gibi sarı sendikacılara ve her zaman kendilerini yarı yolda bırakan yöneticilere Mersin belediye işçilerinin yanıtı bu oldu. Direnişi işçilerin oluşturduğu Eylem Komitesi yönetti. Sarı sendikacıların, Türk-İş ve DİSK'in uzlaşmacı ve patronlarla işbirliğine dayanan çizgisi artık çok açık.
- **Mersin belediye işçilerine her dirençlerinde Liman işçileri omuz verdiler. Aileleri de dirençe katıldılar. Direniş işten atılan 999 işçinin işe alınmasıyla bitirildi.**

MERHABA

Son sayımız da hiç zaman geçirilmeden toplatıldı. Nasıl mı? 2 Ocak Cumartesi günü öğleden sonra derlemeye verilen 27. sayımız hakkında daha birkaç saat geçmeden toplatma kararı çıkartıldı. Hem de öyle birkaç yazıdan değil, neredeyse gazetenin bütün yazılarından hakkımızda dava açıldı. Yine toplam 6 yazıda sınıf ve bölge farkı gözeterek halkı suç işlemeye tahrik ettiğimiz ve devletin bölünmez bütünlüğüne kastettiğimiz ortaya çıkarıldı. Birkaç kez daha söylemiştik. Bir kez daha söylüyoruz. DGM savcıları ağır-aksak işleyen yargı sisteminin yüzakıdırlar. Bundan kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Haftalık bir gazeteyi bu kadar kısa bir sürede, hem de altı yazısından birden toplatabilmek her ademoğlunun harcı değil, sadece DGM savcılarının harcıdır. Amaçları gazetemize daha bayilere ulaşmadan el koyabilmektir. Böylece okuyucularımızla aramızdaki bağı koparacaklarını sanmaktadırlar. DGM savcılarının gayretleri de yetmeyince, bu sefer de bürolarımıza tanıtım amacıyla gönderdiğimiz gazeteleri engellemeye çalıştılar. Gazetemizi taşıyan otobüs şirketleri tehdit ediliyor, gazetemize zorla el konuluyor. En son gazetemizi Elazığ ve Tunceli bürolarımıza taşıyan Tuncelililer Sayahat çalışanları gazetemizi bir daha taşımamaları için tehdit edilip, hakarete uğradılar.

İç hareketlik dağdaki gerillaya daha fazla bomba, halklarımıza daha fazla acı, daha fazla yargısız infaz, daha fazla gözaltında kayıp düşerken, bizim gibi devrimci basına da daha fazla baskı ve yasak düşüyor.

Mücadele ezilen, horlanan, ikinci sınıf vatandaş kabul edilen kadının yazgısını değiştiriyor. Onların onyıllardır tekrarlanıp duran öyküsünü yeniden yazıyor. Her geçen gün daha fazla kadınımız, yanınlarını kendi elleriyle kurmaya yöneldikçe devrimin, sosyalizmin adımları daha da hızlanıyor. Mücadeleye sarıldıkça daha fazla özgürleşen kadınlarımız kendilerini devrimci hareketle tanımlıyor. Devrimin tarihi kuşatmalarda, işkencehanelerde, düşmana yönelmiş namlularda Sabo'lar, Perihan'lar, Olcay'lar, Fintoz'larla yazılıyor. Yazılmasında pay sahibi oldukları tarihi onlara atfediyoruz.

Gençlik bir yandan sivil faşist saldırılara göğüs gererken, diğer yandan sosyalizme ve insana olan inancını diri tutuyor. Küba devriminin 34. yıldönümünde sosyalizme olan inançlarını daha bir içselleştirerek her türlü yozluğa ve pisliğe karşı daha geniş kitlelere taşırmaya hazırlanıyorlar. Yankee kuşatması altındaki Küba halkına dost ellerini uzatıyorlar, dayanışma mesajlarını gönderiyorlar.

Temmuz-Ocak kısırdöngüsünü kırıp binlerle başbakanlığın kapısına dayanan memurlar, şimdi greve hazırlanıyorlar. 15 Ocak'ta tüm Türkiye'de iş bırakacak olan memurlar bundan sonra da Demirel'in yüzünü daha çok ekşitecekler.

Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Avrupa ülkelerinin bir bir yıkılmasıyla dünyada esmeye başlayan gericilik dalgası kırılmaya başladı. Sosyalizm, kapitalist dünyanın öldü çığlıklarına rağmen yükselişe geçiyor. SB ve Doğu Avrupa ülkelerinden çıkardığı derslerle yeni bir sürece giriyor. Yeni dalga halklar üzerindeki etkisini hissettiriyor. Geçtiğimiz Aralık ayında ev sahipliği Alman Komünist Partisi'nin Berlin Bradenburg kanadının yaptığı uluslararası bir toplantı yapıldı. 5 Aralık'ta gerçekleştirilen toplantıya Türkiye'den DEVRİMCİ SOL çağrıldı. Dış dünyadan sayfamızda toplantıya katılan DEVRİMCİ SOL Uluslararası İlişkiler Komitesi'nin toplantıya sunduğu bildirgenin bazı bölümlerini bulacaksınız.

Dostlukla...

OKURDAN

Mücadele gazetesinin 19 Aralık 1992 tarihli 25 sayısında "Sözde Devrimcilere Dur Diyelim" başlıklı Metin Turan'ın yazısını okuduğumuzda Kırşehir'de İHD'nin İnsan Hakları Haftası dolayısıyla düzenlediği etkinlikler çerçevesinde Selda'nın gelişiyle yaşananlar geldi aklımıza. Zülfü Livaneli ve Ferhat Tunç çok para istediği için getirtilememişti. Neyse ki Selda 25 milyon gibi "cüzi bir miktar" istemişti. Olacaktı artık o kadar, her gün televizyonda zilleri takap çıka çıka yapan "büyük solcu" bir sanatçı daha var mıydı? Ayrıca Kırşehir gibi küçük bir ilde sürece çok radikal girmek olmazdı. Kitleyi alıştıra alıştıra başlanmalıydı sürece. Yine de bir sorun vardı ortada. Bu da Selda'nın son dönemlerde zilleri takap çıka çıka yaptığı parçalarıyla "demokrat sanatçı" niteliklerinden de uzaklaşmaya başlamasıydı. Oysa sürece yumuşak da olsa girmek için ez azından "demokrat" niteliklerin ortada olması gerekiyordu. Fakat bunun için de bir çare bulundu ve Selda ile, yeni parçalarını değil, sadece eski parçalarını söylemesi için anlaşıldı.

Bizi şaşırtan konseri organize edenlerin tavrı değil, daha çok Selda'nın böylesi bir durumdan rahatsız olup olmamasıydı. Selda, 'ya bugün ürettiği parçalardan utanıyor, bundan dolayı eski parçalarını söylüyor ya da demokrat potansiyelin olumlu duygularını sömürmek için böyle yapıyor. Yeni parçalarından utanması söz konusu olamayacağına göre "Kızıldere" gibi kitlelere mal olmuş parçaları söyleyerek insanların demokratik duyarlıklarını sömürüyor olması kalıyor geriye. Metin Turan yazısında tam da burada yaşananları dile getirirsesine "... bu sanatçılar nabza göre şerbet veren ve yalnız olayın ticari yanını gözeten, çıktıkları her etkinlikte, o etkinliği düzenleyen anlayışın dilinden konuşup, onların söylemini kullanan sanatçılarsa burada faydacılığın, ikiyüzlülüğün, şekilsizliğin en alası vardır" diyordu.

Bizler "solculuğun" kaymağını yiyenleri, insanlarımızın demokratik duyarlıklarını sömürenleri her zaman teşhir etmeye çalışarak, saflarımızı belirginleşmeye başladığı şu süreçte onların da saflarını belirtmelerelerinde daha hızlı davranmalarını sağlamaya çalışacağız.

Fakat bütün bu sahte solcuların yaptıklarını teşhir edecek olan, ancak devrimci mücadelede sanatçıların sanat cephesinde kendilerini bir güç olarak hissettirmeleri ve demokratik halk kültürünün geliştirilmesinde temel dinamik olduklarını pratikte kanıtlamalarıyla mümkündür diye düşünüyor, sanatçı arkadaşlarımızın da bunu fazlasıyla gerçekleştireceklerine inanıyoruz.

KIRŞEHİR'DEN BİR GRUP MÜCADELE OKURU

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Halk dürüstlük ve açıklık istiyor 3
- Vazgeçilmez devrimci görev, halkların dostluğunu güçlendirmektir 4
- ABD emrediyor BM ambargosu sürüyor... 5
- Kürdistan'da bir kayıp... 6
- Kamu emekçilerinin gündemi grev olmalıdır 7
- Sendika ağalarının kavgası işçi sınıfının kavgası değildir 8
- İşçi sınıfı Mersin Belediye işçileriyle onurlanıyor... 9
- Faşizme karşı mücadelede tereddüte yer yoktur 10
- Ekonomi 11
- Kadınlar yarınlarını kendi elleriyle kuruyorlar 12-13
- Düzenin "küçük insanları" olmayalım 14
- Türkiye'yi gerçekleriyle Avrupalılara anlattık 15
- "Silahlarımız halkın şiddetinin önünü açıyor" 16
- Fırat ÖZGÜR-DER açıldı... Baskı ve Katliamlara Karşı Birlik 17
- "İnsanız Hakkıyız Kazanacağız"... Resmi eşkıyalar işbaşında... 18
- Birinci ansiklopedi savaşı kızıştı 19
- Küba halkı yalnız değil 20
- Berlin'de enternasyonalist bir adım 21-22
- Kültür/Sanat 23

Sahibi: Hazıran Yayıncılık ve Tic. Ltd Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Namık Kemal CİBAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst.
Tel: 518 84 17-518 58 67
Fax: 516 24 14
Baskı: Serfer Matbaacılık
Fiyatı: 7.000 TL. Almanya: 3 DM, **Fransa:** 10 FF, İsviçre: 3 SF, **Hollanda:** 3 FL, İngiltere £ 1
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık 160.000 TL., 1 yıllık 320.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM, 1 Yıllık 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İş Bankası Aksaray Şubesi 1002 30420 951718

BÜRO'LARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kat: 1 No: 10 Tel-Fax 51 97 55
Ankara: Marmara Sk. Kırmır Ap. No: 12 /17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Bursa: Hacılar Mah. Kırmakırcı Sk. Aslan İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 34 47 80
Denizli: Dedikü Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Göçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 255 89
Elazığ: Çarşı Mah. Hürriyet Cad. Eskicoğlu İşhanı No: 106 Kat: 2 Tel-Fax: 24 519
Eskişehir: Delikadıroğlu Cad. Ceyhan İşhanı No: 1 Kat: 2 K.Maraş
Erzincan: Emsal Sarıgı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644
İzmir: 853. Sokak No: 27/501 Büro İşhanı Konak Tel: 845 311
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 25 Tel: 375 25
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafiz Şevki Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 3 Tel: 35 75 35
Konya: Kürkçü Mah. Abiveyin Karşıeşler Sk. Kat: 2 No: 201 Tel: 10 50 77
Malatya: Park Kazınç İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 21 78 62 Fax: 19 801
Samsun: Pazar Mah. Yeni Hamam Cad. No: 63/A Kat: 3 D: 20 Tel: 35 59 81
Sivas: Sıtkıbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No 508 Tel: 22 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Koloğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel: 26 10 70
Tunceli: Mağlıtaş Mah. Okullar Cad. Boratay Sk. Dayı-Yeğen İşhanı Ge: 11 Tel: 51 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Ökul Sk. Kılıç Pasaj No: 14 Kat: 2 Tel: 53 99 65
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/68 31 058
Atina: Agonas Veranstros No. 5 Kaningos Square-Athen
Frankfurt: Kasseler str. 1a 60000 Frankfurt 90 Tel: 49/69/77 89 00
London: 52 Park View Estate Colina Road London N 5 2UB Tel: 00 44/71/92 34 138
Paris: 38 Rue D'Hauteville 75010 Paris/France7 Tel: 00 33/1/47 70 06 90
Zürih: Gasometer Str. 34 8005 Zürich

Vahşi kapitalizmin kovboyları

Amerikan tekelleri, Brezilya'nın Amazon ormanlarında kendine yer açarken, bir yandan dev makineleri ormanları yok ediyor, diğer yandan bir cinayet şebekesi gibi çalışan ticaret şirketleri Amazon yerlilerinin şekerlerine, tuzlarına arsenik katarak onları yavaş yavaş katlediyordu. Vahşi kapitalizmin orman ve insan kıyımı son derece soğukkanlı ve hiçbir vicdani muhasebeyi gerektirmeyecek kadar dolarlar, marklar, yenler ve sterlinler üzerinde yürüyordu. Brezilya insanının değeri Amerikan şirketleri için muhasebe defterlerinin bir kenarına işlenen arsenik zehirinin miktarı kadardı.

Kapitalizm için insanın bir değeri yoktur. Ancak emperyalistler için, sömürge insanının değeri ise hiç yoktur. Emperyalistlerin vahşiliği böyle sürüp giderken, onların yeni-sömürgelerdeki uşakları daha aşağı kalmazlar. Yeni-sömürgelerin bu köle ruhlu yöneticileri kendilerine kraldan daha kralcı olmayı yakıştırıyorlar. Yeni üretilmiş Amerikan ilaçları için Türkiye insanını kobay olarak kullanan HZİ Vakfı ve onun yöneticileri Turan İtil gibi, Ayhan Songar gibi "bilim adamları" vardır.

Bu çağdaş Mengeleler üç parça yeşil dolar için kendi ülkesinin insanını satmaktan, onları birer kobay olarak kullanmaktan zerrece vicdan azabı duymazlar. Kimileri de, aynı ilaçları cezaevlerindeki mahkumlar üzerinde tam bir vahşett örneği olarak denemeyi marifet sayarlar. Vahşi kapitalizmin kovboyları artık bilim adamı kılığında geziniyorlar.

1986'da Çernobil felaketi insanlığın başına geldiğinde bütün dünya atmosfere yayılan radyasyondan kendini nasıl koruması gerektiği üzerine kafa yorarken, Türkiye yöneticileri de onların emir komutasındaki sözde bilim adamları hemen yakınlarındaki bu felaketin üzerini örtmeye çalıştılar. Söz konusu olan binlerce, milyonlarca insanın hayatıydı ancak küçük hesap peşindeydiler. Nasıl olsa halkı aldatmaya alışmışlardı.

Şöyle ya da böyle Türkiye yöneticileri ve "bilim adamları" Çernobil felaketi sırasında Türkiye'de yüz binlerce kişiyi tehlikeye atarak bir cinayet işlediler. Bu olaya kamuoyu tepkisini olayın sonuçları kendisini hissettirdikçe vehameti ölçüsünde daha yeni ortaya koyuyor. Konuyla ilgili olarak olışmuş net ve açık bir bilinç yok. Her kafadan bir ses çıkıyor. Bu işten doğrudan sorumlu olanlar da böyle olacağını hesaba kattıklarından fazla tedirginlik duymuyorlar. Sıkıntı duymadan yerlerinde oturuyorlar.

Radyasyon etkili bütün gıda maddelerinin daha henüz tarladayken bile toplanıp imha edilmesi gerekmekteydi. Ama ekonomiden çok anlayan bir başbakan vardı Türkiye'nin başında ve o kadar ürün heba edilmemeliydi. Türk insanı radyasyon falan tanımazdı, onun biyolojik yapısı diğer insanlarınkinden daha farklı olduğu için gıda maddelerindeki olası radyasyonun ona bir etkisi olmazdı. Böylece bütün olan bitin saklandı. Halkın radyasyonlu gıda maddelerini tüketmesi seyredildi, dahası teşvik edildi. Tam bir cinayet şebekesi gibi çalışıyorlardı. Cumhurbaşkanından başbakanlarına ve diğer bütün bakanlarına kadar televizyon kamera larının, fotoğraf makinelerinin önüne geçip pozlar verdiler; dertleri halka çayın ne kadar zararsız olduğunu anlatmaktı. Çayda önemsiz miktarda radyasyon vardı onlara göre ve bu zararsız çayı keyifle kendileri de içiyorlardı.

Onların marifetleri bu kadarla da kalmadı. Bu ülkede kenarından kıyısından da olsa bilime bulaşmış kurumlar vardı. Bu ülkenin koca koca binalara sahip, onlarca dönüm araziye yayılmış, her türlü teknik olanağa ve laboratuvara sahip üniversiteleri vardı. Çeşitli üniversitelerin öğretim üyeleri çeşitli yerlerde radyasyon ölçümleri yaptılar, sonuçlar onlar açısından dahi ürkütücüydü ancak konuyla ilgili olarak kamuoyuna tek bir laf

Yolsuzlukları hasır altı edenlere, yüzlerce çocuk, binlerce insanı ölüm tehlikesi ile karşı karşıya bırakanlara bir şey yapacakları yok. Radyasyonlu çay olayı her zamanki gibi bir süre tartışılıp daha sonra unutturulmaya çalışılacak. Ancak halk unutmayacaktır ve bu cinayetlerin, sorumsuzlukların, vahşetin hesabını bir gün mutlaka soracaktır.

etmediler. Bu ülkede YÖK diye bilime düşman faşizmin üniversitelerdeki ayağı vardı. Bunlar "bilim adamlarıydılar" ve YÖK'ün başında bilim adamı olduğunu iddia eden Doğramacı vardı ve onun emriyle bütün araştırmalar halka açıklanacağı yerde yasaklandı. Faşizmdi bu; yukarıdan aşağı emir komutayla işlerdi. Bu mekanizmanın görevlileri rahattılar. Yukarıdan ne gelirse onu yaparlardı. Bilimmiş, ilimmiş hiç takmazlardı. Bilimse faşizme hizmet edendi ve ne buyurulursa o sonucu bilimsel veri olarak açıklardı.

Evet, vahşi kapitalizmin kovboyları şimdi bilim adamı kılığında dolaşıyor, araştırmaları hasıraltı edip, halkı kandırarak radyasyonlu gıda maddelerini tüketmesini sağlıyorlar. Bu kovboylar yeri geldiğinde başbakan, yeri gelince cumhurbaşkanı olarak karşımıza çıkıyorlar. Bazen karşımızda çay içiyorlar, bazen çarpıtılmış rakamlarla bizi aldatmaya çalışıyorlar.

Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesi Pediatri Bölüm Başkanı Profesör Hilal Mocan, "Karadeniz'de tam bir felaket yaşanıyor." diye açıklama yaparak, bu durumu ortaya koyuyor. Yaşanan bu felaket nedir? Kenan Evren'in ve Turgut Özal'ın halkı aldatmalarının bugüne varan sonuçlarıdır. Bölgede 1983-86 döneminde kan kanserine yakalanmış çocuk oranı, on binde dört iken, bu rakam şimdi binde birdir. Bu rakam son yılların en yüksek rakamıdır. Artış dört kattan fazladır. Sakat doğum oranı binde 1.29 iken, şimdi binde 2.46'ya çıkmıştır.

Olayın sorumluları topu birbirlerine atmaktadırlar. Doğramacı, "Cahit Aral'dan bize açıklamayın diye talimat geldi, biz de emre uyduk." demektedir. Özrü kabahatinden büyüktür. Yeri geldiğinde YÖK'ün özgür ve özerk üniversite yarattığını ilan eden Doğramacı'nın paçası sıkışınca emir almış olmaktan hiçbir sıkıntı duymadığı görülüyor. Kenan Evren ise, bilim adamları "tehlike yok dediler" diyerek topu kendi emir kulu bilim adamlarına atıyor. Özal ise "Hatırlamadım"lan oynamaktadır.

Onlara bir şeyin olacağı yoktur. "Fevkalade ayıp etmişlerdir... Bilim adamları açıklanmalıydı, onlar da gizlememeliydi." şeklinde olaya açıklamalar getiren Demirel "Ancak sayın Özal'ın ve diğer yetkililerin siyasi sorumluluğu vardır. Meclis bu konuyu 19 Ocak'ta önüne geldiğinde görüşecektir. İşi yargıya intikal ettirme hususundaki gelişmeleri şimdiden bilemem." şeklinde konuşmaktadır. Anlaşılacağı gibi yolsuzlukları hasır altı edenlere, yüzlerce çocuk, binlerce insanı ölüm tehlikesi ile karşı karşıya bırakan bu katliamın sorumlularına bir şey yapacakları yok. Her zamanki gibi bir süre tartışılıp daha sonra unuttulmaya çalışılacak. Ancak halk unutmayacaktır ve bu cinayetlerin, sorumsuzlukların, vahşetin hesabını bir gün mutlaka soracaktır.

Politikada Bu Hafta

Halk dürüstlük ve açıklık istiyor

Tuncer BAĞDATLIOĞLU

Çernobil faciasından kopup gelen radyasyon bulutlarının yaklaşık yedi yıl sonra insanlarımıza kanser bulaştırdığının anlaşılmasıyla birlikte düzen politikacılığının ve yöneticiliğinin reziliği ve düzenbazlığı da açığa çıktı.

Burjuvazinin, politikacılarının denilebilirse bilim adamlarının ve kurumlarının halkı vicdanları zerrece sızlamadan nasıl aldattıkları ve bundan şimdi de öyle fazla bir rahatsızlık duymadıklarını ortaya koydu.

Cumhurbaşkanından, başbakanına, bakanlarından milletvekillerine, partilerinden sözde bilim üreten kurumlarına ve "bilim adamlarına" kadar hepsi suça ortak oldular. Ve 1986'da Çernobil'den radyasyon dalga dalga ülkemize ulaştığında insanlarımız üzerinde yaratacağı tahribatları çok iyi bildikleri halde bunu halka dürüstçe ve açıkça tüm gerçekliğiyle anlatmadılar. Tersine halk biraz olsun tedbir almaya çalışırken, televizyon gösterileriyle, bunu da engelleyecek kadar düştüler. İnsanın hele hele emeğiyle geçinen bir insanın hiçbir değeri yoktur bu ülkede. Ve insanına değer vermeyen yöneticiler halkı her zaman aldatarak işlerini gördüler. Yalanları açığa çıkar, halk bunun hesabını sorar diye düşünmediler. Düzenin politikacıları ve yöneticileri halka karşı dürüstlük ve açıklık diye bir erdeme hiç sahip olmadılar. Bu ülkede burjuvazinin politikalarına düzenin partilerine ve politikacılarına bulaşan her şeyden yalan, aldatma ve hileden başka bir şey çıkmadı. Bu ülkede düzenin politikacıları halkı hep yalanla beslediler.

Bu ülkede "Halk desteğim var, halkın % 50'si bizim arkamızda" diyen bir başbakan neredeyse kitap üzerine yemin edecek kadar iddialı konuşur ve yıl sonunda dolar 8 bin TL'yi geçmeyecek derse, daha dediğinin üzerinden üç ay geçmeden yıl sonunda 8800 TL olursa ne denir? Enflasyon bu yıl % 55'e inecek der ve her şeyi buna göre ayarlatırsa, kendi kurumlarının yaptığı istatistikler enflasyonu % 70'in üzerinde gösterirse ne denir?

Bu ülkenin politikacıları, devletin en tepesinde yönetim ilerini ellerinde tutanlar ABD'nin ülkemize yerleştirdiği atom başlıklı Jüpiter füzelerini yıllarca halktan gizlemişler, sorulduğunda "Nereden çıkarıyorsunuz, yok öyle şey" diyebilmişlerdir. Ne zaman Karaipler sorunuyla birlikte ABD ve SB atom savaşının eşiğine gelmiştir. Türkiye'nin de bunun içine girdiği ortaya çıkmıştır. Atom başlıklı Jüpiter füzeleri dolayısıyla ABD Küba'ya saldırırsa Türkiye'nin SB'nin saldıracağı hedef olduğu ve atom savaşıyla birlikte yerle bir olacağı öğrenilmiştir. ABD emperyalizminin Türkiye'yi atom savaşında gözden çıkardığından halkın hiç haberi olmamıştır.

Körfez savaşında Türkiye'nin savaşın ilk başlatılacak yer seçildiği, bundan son anda vazgeçildiği daha yeni Çöl Aysı Swartzkopf'un anılarından öğrenildi. Savaşın Türkiye'den başlatıldığını, halk Irak'ın İsrail'e, Suudi Arabistan'a attığı Scutt füzeleri Ankara ve İstanbul gibi merkezlerde patlayınca öğrenecekti. Swartzkopf anılarını yazmasaydı belki de halk bu gerçeği hiç öğrenemeyecekti. Özal'la Genelkurmay birlikte İncirlik Üssü'nden kalkan ABD uçaklarının Irak'a bomba yağdırmasını halktan ve kamuoyundan tam beş gün boyunca gizlediler. CNN açık etmeseydi belki de halk İncirlik Üssü'nün savaşta ABD'nin emrinde Irak'a karşı kullanıldığını hiç bilmeyecekti.

Seçimler öncesi onca vaat ve sözlerle halkın karşısına çıkan DYP ve SHP bunların hangisini yerine getirdi? Muhalefettelerken ANAP'ın yüzlerce yolsuzluk dosyasını ellerinden düşürmeyenler, iktidar oldular. Aradan tam bir yıl geçti, bir tek yolsuzluk dosyasını halkın önüne koymadılar. Yüzsüzler bunların devrinin yüzkarasıdır. Yalan, riya, halkı aldatma öylesine ruhlarına işlemiştir ki, açığa çıkan yalanlarının üzerine yeni yalanlar ekleyerek, halka yeni vaatlerde bulunup, sözler veriyorlar. Bu düzenin politikasında politikacılarında, devlet yöneticilerinde dürüstlüğün ve açıklığın zerresi yoktur. Aldatıla aldatıla, yalanları açığa çıka çıka, halk ashında düzen politikacılarının sözlerine inanmaz olmuştur. Dürüst ve açık politika sahiplerine özlem duyar hale gelmiştir.

Bu ülkede bir cumhurbaşkanı, başbakan, bir bakan ya da devletin konuyla ilgili bir yetkilisi çıkar da "Zam yok" derse, halk zam yok denilen mal ve hizmetlere çok geçmeden zam geleceğini anlayacak kadar, düzen politikacılarını ve yöneticilerini tanımıştır. Dürüst ve açık olmak hala halk için en değerli erdemler olarak yerini koruyor. Dürüstlüğü, ahlakı ve açıklığı temsil edenler, bu yalanlardan, aldatılmaktan bıkmış halk için çekim alanıdır. Halk bunun için devrimcileri giderek daha fazla umut olarak görüyor. Hele de devrimciler bu meziyetlerini halka taşıyacak köprüleri kurup, güçlendirdikçe, düzen politikacılarına yapacak bir şey kalmayacaktır.

Oligarşi Kürt düşmanlığı yaratmaya yönelik olarak uygulamaya koyduğu politikalarının karşısında set olacak bir güç bulmadan rahatça hayata geçirmektedir ki, tehlikeli olan bu durumdur. Faşist politikaların önüne set çekebilmenin, bunun karşısına güç ve politika koymakla olacağı tartışmasızdır.

Vazgeçilmez devrimci görev halkların dostluğunu güçlendirmektir

Kontrgerillanın yaygın olarak örgütlendiği Trakya, Ege ve Güney'in kimi il ve ilçeleri Kürtlere yönelik saldırıların yaygınlaştığı yerlerin başında geliyor. Özellikle Adana, Mersin ve İzmir'de Kürt nüfusun denetim altına alınabilmesi için çeşitli yöntemler devreye sokuluyor. Buralarda yer yer Kürtleri belirli mahallelere toplamak amaçlanmakta beraber, kimi zaman amaç sadece Kürtleri sindirmek, susturmak, kimi zaman ise Trakya'da olduğu gibi bölgeyi Kürt nüfustan arındırma gündeme gelmektedir.

Aslında bütün Türkiye'de yaşayanların milliyetlerini reddeden, herkesi "Türklük" etrafında birleştirmek isteyen oligarşi açısından Türk-Kürt düşmanlığının tercih edilir bir yol olmadığı açıktır. Çok zorda kaldığı için kendisine dönecek bu politikaya sarılmıştır. Bugün karşı karşıya bulunduğu Kürt halkının ulusal mücadelesi karşısında bir çözüm olarak düşük çapta, yerine göre de şiddetini artırarak ve çapını genişleterek ele aldığı Kürt düşmanlığını işine geldiği biçimde kullanmaktadır. İlerde daha tehlikeli bir biçimde kullanabileceğinin işaretlerini de vermektedir. Kürt düşmanlığını PKK eksenine oturtup sürdürdüğü yerlerde kısmi başarılar elde etmekte, bu şekilde doğrudan bir Kürt düşmanlığı yerine PKK hedefli bir görüntüyle süreci geliştirmektedir.

Oligarşinin bu politikasının dikiş tutturduğu yerlerde, PKK'nın yanlış mesajlar taşıyan eylemlerinin etkisi küçümsenemez bir yere sahiptir. Bu durumu gözönüne almadan yapılan değerlendirmeler eksik ve dolayısıyla yanlışa açık kapı bırakacaktır.

Milliyetçi Yaklaşım Halklararası Düşmanlığa Zemin Yaratıyor

Ulusalcı bakışın temeli zaten ulusların kardeşliği zeminini değil, üzerinde hareket edilen ulusun çıkarları ve onun doğrularıdır. Ulusal hareket için Türkiye halklarının kardeşliği sorunu kendi ulusal mücadelesinin genel ve özel çıkarları ile bağlantılı olup, örneğin, Türkmenlerle Türkler arasında bir çelişki veya çatışma fazlaca önem taşımamakta, ya da desteklenebilir bir olgu olabilmektedir. Her şeye ezen Türkler, ezen Türk devleti ve ezilen Kürt ulusu olarak bakılırsa, başka türlü sonuç çıkartmak mümkün değildir.

Ulusal hareketin söylediklerine bakılırsa kardeşlik son derece önemlidir. Oysa pratiğe gelince durum hiç de öyle söylendiği gibi olmamaktadır. Birçok yerde ulusal hareketi temsil edenler, Kürtlere ulusal kimlik kazandırma iddiasıyla ve onları savaşa çekme düşüncesiyle Kürtleri yücelterek, Türkleri aşağılama yolunu seçmektedirler. Bu Kürt halkı içerisinde ister istemez Türklere karşı sınıfsal bir ayrım göstermeden düşmanlık tohumları ekmek anlamına gelmektedir. Türk halkına karşı alınan tavır bazen öyle bir noktaya varmaktadır ki, ezen ezilen ilişkisi neredeyse tersyüz edilmiş bir şekilde Kürtler çok gelişmiş bir ulus, Türkler ise kimliklerinden yoksunmuş gibi görülebilmektedir. Bu durum, Türk solu olarak niteledikleri devrimci hareketlere karşı tutumlarına da yansımakta ve bu havayla aşağılama başlamaktadır. Halkların kardeşliği güzel sözlerde kalmamalı pratikte gösterilerek sağlam temellere oturtulmalıdır. Sürdürülen eylem çizgisi, oligarşinin her türlü provokasyonuna açık olunca, buradan hareketle Türkiye halkları, ilk adımda bu eylem çizgisine, giderek doğrudan Kürt halkına karşı kışkırtılmaktadır.

Bu konuda durumu ağırlaştıran diğer önemli eğilim ise, "Türk-Kürt düşmanlığı gelişirse bu Türk devletinin aleyhine olur. Şehirlerde yaşayan ve ulusal mücadeleye uzak duran Kürtler ister istemez ulusal harekete yaklaşır. Kürtlerin belirli semtlerde toplanmasında bir sakınca yoktur, böylece daha kolaylıkla örgütlendirilebilirler" şeklinde bir mantıkla zaman zaman Kürt-Türk düşmanlığını körüklemeye ortam hazırlamaktadır. Oysa yalnızca ulusal hareketin çıkarları açısından dahi bakılsa, halklar arasındaki bu tür bir ayrışma mücadeleye zarar verir.

Devlet geçmişte bu tarz ayrımlardan hareketle büyük provokasyonlar yaratmış, kitle kırımlarına gitmiştir. Provokasyonların önüne geçmenin bir yolu, bu saldırıların hedefi olanların örgütlendirilmesidir. Fakat daha etkili olanı ise, halklar arasında böylesi provokasyonlara izin verecek ayrışmaları engelleyip, kardeşlik ve dayanışma duygularını yükseltmektir. Geçmişteki provokasyonlarda, daha kolay örgütleniliyor deyip, Alevilerin içerisinde örgütlenip, Sünnileri bir kenara bırakan devrimcilerin de sorumluluğu oldu.ğu unutulmamalıdır.

Kürt ve Türk Halkları Kardeşlik İstiyor

Bugün oligarşinin tüm çabalarına rağmen ne Kürt halkı ne de Türk halkı birbirine düşmanlık duyguları içerisine girmişlerdir. Türk Kürtle düşmanlığı hiçbir şekilde benimsememiştir. Türk halkının düşmanlıktan ne çıkarı olabilir? Yüzyıllardır iç içe geçtiği, karıştığı, çok şey alıp verdiği Kürtler ile neden düşmanlık istesin?

Öte yandan Türk halkı, en azından henüz içerisinde bulunduğumuz aşamada Kürt ulusal mücadelesini, Türkiye siyasi arenasının dışında bir olgu olarak değerlendirmemektedir. Yani onun açısından sol hareketlerden herhangi biri ile ulusal hareket arasında muhtevada bir fark yoktur. Ayrı bir ayrılıkçı hareket imajı şekillenmiş de olsa, bu ayrılıkçı güç henüz, "sol" bütünü içerisinde görülmektedir. Bu durum zaman zaman oligarşinin PKK'ya yönelik olarak oluşturduğu tepkileri devrimci harekete doğru çevrimesine neden olsa da sonuçta bu böyledir.

Kürt halkı için de düşmanlığın bilinçli olarak körüklenmesi ve istenmesi hiçbir şekilde söz konusu değildir. Kürt halkının bugün karşı karşıya bulunduğu saldırılar gözönüne alındığında, Türk halkıyla düşmanlık değil destek duyguları içerisinde olmak istediği rahatlıkla anlaşılabilir. Ve kimsenin reddetmeyeceği bir gerçektir. Bugün Kürt halkı evinden, yerinden yurdundan edilmektedir. Kimi yerlerde tehdit edilerek, kimi yerlerde evleri yakılıp yıkılarak köylerinden kovulmaktalar. Şehirlerde tam bir kuşatma altında yaşayan Kürt halkı, her gün bir başka tür saldırı ile karşılaşmaktadır. Bu saldırılara karşı en büyük desteğin yine Türk halkından geleceğini bilmektedir. Bu nedenle özellikle son dönemde birlikten, birlikte hareketten, ortak mücadele ve ortak örgütlenmekten daha fazla söz eder olmuştur. Kürt halkı kendi gerçekliği içerisinde dostluğu ve ortak mücadeleyi bulmakta, bu gerçekliğin içerisinde kardeşliği öğrenmektedir.

Bu nedenle Türk ve Kürt halklarının ve diğer tüm halkların birbirlerine düşman edilme çabalarına veya bu yöndeki yanlış eğilimlere rağmen birbirlerine düşman olmaları için bir nedenleri yoktur. Bu noktanın üzerinde durulmalıdır. Ve bu nokta ayrı zamanda devrimci politikaların nasıl şekillenmesi gerektiğini de ortaya koymaktadır.

Esas Görev Devrimcilere Düşüyor

Bugün Kürt ve Türk halkları her iki taraftan da zıt yönlere doğru çekilmek istenmektedir. Her iki halk da birbirine düşürülmeye çalışılmakta, fakat her iki halk yine de birlikte dostça, kardeşçe ve birbirine destek vererek yaşamak istemektedirler. Böyle bir ortamda devrimcilerin birlikte örgütlenme, birlikte mücadele, saldırılara karşı dayanışma, düşmanlığa karşı kardeşlik politikalarının nesnel zemini sağlam bir şekilde orta yerde duruyor demektir.

Sorun doğru mesajların doğru yerlere gerektiği şekilde iletilmesidir. Bunun araçlarının bulunup çıkarılmasıdır. Ancak ilk bakışta görünen o ki, Kürt ve Türk devrimcilerinin bu ortama müdahaleleri ve attıkları pratik adımlar yetersiz kalmaktadır. Oligarşinin saldırıların aşacak ve etkisiz kılacak politikalar ise en azından bu saldırıların hayata geçirildiği alanlarda kökleştirilmiş değildir. Oligarşi Kürt düşmanlığı yaratmaya yönelik olarak uygulamaya koyduğu politikalarının karşısında set olacak bir güç bulmadan rahatça hayata geçirmektedir ki, tehlikeli olan bu durumdur. Faşist politikaların önüne set çekebilmenin yolu, bunun karşısına güç ve politika koymaktan geçtiği tartışmasızdır.

Türk-Kürt kardeşliğinin bayrağını yükseltmenin ilk ve en önemli adımı saldırılar karşısında susmamak, bir bütün olarak tüm Türkiye halklarının protesto ve tepkilerini örgütlemek, Kürt halkı ile dayanışmasını dile getirmektir. Kürt halkı, kendisine yönelik katliamlar sürerken herhangi bir şey yapmayanlara ve sessiz kalanlara nasıl olup da güvenebilecektir? Dayanışmanın somut biçimlerini görmek istemekte haklıdır.. Bu noktada 1992 Newroz'la birlikte devletin saldırısına karşı devrimcilerin Hasköy Lisesi ve DYP Beşiktaş ilçe binasını işgal eylemlerinin Kürt halkı içinde yarattığı en önemli siyasi sonuç, onların güvenlerini kazanması, onlara yalnız olmadığını göstermesidir. Bunu Kürdistan'da yaşayan herkes açıkça ifade etmiştir.

Diğer yandan oligarşinin Kürt-Türk düşmanlığını yerleştirmeye çalıştığı her yerde görev, onun karşısına çıkmak, karşı propagandayı, birlik ve kardeşlik politikasını örgütlemektir. Bulunulan her yerde, somut araçlarla halkla düşmanlığa karşı, kardeşliğin mesajları taşınmalıdır. Böyle yapıldığında görülecektir ki, faşist propagandaların etkisinde kalan halk üzerindeki bu şovenist etki kolayca kırılacaktır. Devrimcilerin önüne geniş ve zengin bir örgütlenme zemini açılacaktır.

Saldırılar karşısında bulunulan her yerde savunma barikatları oluşturmak, saldırıya uğrayanlara destek olmak, dayanışmayı güçlendirmek devrimci görevlerdendir.Bu ülkede halklar arasında düşmanlığı yaymak dostluğu yaymaktan daha zordur. Halklararası kardeşlik ve dostluk bağları çok güçlüdür. Kim ki hakları birbirine düşürmek isteyecek, ona karşı alınacak tavır kısa zamanda sonucunu verecektir. Bu nedenle devrimciler her an ve her yerde uyanık olmak zorundadırlar. Görev halkların birlikte mücadele, birlikte hareket, kardeşlik ve dayanışma duygularını geliştirmektir. Halkların mücadelesine, taleplerine sahip çıkmaktır.

ABD emredüyor BM ambargosu sürüyor

ABD'nin isteği doğrultusunda BM'nin Irak'a ambargosu sürerken, Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis Erbil'e gideرek görüşmelerini devam ettirdi.

Irak'ın Kuzeyinde de Güneyinde de Karışıklık Devam Ediyor

'Ne yapmak istediğini bilmiyorum. Ama bildiğim büyük bir hata işlediğidir. Başkanlık görevinin sonuna geldiğim günlerde, bizim kararlılığımızı ölçmek istediğini duydum. F-16'lar kendisine çok açık cevap verdiler." "President Bush" yılbaşı gecesini Somali'de askeri kıyafetiyle yoksul çocuklarına kah el öptürerek kah el sallayarak geçirmeye karar vermeden önce, basında kovboy şapkasıyla kovboyluğundan bir şey kaybetmediğini göstererek bu sözleri sarf ediyordu. Yine bir tatil öncesi, Teksas'a yolculuk esnasında alelacele söylenmiş olan "Bizi denemek istedi. F-16'lar da ona açık bir cevap verdi" sözleri, kısa bir süre önce Amerikan uçakları tarafından düşürülen Irak uçağını anlatmaktaydı.

Bilindiği gibi, ABD'nin isteği ve BM'nin onayıyla Irak'a kendi topraklarının belirlenmiş bölgeleri uçaklarına yasaklandı. Ülkenin bir kısmından vergi, elektrik faturalarını tahsil edemiyor. ABD bunu yapmasına da izin vermiyor. ABD'nin Saddam'la sorunu çözümsizlüğünü sürdürüyor. Bu yüzden Irak uçağı kendi hava sahası olmasına rağmen, yasaklanan 32. paralelde uçuş yaptığı için ABD uçakları tarafından düşürüldü. ABD Irak'a saldırmak için bunu fırsat olarak değerlendirdi. Irak'ın olayı tırmandırma cesaretini kendisinde bulamaması, bir yerde ABD'nin saldırı fırsatını değerlendirmesini önledi.

BM Ambargosunun Gölgesinde Ölüme Terk Edilen Irallı Çocuklar

ABD uçakları Irak uçaklarını vurmayı sürdürüyor. Diğer taraftan ise BM ambargosu gerekli gıdayı ve ilacı alamayan Irallı çocukların kitlesel ölümüne yol açıyor.

Irak Sağlık Bakanlığı yetkililerinin yaptığı açıklamaya göre, ambargo yüzünden yalnızca Kasım ayında üç bin çocuk ölmak üzere toplam 3700 kişi yaşamını yitirdi. Ölü sayısının bu kadar yüksek olması ilaç ve yiyecek sıkıntısına bağlanırken, çocukların ishal, kötü beslenme ve zatürreeden öldükleri belirtilmektedir. Açıklamaya göre ambargodan bu yana, ambargonun getirdiği sıkıntılar yüzünden toplam 150 bin kişi yaşamını yitirdi. BM ise son olarak Kasım ayında Irak'ın ateşkes anlaşmasına tam olarak uymadığı gerekçesiyle ambargoyu gevşetmeyi reddetmişti. Umut operasyonu adıyla özellikle çocuklar açlıktan ölmesin diye düzenli yiyecek sağlamak için Somali'ye işgale giden ABD'nin bu amacının ne ölçüde ikiyüzlü olduğunu Irak'a karşı BM ambargosunun sürdürülmesini istemesi gösteriyor. ABD Somali'ye asker çıkararak bir yüzünde açlara yardım elini uzatıyor. Gerçek yüzünde ise Irak'a ambargonun sürmesini sağlayarak binlerce çocuğun ölmesinin sorumlusu oluyor.

ABD bir türlü tutmayan düzenini oturtmak için her yolu deniyor. Çekiç Güç'ü, çocukları açlıktan, ilaçsızlıktan öldürmeyi... Ama Irak halkının direnci bütün planlarını altüst ediyor.

Irak'ın Kuzeyinde Herkes Kendi Çıkarına Bakıyor

Irak'ın Güneyinde uçaklar düşürülürken, Şiiler ABD'den aldıkları güvenceyle de gerilla savaşı düzeninde Irak askerlerine karşı kendilerini savunuyorlar. Kuzey'de ise Güney Kürdistan toprakları herkesin istediği gibi at koşturduğu ve işine baktığı bir alan haline geldi. Emperyalist güçler ve özellikle ABD, askeri ve gizli güçleriyle varlıklarını sürdürürken egemenliği giderek Irak'ın bütününe yayma manevraları yapıyor.

Güney Kürdistan'da istediği gibi hareket eden güçlerden biri de Türkiye'nin Jandarma Komutanlığı. Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis sınır güvenliği için korucu başı rolünü biçtikleri Barzani ve Talabani ile Erbil'de yeniden bir araya geldi. Mesut Barzani, Celal Talabani ve Dr. Fuat Masum'un katıldığı toplantıda, sınırda yapılacak karakollar, sınır güvenliği ve kamplardaki PKK'lıların silahsızlandırılmaları ele alındı. Bitlis, Diyarbakır'a dönerken, "Görüşmemiz öncekilerin devamıydı. Her şey planlandığı şekilde gidiyor, hiçbir güçlük yok" açıklamasını yaptı, ancak görüşmenin hiç de açıkladığı gibi gitmediği anlaşılıyor. Sonuçta güvenliğini başkalarına ihale edenlerin istediklerini zamanında yaptıramadıkları ve zaman ilerledikçe de işlerin Güney Kürdistan'da eskiye dönmeye başladığı görülüyor. Böyle olunca da onca tantanayla başlayan zafer naralarıyla bitirilen TC'nin Kuzey Irak seferinin çok önemli sonuçlar yaratamadığı, yaratmayacağı ortaya çıkıyor.✪

Kürdistan — **Mesut DEMİREL**

Sezgin ve suçlu psikolojisi

İçişleri Bakanı İsmet Sezgin parlamentoda kendisine yöneltilen bir yazılı soru önergesine verdiği cevapta şöyle diyor. "Diyarbakır ili Bağlar semtinde 22 bayinin gazete satmamaları nedeniyle sorgulanmaları ve sorgulanırken "Özgür Gündem'den size ne" denilmesi şeklinde bir baskı yapılması diye bir durum kesinlikle söz konusu değildir." Koskoca İçişleri Bakanı, "Kesinlikle söz konusu değildir" diye buyurunca, artık öyle bir olay olmamış demektir. Öyle ya, bir de "kesinlikle" ibaresi var ki, kimsenin çürütemediği bir kanı gibi orada duruyor. Aslında bu "kesinlikle" sözcüğü bu kuyruklu yalanın ucuna bağlanmış, bir damat fiyongundan öteye gitmiyor. "Kesinlikle" sözcüğü suçlunun kendi kendini kandırdığı bir sığınma yeridir. Sezgin de öyle yapıyor.

Sezgin, "kesinlikle"nin gerekçesini de yazmayı ihmal etmemiş: "Bu konuda Diyarbakır ilinde hiçbir gazete bayii karakola veya şubelere götürülüp sorgulanmamış ve haklarında herhangi bir yasal işlem yapılmamıştır." Elbak doğru, yasal değil yasadışı işlem yapılmışsa ne olacak? Bugün Türkiye'de gözaltıların çok büyük çoğunluğu yasadışı ve keyfi bir biçimde yapılıyor. Yasadışı işlemleri normal bir faaliyet haline getirip sonra da "Vallahi ortada yasal hiçbir işlem yok" diyerek kurtulmak da İ.Sezgin döneminin gelenekselleşmiş adetlerinden olsa gerek.

Aslında soru önergesine verilen cevabın bu noktaları fazlaca önem taşımıyor, ancak cevabın kimliğinin anlaşılması açısından dikkat çekicidir. Sorunun asıl odağı, 21 Kasım'da Batman'da aynı zamanda Özgür Gündem gazetesinin dağıtımını yapan Halil Adanır'ın taksisinin içinde yakılarak öldürülmesi olayına Sezgin'in verdiği cevaptır. Bir İçişleri Bakanı faili meçhul bir cinayette katili değil maktulü neden suçlamak ihtiyacı hisseder? Bilinmez demeyin, bilinir cevabı orada yazıyor çünkü:

"Diyarbakır Milletvekili Sedat Yurttaş tarafından TBMM Başkanlığına sunulan ve tarafımdan cevaplandırılması istenilen yazılı soru önergesinin cevabı aşağıya çıkarılmıştır.

"H. Abdurrahman oğlu 1960 Kozluk doğumlu Halil Adanır; 21 Kasım 1992 günü Batman ili Huzur Mahallesi 516. sokak üzerinde faili meçhul kişi veya kişilerce 72 AD 945 plaka sayılı otosu içersinde silahla vurulup, otonun yakılması sonucu öldürülmüştür.

"Adı geçen şahsın soru önergesinde belirtildiği gibi basın mensubu olmadığı, gazete dağıtımı için kendisine görev verilmediği, kullanmış olduğu otonun ticari bir oto olmadığı ve kendi üzerine kayıt yaptırmadığı, Batman ilinde korsan taksicilik yaptığı tespit edilmiştir. Halil Adanır'ın öldürülmesi olayı ile ilgili araştırmalara devam edilmektedir."

İçişleri Bakanı katilin kimliğinia sorulduğu yerde, gidip katledilen taksicinin korsan taksicilik yaptığını öğrenmiş. Kontrgerilla katlettiği adamın neler yaptığını iyi biliyor demek ki. İçişleri Bakanı'na onları savunmak düşmektedir.

Peki bay Sezgin, öldürülen şahsın her bir şeyini araştırdınız, soruşturdunuz da şu katilin kimliği hususunda herhangi bir araştırma yaptınız mı? Hadi taksi şoförü için dediklerinizi kabul edelim: Yani "korsan taksici" veya militan gazete dağıtıcısı! Bunun için mi öldürttünüz onu? Sizin bildiğiniz anlamda gazeteci olmaması, üstelik yakılarak öldürülmesi için yeterli neden mi? Öldürülebilirler mi? Öyle değilse bu araştırmaları niçin yaptırdınız? Katilin kimliği yerine taksicinin ne yaptığının araştırılması konusunda amacınız neydi?

Evet, katledilen gazete dağıtıcısını karalayarak, onu küçük düşürerek kendi cinayetinizi örtebileceğinizi mi zannediyorsunuz?✪

Ardahan'da Olağanüstü Hal ticareti

Ardahan'ın Vali, Emniyet Müdürü, Jandarma Komutanı vb. diğer ileri gelen memur ve asker kısmının Ardahan'da olağanüstü hal uygulamasını getirtmek için İçişleri Bakanlığı'na yalan yanlış raporlar verdikleri ortaya çıktı. Yüksek memur takımının olağanüstü hal kapsamında verilen maaş farklılığından yararlanmak, daha kısa sürede cepleri doldurmak için devleti kandırmaya çalıştığı anlaşıldı. Herkes bir şeyler alıp götürüyordu, neden Ardahan'da onca risk altında kelle koltukta çalışanlar almasındı.

Her şey Ardahan DYP il sekreterinin Ankara'ya uğramasıyla ortaya çıktı. DYP İl Sekreteri Suat Hacıoğlu, kentin sorunlarını dile getirmek ve çözüm aramak üzere Ankara'da İçişleri Bakanı ile görüşmeler yaparken, İsmet Sezgin'in, "Ardahan terörist kaynıyor. Çok sayıda terörist varmış. Her gün çatışma oluyormuş. Terörün olduğu yerde yatırım yapılmıyor." sözleri DYP Sekreterini şaşkınlığa uğratıyordu. Sekreterin, "Yok öyle şey. Biz çok sakin bir iliz" cevabına bu kez Sezgin şaşırıyordu ve "Ama bana öyle rapor ediyorlar." şeklinde cevap veriyordu. DYP'liler daha sonra çeşitli milletvekilleriyle de görüştükten sonra Ardahan'ın bir çatışmalar şehri gibi gösterilmek istendiğini anlatıyorlar.

Olayın aslı araştırıldığında, ilin ileri gelenlerinin olağanüstü hal tazminatından yararlanmak için Ardahan'a olağanüstü hali getirmenin bir yolu olarak devlet yetkililerini Ardahan'da her gün çatışma oluyor, durum çok kötü şeklinde sahte raporlarla aldattıkları ortaya çıkıyordu.

Benzer oyunların Erzurum, Kars, Ağrı ve Iğdır'da da oynandığı söyleniyor.

Adı geçen illerde gerçekleştirilen uygulamaların olağanüstü hal uygulamalarını aratmadığı ortada olan bir gerçektir. Bu illerdeki yetkiler, şu veya bu biçimde devlet güçlerince zaten kullanılmaktadır. Ancak, bu il yöneticilerinin üç-beş kuruş için buralarda yaşayan halkın sırtına bir de olağanüstü hal uygulamasını yıkmaya çalışmaları, Türkiye'de valisinden, emniyet müdürüne kadar yönetim kadrolarının ne ölçüde çürüdüğünü göstermesi bakımından önem taşıyor. Milletvekili mazbatalarının satışa sunulduğu, bir yıl içersinde 68 milletvekilinin parti değiştirdiği, milletvekillerinin maaşlarını artırmak için koşa koşa Meclis'e geldikleri bir ülkede valilerin, emniyet müdürlerinin, kaymakamların vb. devlet yöneticilerinin kendi sorumluluk alanları içinde olay çıkararak, daha saldırgan bir yönetime geçerek üç-beş milyon fazla para almak istemelerini çok görmemek gerekir.✪

Kürdistan'da bir kayıp

Mehmet Ertak gözaltına alındı ve "yok" oldu

Adı Mehmet Ertak. Şırnak olaylarının hemen ardından 22 Ağustos 1992 günü gözaltına alındığı biliniyor. Alındığı sırada görenler, hatta kendisiyle birlikte olanlar var. Gözaltındayken aynı hücrede kaldığı insanlar tanıklık ediyor. Gözaltına alındığı tarih belli, yer belli, alanlar belli ama Mehmet Ertak ortada yok. Devlet "serbest bıraktım" diyemiyor. Ama her şey ortada olduğu halde devlet hala "bende yok", "haberim de yok" diyor.

Böyle yapmak zorunda çünkü, Mehmet Ertak gözaltında katledildikten sonra yok ediliyor. Ortada bir şey bulunmayınca devlete kala kala inkar etmek kalıyor.

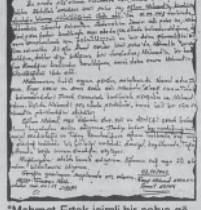

"Mehmet Ertak isimli bir şahıs gözaltına alınmamıştır. Onu gözaltında görenler ve aynı hücrede birlikte kalanlar da hiçbir zaman gözaltına alınmamışlardır." Olaya tanıklık eden ama İçişleri Bakanı'nın böyle birileri gözaltına alınmadı dediği Abdullah Ertuğrul da Emin Kabul'le birlikte toplam 6 kişi, -ki bunlardan ikisi halen Elazığ Cezaevi'nde tutuklu bulunmaktadırlar- gözaltına alınmadan Emniyet Müdürlüğü'nde yoğun işkence görmüşlerdir. Ve işkence izleri üzerlerinde uzun bir süre kalmıştır. Devlet ve İçişleri Bakanı Sezgin yakayı ele vermiştir. Gözaltında kaybettikleriyle yetinmemekte, kaybedilenlere tanıklık edenleri de "kaybetmek" zorunda kalmaktadırlar. Ama bu kaybetme sözde kalınca ve tanıklar cezaevinde olunca suçüstü yakalanmışlardır.

4 Çocuk Babası Mehmet Ertak Nasıl Yok Edildi?

1960 doğumlu, evli ve 4 çocuk babası olan Mehmet Ertak 22 Ağustos 1992 günü yanında, yakınları Abdülmenaf Kabul, Süleyman Ertak ve Yusuf Ertak olmak üzere çalıştıkları kömür ocaklarından bir taksiyle Şırnak'a giderlerken Bakımevi kontrol noktasında taksileri durdurularak gözaltına alınıyor.

Abdullah Ertuğrul, Av. Abdürrahim Demir, Ahmet Kaplan, Şeyhmus Sakın, Kıyas Sakın, Emin Kabul adlı şahıslar Mehmet Ertak'ı gözaltında gördüklerini söylüyorlar.

Baba İsmail Ertak da bunlara dayanarak oğlunu arıyor. Ve devletin ilgili her kapısını çalıyor. Ancak bütün kapılardan eli boş döndürülüyor. "Bilmiyoruz, bizde yok" vb. cevaplarından başka bir şey alamıyor.

Emniyet Müdürlüğü ve Tugay Komutanlığına yaptığı başvurularına "Kayıtlara baktık bizde yok" cevabı veriyorlar.

Baba İsmail Ertak Meclis'in kapısını çalıyor.

Meclis'te HEP Milletvekili Sedat Yurtta'ş'a soru önergesi ile oğlunu sorduruyor. Soru önergesine gelen cevap öncekilerden hiç de farklı değildir.

İçişleri Bakanı yavuz hırsız rolünü başarıyla oynamaktadır.

İçişleri Bakanı Sezgin'e suçüstü

Sezgin: "Hiçbir surette gözaltına alınmamıştır"

Sezgin'i bu söz ele veriyor. Sezgin'in yazılı soru önergesine verdiği cevabı tam bir suçüstü ve ibret belgesedir.

"Diyarbakır Milletvekili Sedat Yurttaş tarafından TBMM Başkanlığı'na sunulan ve tarafımdan cevaplandırılması istenen yazılı soru önergesinde ileri sürülen hususlarla ilgili olarak hazırlanan cevap aşağıya çıkarılmıştır.

22 Ağustos 1992 günü Şırnak ilinde gözaltına alındığı ileri sürülen Mehmet Ertak isimli şahıs hiçbir surette gözaltına alınmamıştır.

Söz konusu önergede adı geçen şahısla aynı hücreyi paylaştığı iddia edilen Abdullah Ertuğrul ve Mehmet Ertak ile birlikte gözaltına alındıkları ileri sürülen Abdülmenaf Kabul, Süleyman Ertak isimli şahıslar da gözaltına alınmamışlardır.

Emniyet Müdürlüklerine götürülerek gözaltına alınan tüm şahısların kayıtları mevzuata uygun olarak yapılmaktadır ve gözaltında bulundukları süre içersinde gözaltı talimatnamelerine riayet edilmektedir."

İsmet Sezgin
Bakan
imza

Malatya Gürkaynak Köyü'ne devlet baskını

Malatya'nın Akçadağ ilçesine bağlı Gürkaynak Köyü 6 Ocak günü asker ve polisler tarafından baskına uğradı. Baskın sırasında bütün köy halkı meydanda toplandı. Yaşlı, genç, çocuk, hasta, kadın, erkek demeden kışın bu en soğuk zamanında insanlar iki saatten fazla kar altında dışarıda bekletildi. Köylüler hakarete uğradı, arama tam bir talan şeklinde yapıldı.

Köylünün unu, merciméği, bulguru birbirine karıştırıldı, kullanılamaz hale getirildi. Yatak ve yorgan gibi eşyalar karların üzerine atılarak yatılamayacak hale getirildi. Asker ve polisler çıktıkları evlerde arkalarında darmadağınık bir eşya yığını bırakıyorlardı.

Köylülerden Bayram Bulut gerekçe gösterilmeksizin gözaltına alındı; oğlunu görmek isteyen Haydar Bulut ise zorla karakola götürüldü, oğlu gösterilmediği gibi, tehdit edildi. 60 yaşındaki Ali Rıza Uğur "gerillaya yataklık yapıyor" gerekçesiyle köyün ortasında özel timler tarafından dövüldü.

Olay sonrası bir açıklama yapan Fırat Haklar ve Özgürlükler Derneği Gürkaynak Köyü'ne yapılan baskını protesto ederek olayı kınadı.

Devlet esnafa saldırıyor

İdil'de tehdit, Ergani'de bombalama

Diyarbakır (Mücadele)- *Kontrgerilanın kepenk kapatanlara karşı sürdürdüğü saldırılara geçtiğimiz günlerde yenileri eklendi. Şırnak'ın İdil ilçesinde kepenk kapatan esnaf İdil Cumhuriyet Savcılığı'nca 3 ay hapis cezası ile tehdit edilirken, Ergani'de bir tekel bayi kontrgerilla tarafından bombalandı.*

İDİL'DE KEPENK KAPAMA YASAĞI

Şırnak'ın İdil ilçesine bağlı Xenduke Köyü, 30 Aralık 1992 günü korucular tarafından basılmış, korucuların açtığı ateş sonucu İbrahim isimli bir köylü öldürülmüştü. İdil esnafı bu olaya iki gün kepenk kapatarak cevap verdi. Kepenklerin açıldığı gün ise İdil esnafından yaklaşık 100 kişi gözaltına alındı. Gözaltında bir gün tutulduktan sonra serbest bırakıldılar.

Kepenk kapattığı için gözaltına alınıp daha sonra serbest bırakılan bir esnaf, gözaltında yaşadıklarını gazetemize anlattı: "Gözaltında kaldığımız süre içersinde hep kepenkleri kapatmamamız, devletin yanında yer almamız hususunda nasihatler ettiler. Hatta İdil Cumhuriyet Savcılığı, İdil Emniyet Amirliği, Belediye Başkanı yanımıza gelip, bundan sonra kepenklerin kapatılmayacağını, yeni çıkan kanunla bunu gerçekleştirecektiklerini söylediler. İçimizdeki esnaflardan biri, 'Biz ne zaman istersek kepenklerimizi kapatabiliriz' diye konuşunca, Emniyet Amirliği, 'Bu tarihten itibaren kepenk kapatan her kişiye 3 aydan başlamak üzere ceza verecegiz." şeklinde bizi tehdit etti.'

Ergani'de Tekel Bayiine Kontrgerilla Bombası

Ergani Dörtyol mevkiinde bulunan bir Tekel bayi, 30 Aralık günü, sabah saat beş sıralarında bombalandı.

Tekel bayinin sahibi, daha önce çeşitli kepenk kapatma eylemlerine katılmıştı. Yine bir kepenk kapatma eyleminin ardından gözaltına alınmış, kepenk kapatmaması yönünde tehdit edilmiş ve başına gelebilecek şeylerden kendisinin sorumlu olacağı söylenmişti.

Sosyalist basına ve gazete bayilerine halk sahip çıkıyor

Ozan Kasetçilik halk desteğiyle yeniden açıldı

Elazığ (Mücadele)- Elazığ'da 23 Aralık 1992 günü bombalanan Ozan Kasetçilik için, saldırının hemen ardından başlatılan yardım kampanyası sürüyor. Bu yardımlardan şimdiye kadar elde edilen gelirle Ozan Kasetçilik tekrar açılabilme olanaklarına kavuşmuş oldu. Açılış 2 Ocak 1993 günü halkın katılımıyla, türkü ve halaylar eşliğinde gerçekleşti.

Açılışa Elazığ'da bulunan çeşitli DKÖ'ler, ilkokul öğrencisinden üniversitelisine, gecekondulusundan fabrikada çalışanına kadar her yaştan ve kesimden insan katıldı. İnsanlar coşkularını halaylar ve zılgıtlarla dile getirdiler. Polislere ise sadece izlemek kaldı.

Ozan Kasetçilik'in bulunduğu binadaki bir kadın, gürültüden rahatsız olduğunu belirtince, açılışa katılan analardan birinin cevabı ders vericiydi: "Yakıldığında rahatsız olmadınız da açılışından mı rahatsız oluyorsunuz?"

Grup Ekin'in açılışa katılması büyük ilgiyle karşılandı. Grup Ekin'in beraberinde getirdiği kaset, Tavır Dergisi ve afişlerin satışından elde edilecek gelirin Ozan Kasetçilik'e bırakılacağını açıklaması alkışlarla karşılanan örnek bir davranıştı.

Bursa Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsaklarının göndermiş olduğu mesaj ve sembolik nitelikte bir miktar para yardımı dayanışmaya ayrı bir anlam ve güç kazandırdı.

Bu açılış (Ozan Kasetçilik'in sahibi) Haydar Kalman'ın ve kontrgerillanın eylemlerine maruz kalanların yalnız olmadıklarını, nerede olurlarsa olsunlar onları destekleyen bir halkın bulunduğunu göstermesi bakımından önem taşıyor. Halkın dayanışma, birlikte hareket duyguları güçlendirilmeli, kontrgerilla eylemlerine karşı birlikte hareket yaygınlaştırılmalıdır.

Kamu emekçilerinin gündemi grev olmalıdır

"Ankara yürüyüşünü grevlerle kazanırlara dönüştürmeliyiz" diyen kamu emekçileri için bugün bu yolda yürümenin dışında başka bir seçenek kalmadı. Mücadelenin ivmesinin bu çizgide yükseldiği bir noktada, TÜM BEL-SEN'in Gaziantep ve Adana'nın bazı ilçe belediyelerinde toplu iş sözleşmesi görüşmelerini öne çıkararak, memurların tartışma gündemine bunu taşımaya çalışması tam anlamıyla bir olumsuzluk örneği oldu.

Memurların 3-4 yıllık mücadelesinin mayasını "grev" belirledi. Somut kazanımlar için şimdiye kadar atılan adımlara daha boyutlu adımlar eklemekten, yine üretimden, hizmet üretiminden gelen gücümüzü kullanmaktan başka yol olmadığı açıktır.

Memurlar çeşitli işkollarında azımsanmayacak bir mücadele birikimi sağlamışken ve belirli bir birlik platformu yakalamışken, birikimlerin üzeri tek tek işyerlerinde TİS (Toplu İş Sözleşmesi) yapacağız tavrıyla köreltilmemeli ve buna izin de verilmemelidir. Böyle bir anlayış kamu emekçilerinin siyasal kazanım için mücadele azmini zayıflatacağı ve böleceği gibi, siyasi iktidarın da işini kolaylaştıracaktır. Memurları birleşmiş bir güç, ciddi bir muhalefet odağı olarak gören siyasi iktidar, her işyerinde, memurların kendi çapında "toplu iş sözleşmesini" zorlamasına dünden razıdır. Böylelikle memurları alanlardan ve Ankara kapılarından da kendiliğinden uzaklaştırmış olacaktır ki, bu da onun işine gelmektedir.

Bugün TÜM BEL-SEN, Gaziantep Belediyesi ile yaptığı sözleşme görüşmesini ilgi odağı haline getiren tavrı ile Kamu Çalışanları Platformu'ndaki diğer sendikalara çanak tutarak gündemin saptırılmasına yardımcı olmaktadır. Bu, aktif politikadan kaçan reformist sendikalar için bulunmaz bir fırsattır. Eylemsizlik kitlenin önünün tıkanması, herkesin kendi içine kapanıp, kendi başının çaresine(!) bakması... bu anlayıştaki sendikaların arayıp da bulamadıkları bir şeydir.

Başından beri memurların talebi ve doğru olan başlıca hedefi grevli-toplu sözleşmeli sendikal haktır. Bunun mücadeleyle kotarılacağı dünden daha açık bir hal almıştır. Hem toplu sözleşme, hem de grev hakkını siyasi iktidara karşı yasal bir güvenceye kavuşturmak, sendikal olduğu kadar siyasal bir kazanım olacaktır. Böyle bir kazanım ve bu doğrultudaki mücadele hattı, memuru devlete kölece itaatten kurtaracağı gibi, sınıf çıkarları açısından da memura diğer emekçi sınıflar nezdinde önemli bir saygınlık kazandıracak, örnek teşkil edecektir.

Gündemin kalıcı kazanımlar için grev doğrultusunda zorlanmasında devrimci demokrat sendika yöneticilerine ve memurlara önemli görevler düşmektedir. "TİS yapıyoruz" diye memurlarda bilinç bulanıklığı yaratılmasına ve geri tavırlar geliştirilmesine karşı durulmalıdır. Sorun böyle bir TİS yapmak idiyse, iki yıl önce neden yapmadınız ya da BEM-SEN'in Anakent Belediye Başkanı Sözen'le yaptığı görüşmede aldığı hakları ilk toplu sözleşme örneği olarak sunmuyorsunuz diye sorulmalıdır. TÜM BEL-SEN'in kendi çapında birkaç "sosyal demokrat" belediye başkanına yaslanarak TİS yapıyorum demesinin, mücadeleden kaçarak, sendikal popülizmini öne çıkarmasından başka bir anlamı yoktur. Memurların 3-4 yıllık mücadele birikimi ve bu birikimi sağlayan politikaları, böylesi bir geriliğe ve zaafa izin vermemelidir.✪

BEM-SEN'in '91 Ağustos'unda aldığı haklar.

PTT memurları MİT ve sivil faşist çetelerce tehdit ediliyor

PTT çalışanları 1992 yılı başında kurdukları TÜM HABER-SEN'de örgütleniyorlar. Bu örgütlenmeyi karalamaya çalışan faşist müdürlerin PTT'de yerleştirdiği faşist kadrolar geçtiğimiz aylarda Birlik HABER-SEN'i kurarak faaliyete başladılar.

Bu sendikada toparlanan sivil faşistler MİT ile işbirliği halinde ilerici-demokrat PTT memurlarını tehdit ediyorlar. Sinop'ta İl Sivil Savunma Müdürlüğü imzasıyla gönderilen yazılarda TÜM HABER-SEN kurucu üyelerinin ifade vermesi isteniyor. Üstelik ifadesi istenenler arasında orada çalışmayan, İstanbul'da çalışan bir memurun da adı geçiyor.

Son günlerde gerçekleşen bu olayın dışında Sinop'ta HABER-SEN üyeleri başından beri Ankara-Ulus'tan postalanan, kimin postaladığı belli olmayan tehdit mektupları da alıyorlar. Bunları son olarak İl Savunma Müdürlüğü'nün, TÜM HABER-SEN kurucusu Naci Türk ve üye 8 arkadaşını ifadeye çağıran bir evrağı izledi. Oysa Sivil Savunma Müdürlüğü'nün yasal açıdan böyle bir yetkisi zaten bulunmuyor.

Aynı türden tehditler Gaziantep'teki TÜM HABER-SEN'lilere yönelik olarak da yapılıyor. Yine Ankara'dan gönderilen mektuplarda, "şu kişiler Türttür", "şu eskiden böyle solcu idi", "şu adam sol içi çatışmada yaralanmıştı" türünden bilgilerle devrimci demokratlara yönelik sempatiyi engellemeye, halklar arasında düşmanlık yaymaya çalışıyorlar.

Sinop ve Gaziantep'e gönderilen tehdit mektupları direkt tehdit edilen memurlara gelmiyor, o işyerinde faşistlerle ilişkisi olan birine gönderiliyor; bu kişi tehdit edilen kişilere mektubu okuyor ama onlara vermiyor.

TÜM HABER-SEN yetkilileri bu ve benzeri baskı ve tehditlerin daha birçok ilde yaşandığını, ancak üzerine gittikçe MİT, sivil faşist işbirliği ile gerçekleştirilen entrikaları etkisizleştirdiklerini belirtiyorlar.✪

Memurlar hükümete 15 Ocak'a kadar süre tanıdılar

Ankara (Mücadele)- *Ankara'da 25 Aralık günü vizite eylemine çıkan KÇP'na üye yaklaşık 2000 memur, alkışlarla Belediye Hastanesi'nin önünde toplanarak "Memuruz Haklıyız Kazanacağız", "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır" sloganları attılar. Belediye Hastanesi'nin bahçesinde KÇP tarafından hazırlanan basın açıklamasını okuyan BEM-SEN Ankara Şube Başkanı Gülaferit Ünsal konuşmasında "Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkımız yasal güvenceye bağlanmadığı sürece iş durduracağız, tüm Türkiye çapında grev adımlarını yaygınlaştıracağız" dedikten sonra hükümete 15 Ocak'a kadar süre tanıdıklarını belirtti.*

Konuşma sonunda "Memuruz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atılırken halkın sıcak ve yoğun ilgisi dikkat çekiciydi. Belediye Hastanesi çalışanları camlardan memurların üzerlerine güller savurdular, alkışlayarak selamladılar.

Vizite eylemi 25 Kasım'da başlatılan eylemlilik zincirinin son halkası oldu. Memurlar "birlik, dayanışma ve zafer" şiarını nasıl yükselttiklerini dosta düşmana gösterdiler.

Memurlardan kısa... kısa...

■ **Daha önce açılışı yapılan Erzincan EĞİT-SEN Şubesi'nin 26 Aralık'ta valilikten alındı belgesi ile birlikte kapatılmasına ilişkin belge de gönderildi. Böylece bürokrasi şimdiye kadar görülmemiş bir hızla açma ve kapamayı bir anda gerçekleştirmiş oldu. Olaya tepki gösteren EĞİT-SEN'li öğretmenler Sivas Bölge İdare Mahkemesi'ne dava açtılar.**

■ Sivas Lütfü Fikret Tuncel İlköğretim Okulu'nda görev yapan Reşit Sertaşar adlı öğretmen konuşmacı olarak İHD'nin paneline katıldıktan iki gün sonra okul müdürü Necdet Küreğ tarafından polise ihbar edilerek gözaltına alındı. Ayrıca öğretmenin paneldeki konuşmasını çarpıtarak yayınlayan Sivas Anadolu gazetesine karşı EĞİT-SEN bir imza kampanyası başlattı.

■ **Kamu Çalışanları Diyarbakır Şubeler Platformu İçişleri Bakanlığı'nın işyerlerine gönderdiği genelgeyle memurların eylemlere katılmasını engelleme çabasına yönelik bir açıklama yaptı. Açıklamada, "Merkezlerimizin aldığı her türlü eylem kararına katıldık. Bundan sonra da aktif mücadeleye kararlı bir şekilde devam edeceğiz" denildi.**

■ Samsun Valiliği'nce kapatılan Samsun EĞİT-SEN, idari mahkemeye açılan davayı kazanınca tekrar açıldı. EĞİT-SEN Başkanı Metin Erol yaptığı açıklamada Valiliğin aslında yasal anlamda kapatma yetkisinin olmadığını, sendikalarının kapalı olduğu dönemde de çalışmalarının aksamadan yürütüldüğünü" söyledi. Açıklamasında TÖYÖK'ü eleştirerek TÖYÖK'ün devlet güdümlü olduğunu ve öğretmenleri sömürmekten başka bir işe yaramayacağını vurguladı.✪

Tunceli SAĞLIK-SEN yeniden açıldı

24 Nisan'da açılan SAĞLIK-SEN Tunceli Şubesi Valiliğin keyfi tutumu sonucu kapatılmıştı. İdari Mahkemeye dava açan SAĞLIK-SEN'liler, lehte verilen karar sonucu 20 Aralık'ta sendika şubesini yeniden açtılar. SAĞLIK-SEN'in ikinci açılışı yine coşkulu bir şekilde gerçekleşti.

Genel-İş Belediye-İş çekişmesi

Sendika ağalarının kavgası işçi sınıfının kavgası değildir

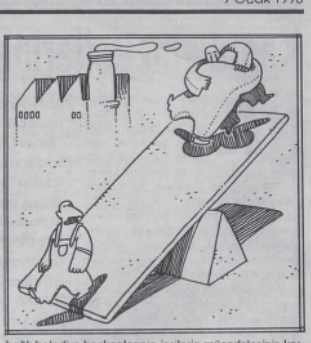

Mücadele (Adana)- İşçi sınıfı ekonomik ve politik kazanımlar elde etmek için zorlu günler yaşarken, Türk-İş ve DİSK arasındaki üye kapma yarışı özellikle belediye işkolunda tam bir pazar kavgasına dönüştü.

Üye Kapma Yarışında Her Yol Mubah

Son günlerde Adana'da Genel-İş ve Belediye-İş arasındaki sürtüşmeler had safhaya ulaştı. Genel-İş Sendikası Belediye-İş'ten ayrılan işçilerin noter paralarını ödeyerek sendika değiştirmelere kolaylık sağlıyor. Belediye başkanları ve belediye bünyesinde görev yapan müdürler işçilerin Genel-İş Sendikası'na geçmeleri için baskı unsuru oluyorlar. Genel-İş'e geçişlerde en önemli rolü DİSK'te yeni bir siyasi yaşam arayan bazı eski "sol"cular oynuyor. Yaptıklarını devrimcilik adına ilerde Genel-İş Sendikası'nı ele geçirme olarak savunuyorlar. Belediye başkanları ise işçilere "Genel-İş'e üye olun, toplu sözleşme farklarının ilk taksitlerini ödeyelim" diyorlar. Öte yandan DİSK Genel-İş'in devrimcilik adına çevirdiği entrikaların farkına varan işçilerden Belediye-İş'e geri dönenler de oluyor. Adana Anakent, Seyhan ve Yüreğir belediyelerinde toplam 2739 sendikalı işçi çalışıyor. Bu işçilerden 2032'si Genel-İş Sendikası'na üye oldular. Ancak bu geçişler hiç de Genel-İş yöneticilerinin dediği gibi "İşçinin özgür iradesi" ile olmadı. Çünkü işçiler belediye başkanlarının kendilerine yaptıkları baskılar sonucu Genel-İş'e geçtiklerini söylüyorlar. Ayrıca kendisine devrimciyim diyenlerin yaptıklarını da "üç-beş cambazın emekçileri yukardaki cambazlara peşkeş çekmesi" olarak özetliyorlar. Belediye-İş Sendikası ise üye kaybetme telaşıyla 'rakibine' saldırırken, belediye araçlarının Genel-İş'e sürekli işçi taşıdığı propagandası yapıyor ve bunları resimleyerek basın aracılığıyla Genel-İş yöneticilerini teşhir etme uğraşı veriyor.

Sendikalar arasındaki bu sürtüşmeler en çok belediye başkanlarının işine yarıyor. Bunun en somut örneği Seyhan Belediyesi'nde süren işçi kıyımıdır. İşten atılanların sayısı 55'i bulmasına rağmen Belediye-İş yetkilileri işçilere güven veren ciddi bir tavır göstermediler.

Genel-İş Belediye Patronlarıyla İşbirliğinde

DİSK'in sınıf uzlaşmacılığı tavrı belediyelerde de somut ifadesini buluyor. Örgütlenmede işçilerin çıkarları ve sorunlarına dayanmak yerine "sosyal demokrat" belediye patronlarıyla yukardan aşağı ilişkilerini geliştiren Genel-İş yöneticileri "demokratikleşmede adım için belediye başkanlarıyla hizmet işkolunda işbirliğinin şart" olduğunu belirtiyorlar. İzmir, Adana, Mersin, Manisa, Ankara ve daha birçok yerde geliştirdikleri işbirliğini İstanbul'da Sözen'le de geliştirme çabasındalar. Bunun için Genel-İş Başkanı İ. Hakkı Önal, Sözen'le bir görüşme yaparak işbirliğine hazır olduklarını belirtti. Daha birkaç ay önce İstanbul belediye işçilerinin grevine karşı savaş açanların başsorumlularından biri olan Sözen'e yapılan bu davet DİSK yöneticilerinin yüzlerini açıkça ortaya koydu.

İşçilerden Genel-İş'e ve Belediye-İş'e Cevap: "Size Güvenmiyoruz"

Tüm bu olumsuzluklara rağmen Devrimci Mücadelede Belediye İşçileri Genel-İş Sendikası'nın bir umut olarak görülmesine aldanılmaması, CHP-SHP ve bunlara bağlı belediye başkanlarının işçilerin mücadelesinin karşısında olduklarının unutulmaması gerektiğini belirttiler. Ayrıca belediyelerde sendikalı, sendikasız tüm işçileri sahiplenip tabanda örgütlenmeyi ve komiteleşmeyi sağlayarak var olan sendika yönetimlerine alternatif güç olmak gerektiğini vurguladılar.

Diğer yandan işçiler, haklarını sürüncemede bırakan ve direnişlerdeki kararlılığı törpülemeye çalışan sendikacılara Silifke'de, Yüreğir'de, Mersin'de kendi güçlerine dayalı direnişlerle cevap verdiler. Mersin'de ilk beş günlük direnişlerinde belediye işçileri söz verilmesine rağmen işe alınmamaları üzerine ikinci kez başlattıkları direnişlerini kendi kurdukları komite aracılığıyla yürüttüler ve direnişi kazanıma dönüştürdüler. Belediye işçilerinin sendikacılara verdikleri en özlü yanıt şu oldu: "İşimize karışmayın. Size güvenmiyoruz."

Bu yine de bir başlangıçtır. İşçi sınıfı grev kıncılıkta ve uzlaşmacılıkta tamamıyla kaşarlanan bu tip sendikacıları mutlaka ezip geçecektir.

İşçinin mektubu

"Siz yolunuza, biz yolumuza"

İşçi sınıfı hangi kılığa girerse girsin sarı sendikacılığı artık daha yakından tanıyor. Pek çok işçi bu sendikacıların mücadeleye verdikleri zarara büyük öfke besliyor. İşte onlardan birinin mektubu...

12 yıl sonra DİSK açıldı. Mal varlığı iade edildi. Birçok eski DİSK görevlisi tazminat ve maaşlarına kavuştu. Siz Genel-İş yöneticilerine göre de belediye işçileri eski yuvasına kavuştu. Birçoğumuzu üye yapmayı başardınız. Ne marifetlisiniz!

Neler söylemediniz neler... Yıllarca silah zoruyla sendikamız faaliyetten men edilmişti. DİSK'in kasasını kayyumlar, hakimler, generaller yiye yiye bitirememiş ve olanca yüklü işçi paralarını şu anki Belediye-İş'i defalarca kez katlayacak düzeydeymiş. Sizlerin "yiyici" olmadığını gösterirmiş bu. Ama bu paraların başına siz üşüştünüz. (...)

Sendikanızın adında "devrimci" olmasına rağmen sizce yasaklı olan bu kelimeyi bir kere dahi telaffuz etmediniz.

Ne baskılar, ne tutuklamalar geçirmiştiniz, ama 12 Eylül hukuku sizi suçsuz bulmuş. Suçlu kim? Devrimciler mi, öncü işçiler mi? Çünkü onlar beraat etmediler. Bunu mu demek istiyorsunuz?

Pervasızca "Biz işverenle arayı bozmayız, hak istemenin de bir adabı var.", "Yapmayacağımız hiçbir şeye söz vermeyiz." diyorsunuz. Verdiğiniz binlerce söz nereye gitti? "İşverenle diyaloğu kesmeyiz, tartışır sonra barışırız, demokrasinin gereği de budur, her şey işçi sınıfı için" demeniz ne kadar utanç verici.

Bizlere sendikanın siyaset yapması gerektiğini söylediniz, ne kadar sevindik. Devrimcilere maceracı diyerek siyaset sınırınızı koalisyonu desteklemek, SHP ile işbirliği yapmak, parlamentoya DİSK'i sokmak vs. ile sınırladınız. Eli devrimci kanına, işçi, memur kanına bulanan koalisyon hükümetini desteklemek ve SHP'ye dönük çalışmakla ömür törpülememizi istiyorsunuz.

Devrimci işçilerin işi zor size göre. Düzen politikalarını aşıp sizinle uğraşması şimdilik olur şey değil.

Bir geldiniz, pir geldiniz doğrusu. Sizleri ayakta karşılayan işçiler (orası sendika, işyeri değil) "bilmem ne bey", "ağbi" diye karşılarken ne kasvetlisiniz.

Üretken emek, özelleştirmenin faydaları, zorunluluğu, maaşların ödenmesindeki gecikmenin 'haklı' gerekçeleri, farkların ödenmemesinin 'haklı' mazeretlerini izah etmeniz ne öğreticiydi.

"Atılan ve şu anda çevre belediyelerde çalışan Büyükşehir'deki 405 işçinin durumuna düşmemek için" bu öğütleri tutmalıyımışız. Maceracılığın, bilinçsizliğin bedeli işten atılma olmuş.

Genel-İş'teki yönetici ağbilerimiz bizlere '94'e kadar sabır ve yönetim için ay istiyorlar. Düzen sendikacılığıyla biz "öncü" olacaklarmış. 12 Eylül hukukunu kapatıp, 12 Eylül hukukunun açtığı (size zahmet bırakmadılar) DİSK ve yöneticileri kendi yoluna... Biz devrimci işçiler haklılıktan aldığımız güçle geleceğe, kendi yolumuza...

İzmir'den Mücadele Okuru Bir İşçi

İşçilerden kısa... kısa...

- **Beykoz Belediyesi'nde tahsil yardımı, elbise parası, ikramiye ve geriye dönük hakların tamamını alamayan işçiler, 4 Ocak'tan beri iş bırakarak vezne önünde bekleme eylemi yapıyorlar.**
- Toplu sözleşme farklarını alamayınca 9 günlük iş bırakma eylemi yapan Şişli Belediye İşçileri, haklarının Ocak ayında verileceğine ilişkin bir protokolün imzalanmasıyla eylemlerini 30 Aralık'ta sona erdirdiler.

Deri işverenleri her fırsatta işçilerin örgütlülüğüne saldırıyor. Yükseller Deri işçileri böyle bir saldırıya karşı direnişteler.

- **Tuzla'da bulunan Yükseller Deri'de iki ay önce işten atılan 12 işçiden sonra, 15 işçi daha atıldı. Arkadaşlarının işten atılmasını protesto eden ve işe geri alınmalarını isteyen deri işçileri, 4 Ocak'ta işi durdurdular. Bunun üzerine "eylem varsa iş yok" diyen patron, 5 Ocak'ta diğer işçilere işbaşı vermeyerek toplam 60 işçiyi kapı önüne koymuş oldu. Sendikalaştıkları için işten atılan işçiler, aynı gün fabrika önünde direnişe geçtiler. Fabrika önüne jandarma çağıran patrona karşı, işçiler fabrikadan mal çıkarılmasını engellemeye çalışıyorlar.**
- Küçükçekmece Belediye işçileri mahkeme kararına rağmen geçen yıldan bu yana almadıkları sözleşme haklarının ödenmesi için, 29 Aralık'ta belediye yemekhanesinde bir toplantı yaptıktan sonra binada işgal eylemi yaptılar. Yaklaşık 400 işçinin katıldığı işgal, gece saat 2.30'da polisin saldırısına kadar sürdü. Polis saldırısında yaklaşık 60 işçi gözaltına alındı. İşçiler bir gün sonra serbest bırakıldı.
- **DİSK'e bağlı Gıda-İş'te örgütlenen 440 işçi işten çıkarıldı. Sendika yetkilileri işçilerin % 80'inin sendikalaştıkları için işten çıkarıldığını belirtiler.**

"Adil düzen gelecek işsizlik bitecek" diyen sahtekarlar 681 işçiyi işten attılar

"Adil düzen" diyen RP'lilerin sahtekarlığı çabuk ortaya çıktı. Yüzlerce işçi onların çıkarlarına kurban edildi.

Yerel seçimden önce oluşturulan Bağcılar, Bahçelievler ve Göngören Belediyelerine işçi aktarımı Bakırköy Belediyesi'nden yapıldı. İşbaşı yapan RP'li belediye başkanlarının ilk işi "işçi temizliği" yapmak oldu. Bu üç belediyeden toplam 681 işçi işten atıldı.

Zeytinburnu, Küçükçekmece işçilerinin de desteğiyle 5 Ocak günü Güneşlköy'deki Sular İdaresi'nin önünde toplanan işçiler Bağcılar Belediye Başkanlık binasına kadar "Yaşasın İşçilerin Birliği", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Onurlu Direnişimiz" sloganlarıyla yürüdüler. Belediyenin önünde toplanan 2 bine yakın işçiye Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube adına bir açıklama yapıldı. " 'Adil düzen gelecek işsizlik bitecek' diyenler 681 arkadaşımızı kapı dışarı attılar. Örgütlü gücümüzle bu olumsuzlukların üstesinden geleceğiz." denildi.

Beyoğlu Şube Başkanı İlyas Güven de işçi sınıfının üzerinde kirli politikaların oynanmasına izin vermeyeceklerini belirterek, "Haklıyız, haklı olduğumuz için kazanacak olan biziz" diye konuştu. Bu arada işçiler Bağcılar Belediye Başkanı Feyzullah Kıyıklı'yı "İşçi Kıyımına Son", "Kıyıklı İstifa" sloganlarıyla protesto ettiler.

Belediye işçilerinin protesto gösterisi sırasında ayrıca, Küçükçekmece Belediyesi'nden 39 işçinin işten çıkarılmasına da karşı çıkıldı. Daha sonra belediye binasına giren işçiler bir günlük açlık grevine başladılar.

İşçilerin eylemine BEM-SEN'li ve Tüm BEL-SEN'li memurlar da destek verdiler. BEM-SEN'li memurlar "Demokratik ve siyasi taleplerimiz için işçi sınıfı ve biz kamu emekçileri aynı duyarlılığı göstererek mücadelemizi yükselteceğiz" dediler.

Yine 6 Ocak'ta, işten atılan işçilerle birlikte Bakırköy, Küçükçekmece, Zeytinburnu'ndan yaklaşık 2000 işçi, Haznedar kavşağından Göngören Belediyesi'ne kadar bir yürüyüş yaptılar. "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganı eşliğindeki yürüyüş, belediye önünde yapılan konuşmalarla sona erdi.

Genel-İş ve Belediye-İş'e "Size güvenmiyoruz" dediler direnişi kendi örgütlülükleriyle kazandılar

İşçi sınıfı Mersin Belediye işçileriyle onurlanıyor

14 Aralık'ta işten çıkartılan ve ertesi gün hemen eyleme geçen Mersin Belediye işçilerinden geçici işçi dışındaki 999 işçinin 19 Aralık'ta işe alınacağının açıklanmasına rağmen belediye patronu K.Mutlu bu sözünde durmadı. Ve 28 Aralık'ta işçiler yeniden eyleme geçtiler. Bu kez kazandılar. Direnişi eylem komitesi yönetti.

Mersin Belediyesi'nde 4000 işçi ve TÜM BEL-SEN'li memurlar, verilen söze rağmen işçilerin işe alınmaması üzerine 28 Aralık'ta iş bıraktılar. O gün Maiye ve Su İşleri dışında bütün birimlerde işçiler durdu. Makine İkmal Müdürlüğü'nde toplanan işçiler konuşmalar yapıp halay çektiler. İşyeri temsilcilerinden oluşan komite, Genel-İş ve Belediye-İş sendikalarına güvenmediklerini ve eylemlerine bu sendikaların destek vermediğini belirtti. 29 Aralık'ta işten atılan işçilerin 400 kadarı Makine İkmal Müdürlüğü'nü işgal ederek otobüslerin çalışmasını engelledler.

Bir gün sonra 200 işçi yine Makine İkmal Müdürlüğü'nde toplanarak üzerine "5 bin kişiye iş, 25 bin kişiye güvence Allah rahmet eylesin" yazılı olan bir tabutla belediyeye bir yürüyüş yaptılar. Belediyeye geldikten sonra işçiler yürüyüşlerine yaklaşık 2 saat daha devam ettiler. "İşçiler Sokakta Hükümet İstifa", "Kaya Mutlu İstifa" sloganlarıyla Atatürk Parkı'na kadar ilerleyen işçilere halk alkışlarla, şoförler de korna çalarak destek verdiler. İşçiler taşıdıkları tabutu parkın yanından denize attılar.

İşçiler 31 Aralık'ta da belediye önünde davul zurnalı bir protesto yaptılar. Aynı gün BEL-DER'li 11 işçi de Belediye-İş Şubesi'nde açlık grevine başladı. Sonunda direniş kazandı.. Mersin Belediye işçilerinin 2 Ocak'ta eski birimlerinde işe alındığı ve bununla birlikte 15 Aralık'tan itibaren çalışıyor görünecekleri açıklandı. 4 Ocak'ta işçiler eski birimlerinde işbaşı yaptılar.

Hiçbir güç, Mersin Belediye işçilerini kazanmaktan alıkoyamadı.

Kozlu ocakları bir emekçiye daha mezar oldu

İş cinayetlerine en çok sahne olan kömür havzasından Kozlu'da bir emekçi daha yaşamını yitirdi. 1992'de 300'e yakın işçiye mezar olan Kozlu ocakları, gerekli önlemlerin alınmaması nedeniyle işçilerin ölmesine, sakat kalmasına neden olmaya devam ediyor. Dökülen kanların sorumluları siyasi iktidar ve kapitalist sistemdir.

Şakir KURTTEKİN

Canımız iki taşın arasında gülüm
Ekmek torbamızda pusuya yatmıştır ölüm...

TTK Kurumu Kozlu Üretim Bölgesi'nde meydana gelen göçük sonucu bir işçi öldü. İncirharmanı'na bağlı Çakmakkaya ocak 2'de 24-08 vardiyasında çalışan kazmacı ustası işçi Şakir Kurttekin (35) üzerine taş düşmesi sonucu yaşamını yitirdi.

2 Ocak günü meydana gelen olayın gece vardiyası sırasında olması fazla can kaybını önledi. Kozlu'nun Sivriler Köyü doğumlu, evli, iki çocuk babası Şakir Kurttekin'in cenaze törenine 200 kişi katıldı.

Arkadaşlarının iş cinayetine kurban edildiğini savunan madenciler şunları söylediler:

"Madenciler can vermeye devam ediyor. Kozlu katliamından bu yana ocaklarda iyileştirme girişimleri olmadığı gibi hala yerin 500 metre altında yatan arkadaşlarımızın cesetleri üzerinde suyu boşaltılmış ayaklardan bizleri kömür çıkartmaya zorluyorlar. Bu 270 işçinin katlinden sorumlu yöneticiler yerinden kıpırdatılmadı bile."

Maden işçisi Şakir Kurttekin'in ölümünü ne politikacılar ne de sendikacılar duymadılar bile. Vardiya arkadaşları, emekçi dostları onu son yolculuğunda yalnız bırakmadı. Şakir Kurttekin maden şehididir. Anısı tüm işçi arkadaşlarının ve işçi sınıfının mücadelesinde yaşayacaktır.

Röportaj

Liman işçileri dayanışmanın değişmez gücü

Dün Toros Gübre işçilerinin ölüm orucu eyleminde "Bir tek işçi ölürse limanları başlarına yıkarız" diyen, Mersin ve Adana'daki tüm işçi direnişlerine omuz veren liman işçileri, Mersin Belediye işçilerinin de hep yanındaydılar. Liman-İş Genel Başkanı Hasan Biber Mersin Belediye işçilerini birkaç kez ziyaret ederek konuşma yaptı ve dayanışma için gerekeni yapacaklarını belirtti. Liman-İş yönetici ve üyeleri Mersin'de dayanışmanın adı olurken eşleri ve çocuklarıyla belediye işçilerinin eylemlerine koştular.

Liman-İş Mersin Şube Başkanı Fevzi Aslan ile dayanışma üzerine konuştuk

Mücadele: *Mersin özelinde Liman-İş olarak bir gelenek yaratınız. Dayanışmaya bu kadar önem vermeniz nereden kaynaklanıyor?*

Fevzi Aslan: Nedeni sınıfsal bakış açımızdır. Tüm işçileri sınıf kardeşimiz olarak görüyoruz. Onların sorunlarını kendi sorunlarımızdan ayrı görmüyoruz. İşçi sınıfı, sınıf olarak davranmak ve tavır almak zorundadır yoksa kazanamaz.

Mücadele: *Son dönemde Silifke, Mersin Belediye işçileri ve Nobel Oteli işçileriyle dayanışma içinde oldunuz.*

Fevzi Aslan: Dayanışma günümüzde sınıfın gücünü ifade etmek anlamına geliyor. Dayanışma özelleştirme, taşeronlaştırma ve işten çıkarma politikalarına karşı sınıfın ortak yanıtını verebilme anlamına geliyor. Sınıf ve kitle sendikacılığının en temel ilkelerinden birini hayata geçirme anlamına geliyor.

Mücadele: *Geçen dönemde özelleştirmeye karşı Türkiye çapında ilk kez şalter indirme eylemi ve işyeri işgali yaptınız.Diğer sendikaların eylemlerinize desteği yeterli miydi?*

Fevzi Aslan: Üzülerek ifade ediyorum ki hayır. Bunun mücadeleyle aşılacağına ve Türkiye işçi sınıfının gerçek anlamda dayanışmayı yaratacağına inanıyorum. İşçileri açlığa, yoksulluğa mahkum edenler, bugünleri de mumla arayacaklar. İşçi sınıfı dayanışmanın gücünü onlara gösterecektir.

Faşizme karşı mücadelede tereddüte yer yoktur

yorum... yorum... yorum...

Mücadele içinde birlikleri geliştirmeliyiz

Üniversite gençliği uzun bir süredir doğrudan MGK ve kontrgerilla kaynaklı, çok yönlü ve boyutlu saldırıların hedefi durumundadır.

Bu süreçte birliğe, anti-faşist güçleri bir araya getirmeye daha fazla ihtiyacımız var. Gençlik hareketinin daha çok kitleselleşmesi için her çabayı göstermeli, anti-faşist bütün güçlerin mücadeleye aktif güç katmasını sağlamalıyız. Bunun için birlik diyoruz.

Mücadelede samimi olan herkesi dikkate almak zorundayız.

Eylül ayı başında bu konuda bir adım atılabildi. Belli bir diyalog süreci sonrası üniversitelerde faaliyet yürüten sekiz gençlik örgütünün bir araya gelmesiyle Gençlik Örgütleri Koordinasyonu (GÖK) kuruldu. Kuruluşundan bu yana taşıdığı misyona denk düşen ölçüde pratiğe müdahale etmek noktasında yeterli olduğu söylenemez. Zaafları gidermek için şematikliği aşmalı, eylem içinde kendini geliştirmeliydi. Çünkü eylem her zaman mücadelenin katalizörü ve bu tür güç ve eylem birliklerinin de dayanak noktası olmuştur.

Üniversitelerde 86'lardan beri sürdürülen mücadeleden dersler çıkarmak gerekiyor. Öğrenci Dernekleri Platformu'ndaki "ben merkezci" tartışmaların, statükoları koruyan faydacı yaklaşımların öğrenci gençlik hareketini geriletttiğini, neredeyse parçaladığını hep birlikte gördük, yaşadık. Öğrenci gençliğin ortak eylemliliklerinin karşısına grupsal çıkarları koyarak yapılan İÜ'deki '90 Newroz kutlaması sonrası polisin üniversitelere daha kolay yerleştiğini, öğrenci gençlik hareketinin dağınıklığından yararlandığını beraber izledik.

Geçmiş mücadele deneyimlerinde, ilkelere bağlı olunduğu koşullarda güç ve eylem birliklerinin anti-faşist potansiyeli harekete geçirdiğini, bu konuda başarılı adımlar atıldığını da biliyoruz. 1 Aralık İşgali, '89 yılı Kahramanmaraş katliamı protestosu, 1990 Yıldız İşgali güçlerin ortak kullanımı noktasında öğreticidir.

GÖK, içinde yer alanların somut potansiyellerini ortaya döktükleri bir gücü ifade etmelidir. Türkiye halklarının yaşadığı savaş gerçeğinin yüklediği sorumluluklarla hareket edilmelidir. Çabalar, birbirinin sırtına basarak ve yarattığı olanaklarını kullanarak siyaset yapma yarışına değil, yeni olanaklar yaratarak demokratik üniversite mücadelesine sunmaya yönelttiğiniz GÖK'ü hantallıktan kurtarmak zor olmayacaktır.

Dev-Genç'in Önderlik Misyonu Mücadelede Toparlayıcı Olacaktır

Öğrenci gençlik üzerindeki 'birlik' adının yarattığı moral etkiyi geliştirmek ve onu harekete dönüştürmek gerekiyor. Bu en başta Dev-Genç'lilerin görevidir.

Dev-Genç '80 öncesi önderlik ettiği eylemlerde, dışındaki tüm solu mücadeleye katabilmiş ve bu konuda gelenek yaratmıştır.

74-75'lerdeki İYÖKD'ün "Ayrıcalıklı ve Paralı Eğitime Son" sloganıyla yaptığı yüksek okul boykotları ve yürüyüşünde, Kerim Yaman'ın katledilmesinden sonra gerçekleştirilen İÜ işgalinde, Site Yurdu'nda öldürülen işçi Apti Gönel için yapılan sokak çatışmasında, DGM'yi protesto gösterilerinde, İYÖD'ün demokratik üniversite mitinginde ve sonraki yıllarda faşist işgallerin kırılması için okullara iradi giriş eylemlerinde Dev-Genç'in önderlik misyonu vardır. Ve birbirleriyle çatışmakla uğraşan solun mücadeleye çekilmesinde bu misyon etkili olmuştur.

Devrimci gençlik bugün de toparlayıcılık ve mücadele temelindeki birlikler için zorlayıcı olacaktır. Bu elbetteki her şeyi birlik beklentisine bağlamak anlamına gelmiyor. Öğrenci gençlik hareketini geliştirmek ve savaşın bu cephesinde öğrenci gençliği savaşan bir güç haline getirmek Dev-Genç'in üzerindeki bir sorumluluktur. Dev-Genç'liler bu sorumluluğu hangi koşulda olunursa olsun önce kendi güçlerine güvenerek yürütmek durumundadır. Kendi özgücüne güvenmeyenler diğer güçleri etrafında toparlayarak mücadeleye kanalize edemezler.

Masa başında değil, mücadele içinde yaratılan birlikler üzerine basarak geleneği güçlendirmeliyiz.

Dicle Üniversitesi ve Ege Üniversitesi'ndeki sivil faşist saldırıların ardından 29 Aralık'ta da Marmara Üniversitesi Haydarpaşa Kampusu'nde baltalarla, bıçaklarla bir saldırıya daha tanık olduk.

Kimi yerde "Hizbullah", kimi yerde "Hizbullah İslamı Direniş" adıyla yönelttilen sivil faşist saldırılar Marmara Üniversitesi'nde doğrudan "Ülkücü Gençlik" adıyla gerçekleşti. 28 Aralık günü "Ülkücü Gençlik" imzasıyla bildiri dağıtan ve pullama yapan faşistler, karşılarına devrimci öğrencilerin çıkması üzerine ertesi gün saldırıya geçtiler. Ve 10'a yakın öğrenciyi yaraladılar. Devrimci-demokrat öğrenciler 30 Aralık'ta ve 7 Ocak'ta Haydarpaşa Kampusu'nde yaptıkları forumlarda faşist terörü protesto etiler. 7 Ocak'ta "Faşistlere üniversitelerde yaşama hakkı tanımayacağız" diyen öğrenciler, bir faşisti döverek cezalandırdılar.

Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bir üs olarak kullanmayı amaçlayan faşistler, polisin de her zamanki gibi tam desteğini aldılar. Saldırı günü sivil faşistlerin arasında sivil polislerin de olması ve yaralı olan devrimci demokrat öğrencilerin hastaneden karakola taşınması bu desteğin açık göstergesi oldu.

Düne kadar okullarda afiş asmaya bile çekinen, hatta "ülkücü" sıfatını kullanamayan faşistler bugün kimi okullarda "Ülkücü Gençlik" adıyla faaliyet yürütebiliyorlar, bozkurt işaretleriyle boy gösterebiliyorlar. Faşistlerin saldırıları öyle boyutlara vardı ki, devrimci-demokrat öğrencilere saldırıktan sonra, "Onlara küçük çaplı bir Maraş yaşattık" diyerek, Kahramanmaraş katliamının yıldönümünde içinde "bayramınız kutlu olsun" yazılı şeker dağıtabiliyorlar. Sivil faşist saldırılar bu denli boyutlanmışken, soldan hala "provokasyon" sesleri duymak, ikircikli, anında müdahale etmeyen tavırlar görülüyor. Marmara Üniversitesi'ndeki son olayda görüldüğü gibi astıkları afişe sahip çıkmayan, faşistlerin saldırısı sırasında direnen devrimci-demokrat öğrencilerin yanında olmak bir yana ortalarda gözükmeyen gruplara rastlanabiliyor.

29 Aralık 1992. Marmara Üniversitesi öğrencilerine saldıran faşistler

Birliğimizi Faşizme Karşı Güçlendirmeliyiz

Öğrenci gençlik kitlesi yılların verdiği sindirilmişlikle, devrimci demokratların yanında aktif anlamda tavır almasa da, faşizme taban olmayı reddediyor. Kitle tabanından yoksun sivil faşistlere karşı, üniversitelerdeki devrimci demokrat grupların örgütlü kitlesinin matematiksel toplamı bile önemli bir güç olunduğunu gösteriyor. Bu gücü kullanmak gerekiyor. Bugün faşist saldırılar karşısında tavırsızlık, sonuçta faşizme teslim olmayı getirecektir.

'77-78'lerde faşist kurumlaşmanın en üst boyutlara vardığı, hemen tüm kurumların yukarıdan aşağıya faşistleştirildiği bir dönemde faşist işgaller birer birer kırılıp, faşistlerin son kaleleri olan bazı okullar devrimcilerin kaleleri haline çevrildiyse, bu faşizme karşı tereddütsüz bir mücadelenin yürütülmesinden dolayıdır. Bugün baltaların, silahların öğrencilere doğrultanlar, kafa göz kıranlar yarın tetiğe basmaktan da çekinmeyecekler. Bunu bugünden söylemek için faşizm gerçeğini kavramak yeterlidir.

Öğrenci gençliğin sivil faşistlerin bozkurt işareti yapan kanlı ellerini kırabilecek gücü vardır. '89'da 1 Aralık'ta bir tek kişinin, yoldaşımız Hamiyet'in kararlı tavrı Basın Yayın Yüksek Okulu'nu anti-faşist bir gösteri alanına çevirebildiyse, bugün de üniversiteler faşistlere dar edilebilir. Yeter ki kararlılığımızı gösterelim, faşizme karşı mücadelede duraksamayalım, geri çekilmeyelim.

"Faşistler çoktular, ama biz güçlüydük"

"O gün (21 Aralık) okul duvarına 'Üniversitelerimizde Faşist Örgütlenmelere İzin Vermeyeceğiz' şeklinde bir afiş asılmıştı. Faşistler gelip afişin indirilmesini istediler. Sayımız parmakla sayılacak kadardı. Onlarsa 40-50 kişi vardılar. Afişimizin önünde durarak barikat kurduk. Aslında afişi asan grup aramızda yoktu. Sonradan öğrendiğimize göre sopa aramaya gitmişler. Faşizmin karşısında o afiş hepimizindi ve onu savunduk.

'Bu afişi kaldıracağız' sözlerine 'indirtmeyeceğiz' yanıtını verdik, saldırdılar. Bizi hastaneye kavgaya girmeyen ama faşistlere karşı da öfke duyan arkadaşlar götürdüler.

Saldırı olduğunda aklıma Şaban Şen geldi. 80 öncesi faşistler karşısında birkaç kişiyle önceleri sürekli dövülmelerine rağmen, daha sonra bu inatçı mücadele sonucunda kazandıkları, artık sopa atanın kendileri olduğunu düşündüm. Koşullarımız aynıydı. Biz azdık, faşistler ise bize göre çok fazla. Bugün biz dayak yedik, yılmadık, gerilemedik. Yarınsa onlar dayak yiyecekler."

Rutil ÖZTÜRK
29 Aralık günü Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde sivil faşistlerin saldırıları sonucu yaralandı.

Pusula

Emekçi gırtlağına kadar borçlu

"Borç yiğidin kamçısıdır" deyişi, belki de en çok bize uyuyor! Ülkemizde yaşayan emekçiler, sadece bakkala, kasaba, manava borçlanmakla kalmıyor, borcun en büyüğünü devlete ödüyor. Bir türlü paraya doymayan devlet de halka "para yedirmemek" için kırbacı elinden düşürmüyor. Bütçenin açığını,çeşit çeşit harcamalarını, tekelci burjuvazinin kârını, emperyalizmden alıp burjuvaziye devrettiğini, askerinin, polisinin, ordusunun giderini hep halkın alın terinden, el emeğinden çıkarmaya çalışıyor. Alıyor yetmiyor... alıyor yetmiyor... İki yakasını bir araya getirememenin suçunu da halka yüklediğinden, aldığı yetmeyince, bu kez de halkı borçlandırıyor. Kendi harcamalarının borcunu kesesinden değil, halkın emeğinden yiyiyor!

"Harçlığı" yetmeyen devlet

Demirel'in deyişiyle "ekonominin beş kara deliğinin", yani bütçenin, KİT'lerin, "sosyal güvenlik kurumları"nın, birliklerin, belediyelerin açığının faturası halka kesiliyor. Çiller ise, bunu da yeterli görmeyerek "fon açıkları"nı da bunlara ekliyor. Bütün bu açıkların toplamı ise, kamu açığını veriyor. Bürokratların, bakanların ve başbakanların dilinden düşürmediği bu açık ise esas olarak halkın borçlanma gereğini ortaya koyuyor. "Devlet erkanı" ne zaman kamu açıklarından yanıp yakınmaya başlasa, ya yeni vergilerin gelmesi, ya vergilerin şu ya da bu biçimde artırılması, ya da klasik deyimiyle "kemerlere bir delik daha açılması" bu yüzdendir.

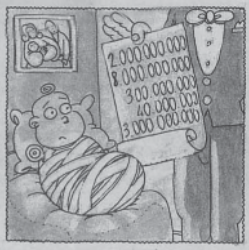

Kapitalist düzende gelirinden fazla harcama alışkanlığından kurtulamayan devlet, geliri harcamasına yetmeyince de, bunun acısını halktan çıkarır. İşte o zaman halka borç yolları görünür. Yani "kabak" halkın başına patlar.

Ana karnındaki bebekler bile borçlu doğuyor

İşçiyi, köylüyü, memuru borçlandırmakla yetinmeyen aç gözlü devlet, ana karnındaki bebekleri bile borçlandırıyor. Ülkemizde, dünyaya gelen her bebek içten, dıştan derken 7 küsur milyonluk bir borca gözünü açarken, neye uğradığını bile anlayamıyor! Borçlu yaşayıp borçlu ölmeye mahkum olacağı bir dünyaya, borçlu olarak adım atıyor. Daha gözlerini açmaya fırsat bulamadan da, borcu katlanıveriyor. Yürümeyi, konuşmayı öğrenirken, okula giderken, iş ararken, çalışırken bundan doğrudan etkileniyor. Bunun sonuçlarını hissetmesi için ille de devlete nasıl borçlandığını kavrayacak bilinçte ya da yaşta olması gerekmiyor. Yürümeye çabalarken eksilen mamasından, azalan çoğu zaman da hiç olmayan oyuncaklarından, okula giderken gittikçe eksilen harçlığından ve nihayet çalışacak yaşa geldiğinde de kapıların suratına kada "derin bir oh" çekememesinden anlıyor.

Devlet paraya para demiyor, halk para bulamıyor

1992 yılı içinde devletin toplam dış borçları yaklaşık 55 milyon dolara, iç borçların 120 trilyon liraya ulaştı. İç ve dış borçların toplamı ise, 68 milyar dolar civarında. Yine aynı yıl için gayri safi milli hasıla (GSMH) ise 115 milyar 337 milyon dolar. Toplam borçların milli gelire oranı ise % 60'larda geziniyor. Devlet İstatistik Enstitüsü'nün 1992 için nüfus tahmininin de 60 milyon 150 olduğu göz önüne alınırsa, kişi başına 7 milyonu aşkın bir borç yükü düştüğü görülüyor. Bu yük, TC'ye "dünya klasmanında" derece aldırmasa da, son sıralara itelemeye yetiyor...

Kapitalizmde devlet, varlığını borçlanmayla sürdürebildiği için, bu özellik doğal olarak devleti dış ve iç borçların giderek arttığı, buna bağlı olarak da her yıl ödenmesi gereken ana para ve faiz miktarının ödenip bitirilmesi olanaklı olmayan noktaya geldiği bir kısırdöngüye sokuyor. Kapitalizmde, içinden çıkılamayacak ekonomik krize yol açan bu durum, devletin sadece halkı borçlandırmakla kalmasına değil, halka vermesi gereken hizmetlere de yansıyor. Sonuçta da, kendi boğazından kesmeyi sevmeyen devlet, halkın lokmasını daha önüne gelmeden kapıyor. Son on iki yılda, iç ve dış borçların GSMH'ye oranının % 25.7 düzeyinden, % 59.1'e çıkması da bunu gösteriyor. Tabii bu rakamlar ve bu oran artışı ise, düzenin halkın ekmeğine kan doğramasından başka bir anlama gelmiyor. Düzen, her açıdan bu deyimin hakkını fazlasıyla veriyor!..

Petrol-İş'in yaptığı bir araştırmaya göre, bir işçi kazancının yaklaşık % 45'ini değişik biçimlerde devlete ödemek zorunda kalıyor. Daha doğrusu, kazancının bu bölümü devlet tarafından gasp ediliyor. 1990 yılı itibariyle yapılan bir araştırmada, ücret kesintilerinin OECD ülkelerinde % 12, AT ülkelerinde % 16, Türkiye'de ise % 35 olduğu belirlenmiştir.

Devlet borçlunun "bedduacısı"

Halk kendi arasında "borçlunun alacaklının duacısı" olduğunu söyler. Belli ki, bunu söylediği zamanlarda kapitalizmi henüz tanıyamamıştır. Çünkü kapitalizmde alacağına şahin kesilen devlet, ki onun bütün alıp vermediği emekçilerdir, halkı zorbalıkla borçlandırdığı gibi, bu borcunu da halktan zorla alır. Onun borçlandırdığı halka "dua ettiği" görülmemiştir. O hem alır, hem de "beddua" eder. Onun için emekçileri öldürmeden sürünürecek araç ve yöntemleri keşfetmiştir... Bütün istediği de kan kusturduğu emek-

Yıl kısa değildi, ama kârlar iyiydi

◆ **Demirel, geçtiğimiz yıl parası olana "babalık" etti. TÜSİAD hükümete, hükümet TÜSİAD'a "verip veriştirirken", tekelci burjuvazi kâr yoluna devam etti. Hiçbir şey onu kârından alıkoyamadı... Hedeflerini 12'den vurdular.**

◆ *Tekelci burjuvazinin "ağır toplarından" Koç Grubu'nun 1992 yılı cirosunun 75 trilyon lira civarında olduğu açıklandı. Koç Grubu böylece 40.3 trilyon olan geçen yılki cirosunu ikiye katlamış oldu. Yani Türkiye bütçesinin üçte binden fazla kâr elde etti. Bunun yanında, tekelci burjuvazinin Sabancı, Çukurova, Eczacıbaşı, Yaşar gibi önde gelen gruplarının ise toplam ciroları bütçenin yarısını geride bıraktı. Her biri bir önceki yıla göre kârlarını en az yüzde yüz artırdı. Tabii, ücret ve maaşların da benzer oranlarda azalması kaydıyla...*

◆ **"işçimi, memurumu enflasyona ezdirmeyeceğim, köylümü perişan etmeyeceğim" diye kolları sıvayan Demirel bu sözünü tutmadı, ama tekelci burjuvazi için elinden geleni de esirgemedi. Rahmi Koç'un iktidarı topa tutan çıkışının ardından, "Koç bizi eleştiriyor, ama tarihinde en büyük parayı bu sene kazanacak" derken de bunu saklamakta bir sakınca görmedi. Demirel, her türlü yolsuzluğun, rüşvetin, toplumsal yozlaşmanın, ahlaksızlığın yaşandığı 1992'yi "ar yılı değil, kâr yılı" yapmayı başardı...**

Hükümet kamu işçilerine % 60 zam önerdi

Emekçiler çalışıyor, iktidar yaşıyor

■ **Toplam 121 bini aşan kamu işçilerinin geleceğini belirleyecek toplu sözleşmelerin tıkanması üzerine, bir açıklama yapan Devlet Bakanı Şerif Ercan % 60'ın üzerinde zam yapamayacaklarını açıkladı. Gerekçesi de, "KİT'lere ayrılan kaynak oranının sınırlı oluşu"ydu. İşçilerin istediği zam oranı ise % 86'ydı. Buna karşın Ercan, devletin 'dara düştüğünü' söyleyerek işçilerin istediği zam oranını vermemek için 'bin dereden su getirdi'.**

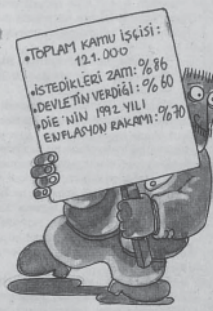

■ İşbirlikçi tekellere övüne övüne "sayemizde trilyonlar kazandınız" diyenler, sıra el emeğinin karşılığını vermeye gelince, kamu işçilerine utanmazca "Var olup da vermemezlik yapmıyoruz, kaynağımız yok" diyorlar. Tekelci burjuvazi için varını yoğunu ortaya koyan devlet, sıra işçilere gelince hep "dara düşüyor", eli cebine gitmiyor.

■ **Ocak başlarında DİE'nin bile açıkladığı rakamlarla enflasyonun % 70 oranında olduğunu söylediği bir ortamda, devlet emekçilerin "kazanda pişirip kapağında yemesini" istiyor.**

Kadınlar yarınlarını k

Bir zamanlar kadınlar üzerine yazılan hemen her yazıya "kadınlar/bizim kadınlarımız/.../ Ve soframızdaki yeri ökküzümüzden sonra gelen..." diye girilirdi. Bu giriş neredeyse klasikleşmişti. Oysa gelinen noktada, ne genelde kadınlarımızın sofradaki yeri ökküzümüzden sonra geliyor, ne de özelde devrimci mücadeledeki kadınlar erkeklerden geride kalıyor. Şunu gururla söylüyoruz ki, biz kadınlar mücadelenin en önünde yürüyor ve devrim tarihimizin yazımına birinci dereceden katılıyoruz.

Devrim tarihleri incelenip bir kıyaslama yapıldığında kadınların devrime katılımı ve aktivitelerinin son on yıllardaki devrimlerde daha ileri bir noktada olduğu görülüyor. Nikaragua Devrimi'nde gerillanın yüzde kırkını oluşturan kadınlar, Etiyopya Devrimi'nde bu oranı yüzde elliye çıkarmışlardır. Elbette ki bu oranların yüksek olmasında o ülkelerin sosyo-ekonomik yapıları, kadınların durumu, aile yapıları gibi birçok etken de rol oynamaktadır.

Bunun ötesinde kapitalizmin gerek ekonomik ilişkilerde, gerekse kültürel ve ideolojik olarak daha geniş kitlelere nüfuz etmesinden dolayı, kadın ister istemez toplumda daha etkin bir rol almaktadır ve bu durum, kadınların mücadeleye katılımını olumlu yönde etkilemektedir. Ancak, bunlar ne kadar etkili olurlarsa olsunlar asıl etken devrimlerin, devrimcilerin kadına verdiği önem ve değerle ilgilidir. Kadının devrimdeki rolünü göremeyen ve kadının mücadeledeki yerini teslim etmeyen bir siyasal hareket içinde kadının kendini yeterince ifade etmesi mümkün olamayacağı gibi, daha yoğun katılım ve mücadeleye daha çok emek vermek için istek de duymayacaktır.

Kadınların devrimci mücadeleye katılımı ve mücadele içindeki rollerini artırmaları konusunu yerli yerine oturtabilmek açısından, kadınların mücadeleye katılımının önündeki engelleri, kadınların kadın olarak farklılıklarından gelen bazı yanlarının mücadeleye nasıl etkide bulunduğu konusu üzerinde durmak gerekmektedir. Bunlar iyice anlaşılmadan bugün mücadelemizde kadınların durumunu anlayabilmek mümkün olmayacaktır.

Kadınsal Özellikler Olumlu Biçimde Değerlendirildiğinde Büyük Bir Potansiyel Demektir

"Kadınsal özellikler", "kadınsı yan" dendiğinde genellikle bu kavramlar olumsuz olarak algılanmakta ve kadın yoldaşlarımız bu kavramların bu biçimde kullanılışına haklı olarak tepki göstermektedirler. Bu tepkiler; kimi zaman erkek yoldaşlarımızdaki egemen anlayışın bir kalıntısı olarak, kimi zaman da fazlaca düşünülmeden kullandıkları ve bu biçimde ifadelendirmelerinin sonucu olarak küçültücü, aşağılayıcı bir içeriğe büründükleri noktada haklıdırlar.

Biz kadınlar, yoldaşlarımızın bu türden yaklaşımlarına tepki göstermeli, ancak tepkiyi erkek yoldaşlarımızı, eğitme aracı olarak kullanmalıyız. Aksi takdirde erkek yoldaşlarımız büyük olasılıkla tepkilerimizi "kadınca" olduğu şeklinde değerlendireceklerdir.

Kadın yoldaşlarımızın tepkilerinin haklı olduğunu ifade etmiştik. Ancak bu tepkiler tarafımızdan "kadınca yanlar"ın, "kadınsal özellikler"in olmadığı şeklinde gerçekleri anlatmayan bir savunma noktasına da vardırılmamalıdır. Her cinsin kendince bazı özelliklerinin olduğu inkar edilemez bir bilimsel gerçektir. Bu noktada, kadınsal özelliklerin yokluğunu savunmak gibi bir tepkisel savunma mekanizması geliştirmek yerine, kadınsal özelliklerin doğru biçimde kullanıldığında devrimci harekete büyük bir ivme kazandıran olumlulukları doğuracağı, aksi durumda bunun kadın yoldaşlarımızın önünde set oluşturacağı kabullenilerek hareket edilmelidir. Kadının kadın olmaktan, erkeğin de erkek olmaktan gelen bazı özellikleri vardır, bunda reddedilecek, utanılacak, tepki gösterilecek bir yan yoktur.

Devrimci mücadele deney ve tecrübelerle göstermiştir ki, kadının yapamayacağı iş yoktur. Aksine, kadın olmaktan gelen olumlu özellikler harekete geçirildiğinde kadınların işlerini yaparken erkeklerden daha fedakar, daha kararlı, daha titiz ve ideallerine daha bağlı oldukları görülmektedir. Demek ki, kadın olmamız devrimci mücadelede bir eksikliğin değil, tersine birtakım olumlu etkenlerin ifadesi olabilmektedir.

Kadınsal özellikler deyince bu sadece fiziksel yanlar olarak da algılanmamalıdır. Binlerce yıldan bu yana var olan toplumsal şekillenmede kadına ikincil rollerin verilmesi ve eğitim olanaklarından, sosyal-kültürel faaliyetlerden uzak kalışın getirdiği eksiklikler de söz konusudur. Özellikle bu durum kadının tarihsel olarak geri kalışını ve devrimci mücadelede de ikincil rolleri "kabulleniş"ni açıklamaktadır.

Gerek kadının kadın olmaktan gelen fiziksel özellikleri, gerekse binlerce yılın olumsuz mirası; hem sıradan günlük yaşamda, hem de örgütsel mücadelede giderilemez eksiklikler değildir. Devrimci mücadele deney ve tecrübelerle göstermiştir ki, kadının yapamayacağı iş yoktur. Aksine, kadın olmaktan gelen olumlu özellikler harekete geçirildiğinde kadınların işlerini yaparken erkeklerden daha fedakar, daha kararlı, daha titiz ve ideallerine daha bağlı oldukları görülmektedir. Demek ki, kadın olmamız devrimci mücadelede bir eksikliğin değil, tersine birtakım olumlu etkenlerin ifadesi olabilmektedir. Önemli olan bu potansiyeli açığa çıkarmaktır. Devrimci hareket bu potansiyeli gördüğü ve kadın yoldaşlarımızın gelişimlerinin önünü açtığı için, bu sorunu çözme noktasında diğer soldan farklı bir yerde bulunmaktadır. Bu sorun devrimci hareket açısından örgütsel düzeyde büyük oranda çözülmüştür. Bugün devrimci hareket içinde sorun farklı boyutlarda tartışılmak durumundadır. Ve esas olarak, kafa yormamız gereken konu; kadın yoldaşlarımızın birer yönetici ve komutan olarak kendilerine daha güvenli ve daha iddialı olmaları noktası olmalıdır.

Kadınlarda Bağlılık Duyguları Daha Gelişkindir

Kadınlar gerek çocukları ve ailesi ile ilişkilerinde, gerekse sevgide daha bağlı olan tarafı temsil eder. Kadın eş ve sevgili olarak da, anne, kardeş olarak da daha vefalıdır. Kadının vefa duygularının bu gelişkinliği mücadeleye, örgütüne ve yoldaşlarına vefaya dönüştüğünde bu büyük bir güç demektir. Nitekim kadın yoldaşlarımızda görülen en değerli özelliklerden birisi de budur.

Devrime, ideolojiye, sosyalizme sırt dönmenin yaygın olduğu bir süreçte kadınların bu bağlılığı örnek alınmalıdır. Mücadelenin kızgınlaştığı dönemlerde vefasızlığın bir devrimciyi ihanete götüreceği gerçeği gözönünde bulundurulduğunda vefa duygusunun ne kadar önemli olduğu anlaşılacaktır.

Emperyalist medyaların ve döneklerin inançsızlık yaydıkları, sosyalist saflarda kararsızlık, kuşkuculuk ve belirsizlik yaratılmaya çalışıldığı, kısacası Marksizm-Leninizmin sorgulanmaya yönelindiği bir dönemde, davaya bağlılık bir devrimcide bulunması gereken en önemli özellik halini almıştır. Davaya sonuna kadar bağlı olmayanların birer birer mücadeleden koptuğu ve ihanetin bataklığında kulaç attığı gericilik döneminin olumsuz etkileri bugün giderek etkisini yitirse de izleri uzun bir süre kalacaktır. Bu nedenle ideallere sonsuza kadar bağlılık devrimci bir erdem olarak öne çıkarılmalıdır.

Tek başına kalmak ve en büyük beldeleri ödemek pahasına idealleri, sosyalizm davasını savunmak her şeyden önce gelmektedir. Yeter ki örgütsel yaşam içinde geçmişin olumsuz izleri; başta kendine güvensizlik, içe kapanıklık, yalnızlık duyguları gerçek anlamda yenilebilsin.

Kadınların Fiziki Güçsüzlüğü ve Dirençsizliği Düşüncesi Büyük Bir Yanılgıdır

Kadınların erkeklere göre daha dirençsiz, daha az dayanıklı, fiziki olarak güçsüz ve "korunmaya muhtaç" olduğu düşüncesi tam bir yanılgıdır. Kadının güçsüzlüğü ve korunmaya muhtaç olduğu düşüncesi onun mahkum edilmeye çalışıldığı "tarihsel konumu" göremeyen, yüzeysel, idealist bir düşüncedir ve diğer yanıyla egemen ideolojinin kadını ikincilliğe mahkum etmeye dönük tarihsel anlayışın ürünüdür.

Kadının fiziksel, anatomik yapısı erkekle kıyaslandığında fiziksel olarak daha küçük ve "kas yapısı" itibarıyla da erkekten daha güçsüz olduğu doğrudur. Bu sadece doğadan gelen bir özellik değildir. İnsanlığın sürülükten çıkıp topluluk haline geçtiği günden bugüne kadının genellikle ev işi, çocuk bakımı ve bitki toplama gibi fazla kas gücü gerektirmeyen işleri yükümlenmesi dolayısıyla kadının anatomik yapısı, kasları da buna göre şekillenmiştir. Çalışmayan organların gelişmeyeceği ve işlevlerine uygun şekilleneceği doğa yasası gereğince, kadının fiziki yapısı ve kaslarının erkekten farklı olması kadının bir eksikliği değildir. Özellikle devrimci mücadelede bunun bir eksiklik, dezavantaj

Dünyanın her yerindeki kurtuluş müca
Her ülkede yaşadıkları özgü sorunlar

Gecekondulu kadınlar her yerde... Kond
münde, devrimci direniş ve eylemlerde...

ndi elleriyle kuruyorlar

inde, kadınlar en önde olmaktan geri durmadılar. deleye taşıdılar.

olduğu düşünülemez; çünkü mücadelede insanı var eden kas gücü, fiziki yapısı, yaşı, cinsiyeti değil, inancı, kararlılığı, yetenekleri, bilinci, vb.dir.

Kadının fiziksel, anatomik yapısı erkek yoldaşlarıyla aynı işleri yapmasına engel olmadığı gibi, kadın olmaktan kaynaklanan bazı özellikleri ve toplumsal konumu onu daha dirençli, daha kararlı yapmaktadır. Her şeyden önce kadınlar acıya daha dayanıklıdır. Bunun biyolojik nedeni vardır. Periyodik dönemlerde kadının yaşadığı acı onu acılara alışık, dayanıklı kılan bir özelliktir. İkinci olarak, kadının ana olarak gerek hamilelik döneminde, gerekse doğum esnasında çektiği acı ve fedakarlığı dayanıklılığının bir di-

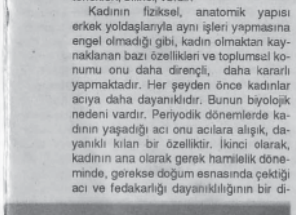

savunulmasında, yol, su, okul sorununun çözü-

ğer nedenidir. Bunun ötesinde bir üçüncü neden de toplumda "ikincil" yeri olan kadın, kölecilik döneminden bugüne köle sahibinin, feodal derebeyin, kapitalistin omuzuna yüklediği ek yükleri taşımak dışında, evinde babasının, ağabeyinin ve hatta küçük erkek kardeşlerinin ve kocasının geleneksel baskısını da sırtlamıştır. Bu ise kadını baskıya, acıya ve zorluklara karşı daha dirençli kılmış, sosyal güvencesi olmayan kadını kendi ayaklarının üzerinde durma, acıları sineye çekme, vb. özelliklerle donatmıştır.

Bütün dünyada kabul gören ve kendilerine "terör uzmanı" diyen hakim sınıf danışmanlarının ve işkencecilerin de kabul ettikleri bir gerçek vardır. Kadınlar gerek işkenceye dayanıklılık, gerekse üzerlerine aldıkları zor görevleri başarma konusunda erkeklerden daha iyi sınav vermektedirler. Bunun altında kadının –başta analık gibi– kadın olmaktan gelen farklı yanlarının olması sıkılınacak bir durum değil, aksine gurur duymamız gereken bir yandır. Kimi tartışmalarda bu tür bir açılım getirilmesine karşı, kadın arkadaşlarımızın tepkisel bir savunma içine girmeleri doğru değildir.

Kadınlara gerek işkencenin, gerekse devrimci mücadelenin zorluklarına, acılarına daha fazla katlanma gücü veren bu özellikler onun vefa duyguları, bağlılığı ile birleştiğinde sahiplenme olgusu kendini güçlü biçimde açığa çıkarmaktadır.

Kadınlarla Mücadeleyi Sahiplenme Daha Güçlüdür

Kadınlardaki analık duygusu sahiplenme ve koruma güdülerini güçlendirmiştir. Ana olarak kadının hamilelikle başlayan ve yaşam boyu süren ailesini, çocuklarını koruma, sahiplenme ve babaya göre çocuklarına daha bağlı olma yanı kadında bu olumlu özellikleri geliştirmiştir. Bu, kadınlara "toplumsal işbölümü"nün ve doğanın verdiği görevin yerine getirilmesi sürecinde ortaya çıkan ve doğal bir davranış biçimi haline gelen bir niteliktir. Aynı zamanda sevgiyi ve duygusallığı da simgeleyen kadın, yeni geldiğinde ana bir kartal kadar dövüşkendir. Başta çocukları olmak üzere korumasına aldığı bütün şeylere sevgiyle bağlanan ve sahiplenen kadın, bunlara herhangi bir zarar geleceğini anladığı an yumuşaklığının, inisiyatifsizliğinin ve sindirilmişliğinin tam tersi bir tavırla inatçı ve tavizsiz olur, özündeki yiğitlik, cesaret öne çıkar.

Binyıllardır ezilen, sindirilen, inisiyatif kullanması engellenen ve eve kapatılan kadına "korku; erkeğin koruması altında ve erkeğe muhtaç adeta bir sığıntı gibi yaşama; çareyi ve umudu erkekte arama" vb. yakıştırılmış, bu rolü benimsemesi için baskı yapılmış ve sonuçta kabullendirilmiştir. Ancak, kapitalizmin daha çok sömürü elde etmek için üretim sürecine sokduğu kadın kendini geliştirmiş ve toplumsal dönüşümlerin, sınıf mücadelelerinin etkisiyle bu rolü artık reddetmeye başlamıştır. Devrimci mücadele kadının değişim sürecini hızlandırmış, radikal biçim kazandırmış ve kadınların gerçek kurtuluşunun nerede olduğunu göstermiştir. Biz kadınların devrimci mücadeleyi sahiplenmesinin altında yatan gerçek budur.

Her kim olursa olsun, genelde bir insan işine, o işin kendisine verdiği değer ve geliştirmesi ölçüsünde sahip çıkar, işini bu ölçüde sever. Dolayısıyla o güne kadar evde mutfağın, çocuk odasının ve yatak odasının kölesi olmaktan öte bir değer biçilmeyen, işyerinde ucuz emek ihtiyacını karşılayan ve kapitalizmde cinsel bir meta olarak görülen kadın; devrimci mücadelede kendisine erkekle aynı değerin verilmesi, kendisini erkekle eşit ifade şansına sahip olması nedeniyle gerek mücadeleyi, gerekse kendine bu fırsatı sunan örgütlenmeyi ve yoldaşlarını daha fazla sahiplenmektedir. Bu, kadının "diyet" ödemesi de değildir; kadının kendisini var etmesi, yeniden yaratması sürecine etkin biçimde katılımdır.

Ne kapitalist sistemin eşitlik, özgürlük üzerine demagojileri, ne feminizmin yönünü şaşırmış "özgürlük" aldatmacaları kadına, devrimci mücadelenin sunduğu

Kadınların erkeklere göre daha dirençsiz, daha az dayanıklı, fiziki olarak güçsüz ve "korunmaya muhtaç" olduğu düşüncesi tam bir yanılgıdır. Kadının güçsüzlüğü ve korunmaya muhtaç olduğu düşüncesi onun mahkum edilmeye çalışıldığı "tarihsel konumu" göremeyen, yüzeysel, idealist bir düşüncedir ve diğer yanıyla egemen ideolojinin kadını ikincilliğe mahkum etmeye dönük tarihsel anlayışın ürünüdür.

olanakları veremez. Bu böyle olduğu içindir ki, bu konuya yeterince önem verildiğinde kadınların devrimci mücadelenin gelişiminde ve sosyalizmde kendilerini bulmaları, dolayısıyla bu gelişimin önünü açma çabalarında da en önde yer almaları doğal olmaktadır.

Önleri Açıldığında Kadınlar Daha Hızlı Atılım Yapmaktadırlar

Sınıflı toplumların kadını konumlandırışı, kadının yeteneklerini köreltici tarzdadır. Sınıflı toplumlar içinde en modern olan kapitalizm dahi kadını ev işlerinin köreltici liğinden kurtaramamıştır. Aksine ev işlerinin yüküne çalışmanın yükü de binmiştir. Daha fazla kâr için kadını iş yaşamına katan kapitalizm, ev işlerini de kadının üzerine yıktığı ve kadını vasıfsız işlerde ucuz emek gücü olarak kullandığı için, kadının yaratıcı yeteneklerini geliştirmemiştir. Kadının yaratıcılığını geliştirme diye bir sorunu önüne koymayan kapitalizmin bunu başarması beklenemezdi. Böylesi bir görevi sosyalizm önüne koymaktadır.

Sosyalist toplum, üretici güçlerin gelişimi önündeki tüm engellerin kaldırılması ve bu suretle toplumun artan maddi ve manevi gereksinimlerinin karşılanması ilkesiyle hareket ettiğinden, bunu başarmak için kadının yaratıcı yeteneklerini toplum yararına değerlendirmeyi zorunlu görür. Böyle bir hedefi olan devrimciler, bu adımların devrim öncesinden başlaması gerektiğini bilirler...

"Yeni insan"ı yaratmaya bugünden başlamayıp her şeyi devrim sonrasına ertelemenin yanlışlığından hareketle kadınların gelişiminin önünün açılması da bugünün görevleri arasına girmiştir. Bugün devrimci mücadelemizde kadın yoldaşlarımızın gerek yönetici, gerek savaşçı, gerekse genel katılım düzeyinde ağırlığının artması gerçeği, bu perspektifin ürünüdür.

Binlerce yıldan bu yana gelişimlerine ket vuruları, kapitalizmde de sömürüldükleri oranda sosyal yaşamda yer alan kadınların devrimde çıkarları erkeklerden daha fazladır, çünkü devrim kadınlara daha çok şey vaat etmektedir. Kapitalist toplumda da gelişim olanakları bulamayan ve kadın olarak daha çok ezilen, daha çok sömürülen, aşağılanan ve cinsel meta olarak görülen kadınların düzenle çelişkileri daha derindir. Diğer ülke devrimlerinde de kadınların katılımının oldukça yüksek bir oranda gerçekleşmesinin nedeni bu çelişkilerin derinliği ve yanı sıra o toplumların sosyal, kültürel durumlarıdır.

Düzenle çelişkileri erkeklere oranla daha fazla olan kadınların devrime katılımının yoğun olması doğal bir gelişim sayılmalıdır. Ancak bu her zaman böyle gelişmez. Çünkü bu çelişkiler daha çok günlük yaşamda önümüze çıkarlar ve siyasal çözüm arayışı bilinçlenmeyi gerektirir. Toplumun kadının önüne diktiği engelleri aşacak yollar bulunamaz ve devrimci hareket, kadınları kazanma konusunda doğru politikaları uygulamada başarılı olamazsa,, kadınların devrime katkısı olması gerekenden alt düzeyde gerçekleşir. Bu nedenle, devrimci hareketin kadınları kazanma konusunda doğru politikalar üretmesi ve bunları uygulaması gerekir. Bu başarıldığında kadınların hızla ileri atıldığı görülmektedir.

Kadınların devrimci mücadelede gelişimi önünde üç engel vardır. Bunlardan birincisi kadınların kendileri, ikincisi erkek yoldaşları, üçüncüsü ise toplumsal değer yargılarıdır. Kadınların mücadelede gelişimi, atılım yapması her üç engeli de aşmalarına bağlıdır. Ve bu engellerin aşılmasında devrimci hareket mücadeledeki kadınlara yardımcı olmak, onların önünü açmak görevliyle de yükümlüdür.

Devrimci hareket açısından bu çizgi yakalanmış olmakla birlikte bu, dünden bugüne hemen başarılabilmiş de değildir. Bu gelişim seyrinin yakalanabilmesi bir süreç almıştır ve bir tarihi vardır. Bu tarih anlaşılmadan konuyu yerli yerine oturtmak mümkün olmayacağı gibi, hala var olan bazı sorunları aşmak için doğru yaklaşımları bulmak da mümkün olamaz.

Sürecek

Düzenin "küçük insanları" olmayalım

Emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin palazlanması ile insanca yaşamak isteyen milyonların yoksulluğu aynı manzaranın görüntüleridir. Bir yanda gittikçe palazlananlar, bir yanda doymayan, isteklerine kavuşamayan yoksul emekçiler varken patlama kaçınılmazdır. Hele burada fitil olup ateşleyecek devrimciler varsa düzen için tehlike çok daha büyüktür. Öyleyse halk patlamayacak hale getirilmeli, bomba etkisizleştirilmelidir.

Bugün Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda işe çıkıyordu. Meydana girerken gördüğü kalabalık onu keyiflendirdi; elleri çantasına gitmişti. Kendine yer beğenmeye bile gerek görmeden çantasını açarak biletleri çıkardı ve bağırmaya başladı: "Milli Piyango, Milli Piyango!", "Bir kişiye 33 milyar!" Bütün yüzler ona dönmüş, bir anda etrafı sarılıvermişti. Doğrusu bu kadarını beklemiyordu. Genci-yaşlısı, kadını-erkeğiyle "iki tam", "bir yarım" diyen, "bir çeyrek", "bir tam" diyen üzerine yürüyor, elindeki bilet destesine uzanıyordu. Farkında olmadan gerilemeye başlamış, arkasındaki sütuna dayanıp kalmıştı. Bütün meydan başına toplanmıştı sanki. Arkadan yüklenenlerin neden olduğu dalgayla iyice sıkışırken bunaldığını hissetti. Elindeki biletlere saldıran insanların arasında boğulur gibi oldu. Ezilmek üzere olduğunu düşündü ve panik içinde elindeki biletleri havaya savurdu. Biletler havada uçuşurken bağırıyordu: "33 milyaar!"

93'e Kaç Kişi Milyarder Olarak Girecek?

Bu soruyu biraz genişletip sormak da mümkün. Kaç insan bu kepazeliğe alet edilerek girecek 93'e? Kaç insan çarpık kapitalizmin pompaladığı "köşe dönme", "kolay yaşama" kültürüyle boş umutlara çarpacak kafasını? Kaç insana emeğin değersizliği öğretilecek? Kaç insan daha tutsak edilen beyniyle ellerine kahredecek? Ve kaç insanın elleri geleceği yaratma yeteneğinden uzak tutulacak daha?

Milyonlarca, evet milyonlarca insan kötü şansına, milyarlık bileti çekemeyen ellerine kahretmektedir. Ve daha bir zaman kahredecektir. Milyarlarca insanımızın kahrettiği sadece elleri, kötü talihi değildir. Halkımızın bugün en çok kahrettiği şey yoksulluktur, "gün yüzü göremeden" eriyip gitmektir. İnsanlarımız çaresizliğe, umutsuzluğa itilmiş, ışık olduğunu söyleyenlerin peşinde aynı karanlık dehlizlerden kurtulamamış ve "gün yüzü göremeden" yaşamaya mahkum edilmişlerdir. "Yeter artık" dediklerinde her biri patlamaya hazır isyan bombasıdır.

Emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin palazlanması ile insanca yaşamak isteyen milyonların yoksulluğu aynı manzaranın görüntüleridir. Bir yanda gittikçe palazlananlar, bir yanda doymayan, isteklerine kavuşamayan yoksul emekçiler varken patlama kaçınılmazdır. Hele burada fitil olup ateşleyecek devrimciler varsa düzen için tehlike çok daha büyüktür. Öyleyse halk patlamayacak hale getirilmeli, bomba etkisizleştirilmelidir.

Sistemin yaptığı budur. Etkisizleştirmenin başlıca yöntemleri korku salmak, örgütsüzleştirmek ve kültürel dejenerasyonla yozlaştırmaktır. 12 Eylül süreci bunun ifadesidir. Emekçi halklarımızın, açlığa, yoksulluğa ve faşizme karşı yükselttiği kurtuluş bayrağını 12 Eylül cuntasıyla karşılayan emperyalistler ve yerli uşakları, halkı bu yüzden büyük bir terör makinesinin içine soktular. Oligarşinin terörü emekçi halkın bilincine durmaksızın korku taşıdı. TV'si, radyosu, gazetesiyle bütün araçlar korkuyu yaymak ve büyütmek için kullanıldı. Korku politikayı yasaklarken, halkın sorunlarıyla ilgilenen ve ezilenlerin kurtuluşu için mücadele eden devrimciler bu terörden en büyük payı aldılar. Terörle örgüt ve örgütlü davranma korkusu ektiler. Ne tür olursa olsun örgüt denince ateşten bir gömlek akla gelmeliydi. Sırf bunun için olur olmaz davalar açıldı, idamlar istendi. Birlikte hareket yoktu, herkes kendinden sorumluydu; korku bunu öğretmeye çalıştı. Direnmek, hak aramak suçtu ve yasaklandı. Ücret artışı istediğimizde karşımızda polis, patronun eli sopalı serserileri göründü. Kendi dilini konuşmak istiyorsan, zindanlar hazırdı. Onun da yetmediği yerde, göç, katliam ve daha niceleri vardı. Boyun eğmek öğretildi. İtiraz etmek, hayır demek yoktu.

Daha bitmedi. General korkunun kırbacı sevmeyi de yasakladı. Bir devrimcinin anası-babası, hatta karısı bile olsanız onu evinizde barındırmanız yasaktı. Herhangi bir ahlaki değer tanımaz hale geldiler... Her şey, ama her şey yapılabilirdi. İhanet, döneklik ve muhbirlik en geçer akçe sayıldı. Bunun için her tür kolaylık sağlanarak telefonlar kurduruldu, "ödül"ler konuldu. Namussuzluğu, ahlaksızlığı ödüllendirdiler.

Korkuyla Hizaya Çek, Sömürge Kültürüyle Yoğur!...

Bunlara rağmen general korkunun kırbacı tek başına bırakılmadı. Toplumsal bomba hala yerinde duruyor, büyüyen çelişkilerle patlama potansiyelini koruyordu. Yeniden boy vermeye başlayan devrimci ve ulusal mücadele karşısında emperyalizm ve oligarşi ideolojik, kültürel bombardımanı zenginleştirerek yoğunlaştırdı.

Özellikle 12 Eylül sonrası terör ve ideolojik bombardıman toplumsal yapıda önemli sonuçlar yarattı. Öyle ki; general korkunun kırbacı altında siyasal pozisyonlarını değiştirenler çoğaldı. Terörün ardından liberaller muhafazakar, demokratlar liberal, komünistler demokrat oluverdiler. Eskinin hızlı gerillacıları reformistleşirken, bazıları daha da ileri giderek ANAP'laştılar.

Oligarşinin istediği güçsüz, düşünmeyen, üretmeyen köle ağır ağır şekillendirildi. Artık düzenin mekanik bir parçası olmaya adaydılar. İşyerinde amirine, okulda öğretmenine, camide imama sonsuz bir bağlılıkla hizmet etmesi isteniyordu. Birey için tek gerçek radyolardan, televizyonlardan, gazetelerden yüksek devlet görevlilerinin yaptıkları açıklamalardı. Başka hiçbir şeye inanmaları istenmiyordu. Kendisine verilen "görevi" Allah kelamı yerine koyup, yerine getirmeli, pohpohlama, kendini aşağılama yoluyla yerini koruma, ya da yükselme telaşı içinde olmalıydı. Amirinin maaşına ya da ücretine yapacağı üç kuruşluk zammı büyük bir lütuf kabul etmeli, çalıştığı işi kendi işinden öte benimsemeli, patronunun çıkarlarını her şeyin üzerinde tutmalıydı.

Terörle sindirilmiş, silik, kendi kabuğunda yaşayan insanlarla sömürü ve çıkar çarkı ilelebet kazasız belasız döndürülebilirdi. Kültür yoksulu olması, araştırmaması, incelememesi makbul olandı. Genellikle gazete okumayan, gazeteyi kupon kesmek için alan, kitabı lüks olarak görüp, hazırlop şeylere bayılan insan tipi türetildi. Tek kültürel gıdası, eğlencesi TV olan bu tipler, yaşama karşı duyarlılıklarını ve müdahalelerini kaybettiler. Yalnızca izleyici haline geldiler ve yalnızca stadyumlarda ve TV'deki yarışma programlarında heyecanlandılar.

Eğlencenin de ötesinde televizyon kazanç kapısıydı artık. TV'den kısa sürede "köşe dönme" başlarını döndürdü. Gözleri başka bir şey görmez oldu. Kafa yormadan, emek harcamadan çekici spikerlerin anonslarıyla, insanların cebinden milyonlar alınırken, (ki bu sayede bir milyona yakın kazanç sağlanmıştır) insanlar da oturduğu yerden kolaylıkla zengin olabileceği hayaliyle avunur hale geldiler.

Kişi sürekli kendini yalnız hissetmelidir. Çoğunlukla bol ağlamaklı, acılı türkü ve şarkıların arasında kaybolup gitmelidir. Yetmez. Günleri kahvehanelerde, okey, iskambil oynayarak veya futbol peşinde geçmelidir. Böyle olunca da çıkarcılık temel yaklaşım biçimi olmaya başlamıştır. Öyle ki, babası bir an önce ölse de mirası kendine kalsa diye düşünmek hiç de yadırganacak bir durum değildir. En yakın dostunu, kardeşini satabilir; bu da maharet kabul edilir böyle olunca. İyi bir mevki kapmak için yanındakini çelmelemekten, hırsla hareket etmekten çekinmez. Artık muhbirlikte iyi bir yer tutmuştur. Çevre ve toplum gözünde yoktur, sadece kendisi ve çıkarları vardır. Bütün davranışları da buna yöneliktir. Bu niteliğinden dolayı batı hayranıdır. Emperyalizmin tüm tüketim kalıplarını, herhangi bir incelemeye, süzgece tabi tutmadan alır, taklit eder. Bunun için borçlanır, taksitli satışları nimet sayar.

Düzenin istediği küçük adamın özellikleri bu kadarla bitse iyi. Sistem bütün olarak insanlarımızı yozlaştırmak, çürütmek için her türlü aracı kullanmaktadır ve kullanıyor. Çocuk yaştan başlayan eğitimin her aşamasında insan adım adım biçimlendirilmeye çalışılır. Beyinler gerici müfredat programları, şovenist düşüncelerle doldurulur. İmam hatip okulları, askeri liseler, askerlik eğitimi, özel kurslar ve daha nice biçimde kültürsüzleştirmenin her türlüsü denenir, insanlara bunlardan tercih yapması istenir. Ama hiçbirinin emekçilerin çıkarıyla ilgisi yoktur. Bunun yanında bütün toplum böyle istendiğinden kitap, dergi ve değişik yayınlar üzerinde de terör estirilir. Bunları evinde, yanında bulunduranlar gözaltına alınır, işkence görür, tutuklanır. Bu kitapları yazmak ve okumak nerdeyse en tehlikeli suç olarak görülür. Okuyabilenler için ise, kitap fiyatları, basım, dağıtım zorlukları çıkarılır.

Kültürsüzleşmenin ağır topu ise medyalardır. Medyalar için her yol mubahtır. Ahlaksızlık, dolandırıcılık ya da asparagas habercilik... Bunların bini bir paradır. Yetmez, promosyon sayesinde hem büyük kârlar yaparlar, hem de insanların beyinlerini diş macunuyla parsellemeye çalışırlar. Kimliksiz bir toplum, onlar için bulunmaz fırsattır. Televizyonlar ise furya halinde insanlarımızı etkileme, dönüştürme yarışmasına girmişlerdir. Akla gelebilecek her türlü pislik ekranlardan beyinlere doğru akmaktadır; *"Her pazar akşamı yarış adayları caddeyi dolduruyorlardı. Bir saatte en fazla muzu kim yiyebilir? En uzun buruna sahip (...) kimdir(...) En ufak cüce için bir servet ortaya konmuştu. Başka bir kez de lanetliler şampiyonası düzenlendi. Bu mucizevi insanlardan oluşan bir sürü tek tek jürinin önünden geçti; 80'lik orospular, çocukları tarafından terk edilmiş felçliler, açlıktan ya da dayaktan kör olanlar, cüzzamlılar(...) Sonunda tüm lanetlilerin en lanetlisine muazzam ödüller vaat ediliyordu. "* (E.Galeano, Aşkın ve Savaşın Gündüz ve Geceleri, sf.33)

"Küçük İnsanı" Büyütelim

Düzen böylesine küçük insanlar yaratmaya çalışmaktadır. Belli bir mesafe elde ettiği de bir gerçek. Tüm bunlara rağmen özünde iyi olan değerleri, geleceğe uzanan güzel nitelikli gelecekleri çürütememiştir. Oligarşi kafaları değiştirdik dediğinde ve terörünü bütün şiddetiyle estirdiğinde dahi bu böyleydi. Ama 12 Eylül çürütme, yozlaştırma ve kültürsüzleştirmede önemli bir kilometre taşıdır.

Bugün olan bütün pislikleri, çürümüşlükleri, ahlaki çöküntüyü, namussuzlukları, onursuzlukları 12 Eylül yaratmadı ama bunları sistemleştirdi, toplum içinde kök saldırdı.

Şimdi devrimciler 12 Eylül'ü aşıp geçtikçe ve koyduklarını yıktıkça, insanları düzenin sürüklediği bu bataktan çekip çıkarıyor, onur, ahlak ve gerçek bir kültür vermeye, kişilik kazandırmaya çalışıyor. Savaş kültür cephesinde de kıyasıya sürüyor. Ahlakı, onuru, halkın değerlerini ve kültürel birikimleriyle birlikte savunan devrimciler "düzenin küçük insanlarını" devrimin büyük insanı haline getirmek gibi üzerinden atlanamaz bir görevin de sorumluluğunu taşıyorlar. ✪

İNSAN HAKLARI

Savunma direnmelidir

Av. Ulutan GÜN

DGM, polis ve cezaevi idarelerince avukatlara yöneltilen saldırılar son dönemde daha da yoğunlaştı. Bir yandan gözaltına alınan insanlardan avukatları aleyhine işkence ile ifade alınmaya çalışılırken, diğer yandan da peş peşe davalar açılıyor. Cezaevi idarelerinin tuttuğu sahte tutanaklarla yürütülen soruşturmalar hızlandırılıyor. Ve bu soruşturmalar için Adalet Bakanı Avukat Seyfi Oktay tarafından cömertçe izin veriliyor.

Bunlara bir de avukatların basına yaptıkları açıklamalar, yazıları, çeşitli kurumlardan aldıkları yönetim görevleri dolayısıyla açılan davaları eklediğimizde, karşımıza çıkan tablo savunmaya "topyekün" bir saldırıdır. Amaç savunmayı sindirmek ve giderek işlevsizleştirerek yok etmektir.

Bugüne kadar onlarca avukat, dilke sorunlarına duyarlılık gösterdikleri noktada gözaltına alındı, işkenceden geçirildi. MİT'in, siyasi polisin hedefi haline geldi. Gözaltına alınanların hemen tamanının işkence gördüğü raporlarla belgelendi. Bütün bu saldırılara gereken yanıtın verilemediği durumda saldırılar artarak devam etti.

Saldırıların son örneği İstanbul'da 23 Aralık'ta avukat arkadaşımız Hasan Güler'in gözaltına alınışıdır. Gözaltında kaldığı sürece MİT'ten gelen işkencecilerce "bu kez aleyhinde delil bulamadıkları, ancak bundan sonra bürosunda veya evinde bombalara, örgütsel dokümanlara rastlanabileceği" söylenerek tehdit edilmiş, "tehditlerden korunması için kendileri ile işbirliği yapması gerektiği" belirtilerek muhbirliğe zorlanmıştır. Avukat Hasan Güler'in yaşadıkları tüm avukatları harekete geçirmesi gereken önemdedir.

Evet, bu arkadaşımızın başından geçenler ürperticidir ve mesleki örgütümüz, bizlere sahip çıkması gereken ilk kuruluş Baro ise tüm bunlara sessiz kalmaktadır.

Bu saldırılara uğrayanlar, asıl işleri böylesi saldırılara uğrayacak insanlara "hukuki yardım"da bulunmak, onları korumak olan bir meslek grubunun üyeleridirler. Sorun sistem sorunudur. Temeldeki faşist kurumlaşma değişmedikçe hiçbir yasa veya sözleşmenin bu saldırıları ortadan kaldırması mümkün değildir.

Şubede işkence gören ve kendisine işbirliği teklif edilen Avukat Hasan Güler, CMUK ya da başkaca bir yasal düzenlemeyi işkence görem, muhbirlik teklif edilen bir müvekkili açısından nasıl uygulatabilir? Sorunumuz bu kadar açıktır. Durum bir avukatın DGM'de müvekkilini görmek istemesi üzerine polisçe itilip kakılmasına tanık olan bir vatandaşın dediği gibidir: "Siz burada avukata böyle yapıyorsanız, şubede vatandaşa neler yapıyorsunuzdur kim bilir?"

Saldırıdıkları savunmadır. Saldırıdıkları baskıya, işkenceye, yasadışılığa, keyfiliğe tavır alan; baskıya, zulme uğrayan insanları savunan, hak ve özgürlükler mücadelesinde yer alan avukatlardır. Siyasi iktidara kendi yasalarını hatırlatmaya, evrensel hakları savunmaya, devrimcileri mahkeme salonlarında yalnız bırakmamaya devam etmeliyiz. Saldırılarıdırlar. Ama onlara savunma makamı nedir, savunmaya nasıl değer verilir, göstermeli, öğretmeliyiz. Birlikte olmak, bütün bunlar için bize güç verecektir.

Kendisini gerçek anlamda "hukukçu" olarak gören hiçbir hakim, savcı ya da öğretim üyesi bu saldırıları salt avukatlara yönelik görmemelidir.

Çünkü hukukun olmadığı ve savunmanın susturulduğu bir yerde, avukatlara da başka hukukçulara da gerek kalmayacaktır.

SORUŞTURMA

Türkiye'yi gerçekleriyle Avrupalılara anlattık

Gülten Şeşen ve Av. Ümran Gün, Özgür-Der ve Halkın Hukuk Bürosu'nu temsilen iki aya yakın çeşitli Avrupa ülkelerinde insan hakları kurumlarıyla görüştüler. Avrupa'da insan haklarına, Avrupa soluna, kamuoyuna, Türkiye'de çokça tanınan kurumlara ilişkin gözlemlerde bulundular. İzlenimlerini bölümler halinde sunuyoruz.

Gülten ŞEŞEN

Av. Ümran GÜN

İki kurumun temsilcileri olarak uzunca bir süre çeşitli Avrupa ülkelerinde temaslarda bulunduk. Amacımız ülkemizdeki insan hakları ihlallerinin gerçek kaynaklarını ve boyutlarını sergilemek, Türkiye gerçeğini Avrupa kamuoyuna yansıtarak duyarlılık yaratmak ve dayanışma sağlamaktı.

Devletler nezdinde bir girişimde bulunmadık. Çünkü ülkemizdeki baskının süreklileştirilmesinde onların da payı vardı. Görüşmelerimizi daha çok parlamenterler, Af Örgütü, Kızılhaç gibi insan hakları kuruluşları, partiler ve basın-yayın organlarıyla yaptık.

"Avrupa Türkiye'yi İyi Bilmiyor. Duyduklarına Şaşırıyor"

Temaslarımızda Avrupa kamuoyunun çeşitli kesimlerinin Türkiye'yi daha çok insan hakları ihlalleri ve darbeler nedeniyle duyduğunu, ancak 16-17 Nisan'da Çiftehavuzlar'daki direnişin Avrupa TV kanallarının hemen hepsinde gösterilmesinden sonra özellikle devrimci mücadele boyutuyla da tanımaya başladığını gözledik. Elbette Avrupa solu çok daha yakından tanıyordu.

Kimi zaman anlattıklarımız hakkında bilgi sahibi olduklarını, hatta DYP-SHP döneminde insan hakları ihlallerinin en üst boyutta yaşanıldığını, mülteciik başvurularındaki artıştan da çıkardıklarını belirtiyorlardı. Ancak bütün bunlara rağmen DYP-SHP hükümeti döneminde yaşananları belgeleriyle önlerine koyduğumuzda yine de çok şaşırdılar. Özellikle demokrat kesimler, DYP-SHP hükümetinin demokrasi ve insan hakları yatırımlarıyle hükümet oldukları üzerinde durarak, gerçekleşen insan hakları ihlallerini anlamakta güçlük çektiklerini söylediler. CMUK değişikliği ile işkencenin tamamen ortadan kalkacağı düşüncesine kapılmışlardı. Diğer yandan Türkiye ve Kürdistan'daki kontrgerillayı kafalarında bir yere oturtamadıkları için, gazetecilerin öldürülmesini nasıl değerlendireceklerinin şaşkınlığı içindeydiler.

"Hukukun İçinde"ki Cinayetlere Avrupa Onayı

Biz yurtdışında bulunduğumuz sırada Af Örgütü'nün Türkiye'ye yönelik raporu ve Avrupa parlamentosunda da Madam Dury Raporu olarak adlandırılan rapor gündemdeydi. İki raporun da özünde benzer yanları vardı. İki rapor da Türkiye'de devletin zaman zaman şiddet uygulayarak insan haklarını ihlal ettiğini belirtiyor, ancak "devletin kendi bütünlüğünü korumak amacıyla 'hukuk sınırları içinde kalarak' şiddet uygulama hakkının olduğunu" ekliyordu.

Bu raporlarda sözü edilen "hukuk sınırları" ile Başbakan Demirel'in ağzından düşürmediği "hukukun içinde" deyişi sonuçta aynı şeyi ifade ediyor. Ve bu da işkence, infaz, katliam ve kayıpları "hukuki"leştirerek, Avrupa emperyalistlerinin Demirel'e desteğiydi aslında.

Basın Toplantımıza İlgi

Bu raporları dikkate alarak Avrupa Parlamentosunda bir basın toplantısı ve Af Örgütü Merkezi ile bir görüşme yaptık.

Avrupa parlamentosundaki basın toplantıları çeşitli ülkelerden sıkça gelip giden heyetler nedeniyle "rutinleşmiş" bir etkinlikti neredeyse. Parlamenterler geneide ilgi göstermiyordu. Örneğin bizden kısa süre önce Turgut Kazan'ın burada düzenlediği basın toplantısına yalnızca üç kişi gelmişti. Toplantımıza ilgi beklenenin çok üstünde oldu. Dolu bir salona konuştuk, yaklaşık 60 kişi vardı.

Baskı ve engellemeler burada da eksik değildi. Konuşmaları anında diğer dillere çevirecek olan görevli aniden hastalan(dırıl)dı. Paris'ten gelen bir televizyon muhabirinin toplantıya katılması engellendi. Muhabir böylesi bir olayın bu parlamentoda ilk kez yaşandığını söylüyordu bize.

Toplantı bunlara rağmen oldukça verimli geçti. Parlamenterler etkilendiler. Raporda, komisyon çalışmalarında ortaya koyduğumuz bilgiler çerçevesinde kimi değişiklikler yapıldığını öğrendik.

Af Örgütü Tarafsızlık Perdesine Saklanıyor

Af Örgütü'yle görüşmemizde oldukça ayrıntılı olarak CMUK'u anlattık. Anlattıklarımıza çok şaşırdılar ve hemen tamamını not tutular. Daha sonra yaptıkları açıklamalar genellikle anlattığımız çerçevenin bir yansımasıydı. Daha Türkiye'deyken özellikle "kayıp"larla ilgili olarak Af Örgütü'yle sürekli iletişim halindeydik. Bir temsilci göndermelerini istemiştik. Ancak örgüt sadece "acil eylem" kararı çıkarmakla yetinmiş, heyet konusunda bir yanıt vermemişti. Görüşmemizde bunun gerekçesi olarak maddi imkansızlıklarını gösterdiler. Bu bize iletilseydi masrafları karşılayabileceğimizi söylediğimizde ise burun "tarafsızlıklarına gölge düşüreceği" yanıtını verdiler. Ancak aynı günlerde başka yerlere heyetler gönderilmişti. Heyet göndermemeleri maddi olanaksızlıktan ziyade, siyasi kaygıların sonucuydu. Af Örgütü Türkiye'de devletle açık bir çatışmaya girmekten çekinmişti. Eldeki bilgi ve tanıklarla devletin bir insanı gözaltına alıp "kaybettiği" açık olarak kanıtlanmış olacaktı ve Af Örgütü böylesi bir olay içinde yer almak istememişti.

Avrupa kamuoyu Devrimci Sol Güçlerin ülkemiz gerçeğini açıklaması karşısında oynanan oyunun farkına varıyor.

"Silahlarımız halkın şiddetinin önünü açıyor"

DEVRİMCİ SOL dergisinin Ocak '93'te çıkan 7. sayısında DEVRİMCİ SOL tarafından çeşitli tarihlerde gerçekleştirilen devrimci şiddet eylemleri üstlenilerek, eylemlerin dökümüne yer verildi.

"Silahlarımız Halkın Şiddetinin Önünü Açıyor" başlıklı yazının girişinde "Oligarşi son dönemde artan faşist baskı, terör ve katliamlarına iç harekat kılıfı geçirerek bunları meşruluştırmaya çalışıyor."

"Oligarşinin Türkiye ve Kürdistan'daki halklarımıza ve devrimcilere, yurtseverlere karşı açtığı bu savaşa devrimci savaşla karşılık vermek dışında bir alternatif tartışılamaz. Biz DEVRİMCİ SOL olarak, devrimci savaşı tırmandırmaya yönelik hazırlıklarımızı sürdürürken bir yandan da faşizmin bu saldırılarına cevap vermeyi görev bildik." denilerek eylemler şöyle sıralanıyor.

"İnfazlar ve Kayıpların Sorumluları Cezasız Kalmayacak"

- 27 Ekim: Hüsamettin Yaman ve Soner Gül'den sonra Dev-Genç'li Ayhan Efeoğlu'nun da kayıplar listesine eklenmesini protesto etmek için Dev-Genç Beşiktaş Akaretler'de silahlı bir korsan gösteri düzenlemiş ve Akbank Şubesi'ni molotofla tahrip etmiştir.

- 6 Kasım: Şehremini'de bir ekip otosu taranarak Doğan Altınçanak, Fazıl Kandemir ve Durhasan Beyhan adlı polisler cezalandırılmıştır.

- 11 Kasım: Üsküdar Altunizade'deki Uran Holding bombalanarak tahrip edilmiştir.

- 17 Kasım: Beşiktaş Ekipler Amiriliği makam otusu taranmıştır. Beşiktaş Ekipler Amiri Yavuz Selim Şahin ve 3 polis memuru cezalandırılmıştır."

"İşçi Düşmanlarından Hesap Soracağız"

- 31 Ekim: Devrimci İşçi Hareketi, Küçükçekmece Belediyesi'ne yaptığı bombalı baskında basılan yerin duvarlarına 'Belediye İşçileri Yalnız Değildir.', 'İşçi Kıyımına Son' sloganlarını yazmış ve eylemi üstlenmiştir.

- 26 Kasım: 10 Kasım günü Paşabahçe Şişe Cam Fabrikası'na DEVRİMCİ SOL tarafından asılan pankarta müdahale etmediği gerekçesiyle bir bekçiyi işten atan işçi düşmanı Personel Şefi Tuncay Balkuv önce dövülüp işçiler önünde özeleştiri verdirildikten sonra işyerine yapılan uyanya rağmen bekçi, bir haftalık süre dolduğu halde işe alınmayınca fabrikanın kristal bölümü basılıp bombalanmış ve buraya "İşçi Düşmanlarından Hesap Soracağız" yazılı bir pankart asılmıştır.

- 29 Kasım: Merter'de Akkanat Tekstil Fabrikası'nın Sahibi, işçi düşmanı Mehmet Akkanat'ın arabası molotoflanarak tahrip edilmiştir.

"Gençliğe Kalkan Elleri Kıracağız"

- 4 Aralık: İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi polis noktası molotoflanarak tahrip edilmiştir. Kadıköy'deki Marmara Üniversitesi Kampusü polis noktası basılarak bekçi etkisiz hale getirildikten sonra polis Ahmet Bozok cezalandırılmış, silah ve telsize el konulmuştur.

- 7 Aralık: Erciyes Üniversitesi'ndeki baskıları protesto etmek için Dev-Genç Halk Sigorta Kayseri Bölge Müdürlüğü'nü molotoflayarak tahrip etmiştir.

Bunların dışındaki çeşitli eylemler de şöyle sıralanıyor.

- 24 Ekim: Kartal Gülsuyu'nda halka karşı suç işleyen ve mafyalık yapan Ali Parlak'ın evi ve işbirlikçi Şafak Kırtasiye kurşunlanarak halka karşı suç işlememeleri konusunda son kez uyarılmışlardır.

- 31 Ekim: TİKB üyesi İki devrimci Şaban Budak ve Remzi Basalak'ın katledilmesini protesto için Adana Ziraat Bankası Denizli Şubesi bombalanmıştır.

- Yerel seçimlerle ilgili olarak burjuva partilerine yönelik siyasal faaliyetlerinin çerçevesinde DYP Gebze İlçe Binası ile Cevizli ve Küçükyalı seçim bürosu molotof kokteylleri ve sis bombaları ile tahrip edilmiştir. Aynı saatlerde DYP Gebze İlçe Binası ve aynı caddedeki Vakıflar Bankası'na da bombalı pankartlar asılmıştır."

Yazıda ayrıca infazların, gözaltında kayıpların, okullarda, mahallelerde, işyerlerinde... kısacası hayatın her alanında arttığı belirtilerek şöyle deniliyor: "Silahlarımızı halkın şiddetini örgütlemek doğrultusunda kullanmamızı hiçbir güç engelleyemeyecektir."

SİNKAD kuruldu

Ankara'da gecekondu halkının demokratik mevzilerine yenileri ekleniyor. Keçiören Halk-Der ve Mamak-Der'den sonra 27 Aralık'ta da Sincan Kültür Araştırma ve Dayanışma Derneği (SİNKAD) açıldı.

SİNKAD Başkanı Tevfik Yurdakul açılış konuşmasında Sincan emekçilerinin iktidarın baskılarına boyun eğmeyeceklerini belirtti. Yurdakul ve kurucu üç üye açılıştan 5 gün önce gözaltına alınıp tehdit edilmişlerdi.

SİNKAD'ın açılışı Grup Ekin'in türküleri eşliğinde halaylarla kutlandı.

EHADKAD'a 10. kapatma

Elazığ Halkıyla Dayanışma ve Kültür Araştırma Derneği (EHADKAD) 6 Ocak'ta, "üye olmayanların dernekte bulunması" nedeniyle, "valilik kararıyla" kapatıldı. Yöntem İstanbul'da da Elazığ'da da aynı. EHADKAD Başkanı Yasemin Kar'ın açıklamasına göre 1989'da açılan EHADKAD, bugüne değin tam 10 kez kapatıldı. Hepsinde de "üye olmayanların dernekte bulunması" gerekçe gösterildi.

Yasemin Kar derneğin son kapatılma kararına ilişkin gelişmeleri şöyle anlattı: "2 Ocak'ta, daha önce Mücadele gazetesi satıyor diye yakılan Ozan Kasetçilik'in açılışına katıldık. Orada Grup Ekin'in 3 Ocak'ta EHADKAD'da bir dinleti vereceğini açıkladık. Polisler de aynı gün denetim gerekçesiyle derneğimize geldiler, amaçları zaten kapatmaktı. Üye olmayanları tutanağa geçirip üç gün sonra da kapatmak için geldiler. Bir ay kapatma cezası verdiler." Yasemin Kar açıklamasının devamında kapatma kararının gerçekte iktidarın kendi yasalarını çiğnemesi anlamına geldiğini; dernekler kanununda 'üye olmayan derneğe giremez' diye bir madde olmadığını belirterek, bu keyfi kapatma kararının da kendilerini hiçbir şeyden alıkoyamayacağını, her kapatılma kararı sonrasında olduğu gibi bu kez da kapatanların karşısına daha deneyimli, daha azimli bir dernek çalışmasıyla çıkacaklarını vurguladı.

"Örgütlü toplum vaat ediyoruz", "Sivil toplumu geliştireceğiz"... Bu sözler sizin. Halktan oy toplamak için verdiniz bu sözleri. 100'e yakın derneğin kapatma kararı da sizin. Derneklere baskınlar düzenleyen, üyelerini gözaltına alan polisler de iktidarınızın emri altında çalışıyorlar. Sözlerinizi tutmadınız. Beklemiyorduk. Ama emekçiler sizin vermediğiniz hakları bedellerini ödeyerek kullanıyorlar. Kapatma kararlarınız, baskınız, zulmünüz boşuna. Kapattıkça daha fazlasını göreceksiniz karşınızda.

İktidarın dernekler üzerindeki komploları sürüyor

BEYKAD kapatıldı

"Önce derneğe baskın düzenleniyor. Arama yapılıyor ve doğal olarak 'siyasi' dergiler bulunuyor. Tutanak tutulurken operasyon sona erdiriliyor. Bir hafta-iki hafta sonra ise dernekler masasından polisler derneğin 'amaç dışı faaliyetlerde bulunmak ve yasak yayın bulundurmaktan Valilik emriyle kapatıldığı' kararını tebliğ etmek için yeniden dernekte boy gösteriyorlar..."

26 Aralık tarihli 26. sayımızda BEYKAD'ın polis tarafından basılması haberini bu yorumla vermiştik. Senaryo bu kez de değişmedi.

Gerekçe: Amaç dışı faaliyet.

Suç Unsurları: Mücadele gazetesi'nin 93 yılı takvimi, Deniz Gezmiş'in posteri, 18 Aralık'taki polis baskınını protesto eden basın açıklaması.

Suç unsurları bu kadar kesin ve açıkken, "amaç dışı" faaliyet gösteren bu dernek nasıl daha fazla açık kalabilirdi? BEYKAD 4 Ocak'ta polis tarafından basılarak kapatıldı. BEYKAD'lılara suçları bunlarla da sınırlı değildi. Onlar işçilerin, emekçilerin çektikleri sıkıntıların, yoksulluğun kader olmadığını açıklamış, Pendik'te bir odalı gecekondukları başlarına yıkılan emekçilerin yanında olma suçunu işlemişlerdi.

Senaryo değişmiyor. Ama emekçilerin mevzilerindeki ısrarı da değişmiyor. Pek çok örnekte olduğu gibi, Beykoz'da da sırada yeni BEYKAD'lar var.

Kapatılan Anadolu ÖZGÜR-DER'in yeri dolduruldu

Fırat ÖZGÜR-DER açıldı

Fırat ÖZGÜR-DER'in geçici yönetim kurulu başkanlığına getirilen Z. Aysel Sözeri, Anadolu ÖZGÜR-DER 13 Kasım'da kapatıldığında şöyle demişti: "...Başaramayacaklar. Ne halkımızı susturmayı ne de mevzilerimizi yok etmeyi başaramayacaklar. En kısa zamanda yenilerini açacağız."

Fırat ÖZGÜR-DER Malatya polisinin tüm engellemelerine karşın 29 Aralık'ta kuruldu. Kürdistan'da demokratik kamuoyunun bir sesi olarak haklar ve özgürlükler alanında ısrarcı bir mücadeleciliği temsil eden ÖZGÜR-DER'liler, önceki derneklerinin kapatılmasının ardından zaman geçirmeksizin yeni bir demokratik mevzinin adımlarını attılar.

Fırat ÖZGÜR-DER Geçici Yönetim Kurulu Başkanı Z.Aysel SÖZERİ

"Kiminlesin?"

ÖZGÜR-DER'liler Malatya'daki çalışmalarına herkese bu soruyu sorarak başlamışlardı. "Kiminlesin, bizimle mi, yoksa işkence-terör estirenlerle mi?" Fırat ÖZGÜR-DER'in kurulmasının birkaç gün öncesinde konuştuğumuz kapatılan Anadolu ÖZGÜR-DER'in Başkan Yardımcısı Hasan Kaymaz, Malatya'da ilk faaliyetlerinin başlangıcında da buna benzer bir mesajla yaygın afişlemeler yaptıklarını, halka "Susma hakkını kullan", "Kendini savunmak için ÖZGÜR-DER'e gel" çağrısında bulunduklarını anlattı.

"Afişlerle yaptığımız çağrılara pek çok kişi geldi. Köylüler, türbanlılar geldiler, tüzüğümüzü okudular. Birlikte tartıştık. Şimdi birçoğu bizimle birlikte ve çalışmalarımıza katılıyorlar."

İşten Atılan İşçi, Dövülen Öğrenci, Baskıya Uğrayan Muhtar...

Hasan Kaymaz ÖZGÜR-DER'in faaliyet alanını, "Baskının, hak gasplarının olduğu her yer, her olay" diye tanımlamamıştı. Derneğe yapılan başvuruların sürekli çoğalması, böylesi bir çeşitlilik arz etmesi ÖZGÜR-DER'in Malatya'da resmi baskı ve terör karşısında bir taraf olarak kendini kanıtlamasından kaynaklanmıştı.

"Bize güveniyorlar. O yüzden kimin bir sorunu olsa bize başvurabiliyor. Haklar kullanıldığı sürece vardır. Biz de kullandığımız sürece insanlar bize geliyor...

"İzoğlu diye bir köy var. Oradan bir köylü işten atılmış. Kendiliğinden bir direniş gerçekleştirmiş. Bize gelip yardımcı olmamızı istedi. Yardımcı olduk. Ondan sonra bizimle çalışmaya başladı.

"Sadece bu gibi durumlarda değil. Örneğin öğrenciler kayıt yaptırmadıklarında bize başvuruyorlar. Çoğu kırsal bölgenin insanları. Bizi arayıp buluyorlar. Bazen polislere soruyorlar, polislerin getirdiği çocuklar oluyor, onların kayıtlarını yaptırıyoruz..."

"Okulda kaloriferleri yanmadığında bize telefon ediyorlar. İlgileniyoruz. Geçen yıl Kürecik'ten 3 köy muhtarı ve köy heyeti bize geldi. Kendilerine yönelik baskılar nedeniyle başvurmuşlardı. Birlikte jandarma komutanlığına gidip görüştük. Baskılara karşı bir set oluşturunca çiçek alıp teşekkür etmeye geldiler."

Hasan Kaymaz halkta hak arzuya olan susamışlığı ve bu temelde kazandıkları güveni böylesi örneklerle ifade ediyordu.

"İstanbul'daki Kayıplar da Bizim"

Elbette Malatya'daki ÖZGÜR-DER'lilerin duyarlılıkları yalnızca Malatya ile sınırlı olmadı. Ülkenin neresinde olursa olsun halka yönelen her zulüm onların duyarlılıklarını karşısında buldu.

"Kayıp ailelerinin girişimlerini desteklemek için açlık grevi yaptık. Köylerde, çarşıda, meydanlarda duyuruda bulunduk. Gelin açlık grevine katılın diye... Geniş bir katılım oldu. Köylerden geldiler."

"Aslolan Kapatılsak da Varız Diyebilmek"

Malatya'da birtakım statüler kurıldı. İnsanlar kendilerini ifade edecek fiili olarak kurumlaşmış bir yapı görüyorlar. ÖZGÜR-DER'in işlevi bu noktada somutlaşıyor. Kaymaz şöyle anlattı bu süreci:

"Önceleri derneğe 3-5 kişi geliyordu. Bu sayı gün geçtikçe artmaya başladı. Herkesin insan hakları ihlallerine ve karşılaştıkları türlü zorluklara karşı bize gelmesi resmi makamların tahammülsüzlüğünü artırdı.

"Kapatılmadan önce 30-40 kişiyle sohbet toplantıları yapıyordık.

"Kürecik'te şube açmayı teklif ediyor köylüler. Bize omuz veriyorlar. Derneğe her şeyi halleder gözüyle bakıyorlar. Yurtseverlerin cenazesine sahip çıktık. Hiç tanımadığımız köylüler bizi davet ettiler. Evlerinde misafir ettiler."

Onlar tabela derneği değillerdi. Halkın içine girmişlerdi. Anadolu ÖZGÜR-DER kapatılmasına rağmen faaliyetleri durmadı, azalmadı. Halkın taleplerine önayak olabilecek bir ÖZGÜR-DER yeni insanlar yaratarak yola devam ediyor.

Fırat ÖZGÜR-DER'e başarılar diliyoruz.✪

Kayıplar için anıt mezar

Çeşitli demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla oluşturulan "Baskı ve Katliamlara Karşı Birlik", gözaltında kaybedilen devrim şehitleri için bir anıt mezar yaptırılacağını açıkladı. Birlik "Bakırköy Özgürlük Meydanı"nın da bundan sonra "Kayıplar Meydanı" olarak anılacağını ilan etti.

Marmara ÖZGÜR-DER, İHD (gözlemci), İşsizler Derneği, TÜM SAĞLIK-SEN İnsan Hakları Komisyonu, Halkevleri, Yeni Demokratik Kadın Derneği tarafından oluşturulan Baskı ve Katlimalara Karşı Birlik, geçtiğimiz günlerde kuruluşunu, faaliyetlerini ve hedeflerini bir bildiriyle kamuoyuna açıkladı. Bildirgede devlet terörünün her geçen gün olağan hale getirilmeye çalışılan işkenceler, yargısız infazlar, katliamlar, gözaltında kayıplarla artırıldığı ama bunun yanında "şeffaflaşma, demokrasi" demagojilerinin sahte bir tebessümle sürdürüldüğü ifade edildi.

Kayıplar İçin Anıt Mezar

Baskı ve Katliamlara Karşı Birlik, gözaltında kaybedilen devrimcilerin onurlu kavgalarını simgeleyen bir anıt mezar yaptırılacağını duyurdu. Bu konuda özellikle mimar-mühendislere ve diğer tüm demokratik kamuoyuna çağrıda bulunarak, projenin hazırlanması ve anıtın yapılmasında maddi manevi destek istendi. Proje önerilerinin ve yardımlarının Marmara ÖZGÜR-DER ve İHD'ye gönderilebileceği açıklandı.

Bakırköy Özgürlük Meydanı Artık "Kayıpların" Meydanıdır

Altı demokratik kitle örgütünün oluşturduğu birlik, Bakırköy Özgürlük Meydanı'nı da "Kayıplar Meydanı" olarak ilan etti. Çocukları kaybolan bütün anaları meydana, yaşama hakkının savunulmasını haykırmaya çağırdı. Birliğin, çağrısında, katliamların hüküm sürdüğü bir ülkede bu tip meydanlara ancak katledilenlerin analarının, yakınlarının ve bu uğurda bedel ödeyenlerin sahip çıkabileceği belirtilirken, "Bu meydanlarda gasp edilen, katledilen, yok edilen özgürlükler ve en önemlisi de yaşama hakkının savunulması haykırılabilir. Özgürlük meydanları özgürlüğün bilincine ulaşanlarca adına layık olacaktır" denildi.

Baskı ve Katliamlara Karşı Birlik'in yayınladığı bildirge şu mesajla bitirildi: "Gelin bedenlerimizle barikat örelim. Sokakta ses olalım. Hesap soralım, birlikte olalım. Yükselen teröre set olalım. Beyaz başörtüleri meydanlarda birlikte takalım."✪

Baskı ve Katliamlara Karşı Birlik, "Gelin bedenlerimizle barikat örelim" diyerek, tüm duyarlı insanları faşizmin terörüne karşı set oluşturmaya çağırıyor.

Kimlik kartı

Baskı ve Katliamlara Karşı Birlik Platformu Nedir?

Baskı ve Katliamlara Karşı Birlik, Marmara ÖZGÜR-DER'in önerisiyle çeşitli DKÖ'lerin katılımıyla kuruldu. Gözaltında kayıplara, işkencelere, yargısız infazlara ve Kürdistan'da katliamlara karşı duyarlılığı artırmayı ve demokratik muhalefeti oluşturmayı hedefleyen birliği, Tek İş-Der (Tekstil İşçileri Derneği) ve bir kısım demokratik kitle örgütü fiilen destekliyor. Birlik 2 Aralık '92'de İstanbul Tabip Odası'nda yaptığı basın açıklamasıyla kurulduğunu kamuoyuna ilan ederken, sokak sokak, ev ev, kahvehane kahvehane dolaşarak bir hafta içinde 13 bin imza topladı. Topladığı imzaları 15 Aralık günü Birleşmiş Milletler Af ve İşkenceyi İzleme Komisyonları'na gönderdi.

Birlik, devlet terörü karşısında muhalefetin bir parçası olmak isteyen tüm DKÖ'lere açık olduğunu belirtirken, İstanbul'da attıkları adımın tüm ülkeye ve Kürdistan'a ışık olması, baskı ve katliamlara karşı yeni birliklerin örgütlenmesi çağrısında bulunuyor.

Cezaevleri

Açık görüş hakkı gasp edildi

Adalet Bakanı muhalefetteyken "yerden yere" vurduğu Anti-Terör Yasası'nı gerekçe göstererek tüm devrimci tutsakların yılbaşı açık görüş hakkını gasp etti. Tutsaklar açık görüş yerine kendilerine dayatılan, yetinmeleri istenen kapalı görüşü kabul etmeyerek protestolarını sürdürdüler. 31 Aralık'ta Sağmalcılar Cezaevi önünde toplanan yüzlerce tutsak ailesi adına Marmara ÖZGÜR-DER, ÇHD ve İHD temsilcilerinden oluşan heyet bir basın açıklamasıyla bu hak gaspını protesto ettiler. Basın toplantısı sonunda polis ailelere saldırarak dağıtmaya çalıştı.

URFA CEZAEVİ'NDE AÇLIK GREVİ

Urfa Cezaevi'ndeki siyasi tutsaklar 16 gündür açlık grevindeler. 26'sı bayan 56 tutsak "Başgardiyanlardan oluşan bir ekibin cezaevinde terör estirdiğini, özellikle bayan siyasi tutsaklar üzerinde onur kırıcı ve insanlık dışı baskılar uygulandığını" belirterek "insani koşullar sağlanmadığı sürece açlık grevine devam edeceğiz" dediler.✪

"İnsanız Haklıyız Kazanacağız"

İstanbul, 7 Ocak, Saat 9-10 sıraları. Kar yağıyor. İstanbul Yedikule tren İstasyonunun kapalı yerleri hınca hınç dolu. Bekleyen yolcular sabahın o saatinde işlerine gitmenin telaşını yaşıyorlar. Sağa sola koşuşturmaları kar etmiyor. Onları taşıyacak bir araç yok. Bütün bunlar İstanbul emekçilerinin kaderi sanki. Hele bir yağmur, kar yağmayagörsün! Otobüsler yollar kapalı diye çalışmaz, tramvaylar kayıyor diye ana durakta bekler, vapurlar hava sisli diye iskeleden ayrılmaz... Ya trenler? Ne sisten ne de yolların karlı-buzlu olmasından etkilenir diye düşünülür. Ama şimdi onlar da çalışmıyor. Her şeyin aksamasına onlar da ayak uyduruyor. Üstelik niye çalışmadığına, ne zaman çalışmaya başlayacağına dair bir açıklama olmadığı gibi, bir yetkili de yok ortada. Yolcuların deyimiyle bu "rezalet" ilk değil. Özellikle son iki aydır demiryollarında tam bir keyfilik hüküm sürüyordu. Ancak bugün bu keyfiliğe bir yanıtları var insanların. İşlerine gidemeyen insanlar raylar üzerine inerek protestolarını haykırmaya başladılar. Bir kısmı peronda, bir kısmı Hareket Müdürlüğü'nün içinde, bir kısmı trenlerde; öfkeyle hesap soracak birilerini aradılar. İki aydır bu eziyeti çekip şimdi öfkelerini açığa vurmanın rahatlığı vardı yüzlerinde. Bir slogan yükseldi! "İnsanız Haklıyız Kazanacağız". İşçilerin, memurların eylemlerine damgasını vuran "Haklıyız Kazanacağız" sloganı ilk kez bu biçimde atılıyordu.

"Başka Şeyler de Yapmak Lazım"

"Abi sabahtan beri burada bekliyorum, işime gidemeyince paramı kesiyorlar. Yolda araçlar işlemediği için devlet bana bunun parasını ödemiyor. Vergimi zamanı geldi mi hemen kesiyorlar, ama paramın olmadığını ve araçların çalışmadığı günleri hesaba katmıyorlar."

Başka biri sinirli bir şekilde bağırıyor! "Abi tanıdığın TV'ciler varsa onları çağır." Bu arada hemen yakınındaki muhabirimize dönüp "Sen hangi gazetedensin?" diye soruyor. "Mücadele gazetesi" cevabını alınca insanlara dönüp "Arkadaşlar Haklıyız Kazanacağız gazetesi gelmiş" diyor. O gruptan başlayıp genelleşerek "İnsanız Haklıyız Kazanacağız" sloganı bir kez daha yükseliyor.

Trenlerin önlerini kesmekle yetinmeyen insanlar bağırıyor. "Arkadaşlar başka bir şeyler daha yapmak lazım." Hepsi bir anda Hareket Müdürlüğüne yöneliyorlar. "Bu trenler niçin çalışmıyor? Ne zaman çalışacak?" soruları arka arkaya gelmeye başlıyor. Bütün sorumluluğu ve suçu üstünde hisseden Hareket Müdürü polislerin arkasına sığınarak "Vallahi ben bilmiyorum." açıklamasını yapıyor.

Ama insanların öfkesi ve oradan ayrılmama kararlılığı karşısında "bilinmeyen" nedene biraz sonra çözüm bulunuyor ve trenler çalışmaya başlıyor. Halkın öfkesi "bozuk trenleri" tamir ettiriyor, keyfiliğin hükmüne son veriyor.

Liselerde "haraç" protestosu

Adana (Mücadele)- ***Liselerde dayak, disiplin cezaları, not tehdidi, "spor parası, karne parası" adı altındaki para gaspı, günlük yaşamın birer parçası haline geldi. Buna karşı liseli gençlik de DLMK önderliğinde tepkisini çeşitli eylemlerle dile getirmeye başladı.***

DLMK'li öğrenciler 6 Ocak günü Adana Erkek Lisesi önünde yaklaşık 30 kişinin katılımıyla bir basın açıklaması yaptılar. DLMK'li öğrenciler tüm orta öğretim gençliğini keyfi para toplanmasına ve gerici-faşist uygulamalara karşı duyarlı olmaya ve örgütlenmeye çağırdı. Öğrenciler, yaptıkları basın açıklamasında işbirlikçi öğretmen ve idarecilere seslenerek "Öğrencilerden topladığınız paraları ne yaptınız? Hesap vermek zorundasınız" dediler.

Liseliler sokak ortasında kaçırılıp, ölüm ve tecavüzle tehdit ediliyor

Resmi eşkıyalar işbaşında

Ankara (Mücadele)- 10 Aralık'ta Dikmen'de Hüseyin, 20 Aralık'ta Nato yolunda Rahşan Eren adlı DLMK'li öğrenciler polis tarafından kaçırıldılar, 18 Aralık'ta Etlik'te Esra Erol kaçırılmak istendi.

18 Aralık'ta kaçırılmak istenen ve bir esnafın sahip çıkması sonucu polislerin elinden kurtulan Esra Erol, 2 Ocak günü bu kez de Lalegül Bağdat Caddesi'nde krem renkli Renault marka bir otoda bulunan üç sivil polis tarafından kaçırıldı. Yolda tekme ve yumruklarla arabaya yatırılan Esra'ya muhbirlik teklif edildi, tecavüz etme tehditleri savruldu. "Bizimle çalış yoksa arkadaşlarının başına gelenlerden sen sorumlu olursun" şeklinde tehdit eden polisler muhbirlik teklifleri tutmayınca Esra'yı Kızılay'da Yeni Karamürsel Mağazası'nın önünde tekmeleyerek arabadan attılar. Esra yaşadığı olayı "Bana muhbirlik teklif ettiler. Ben de 'hepiniz şerefsizsiniz, siz çocuklarınızı nasıl seviyorsunuz' diyerek yüzlerine tükürdüm. Ve sloganlarımla onları susturdum" diye anlattı.

3 Ocak'ta bir başka lise öğrencisi Rahşan Eren bir defa daha bu sefer kafasına silah dayanarak bir sivil otoya bindirildi. Kafasına dayadıkları şarjörü boş silahın tetiğini çekerek Rahşan'ı "öldürmekle" tehdit eden polisler "diğer yaptıklarımızdan farkını gördün mü" diyerek kahkahalar attılar.

Yaklaşık bir saat tehdit edilerek arabada tutulan Rahşan'ın polislere cevabı "Bizim de adaletimiz var ve er ya da geç sizi bulup yakanıza yapışacak" oldu.

Kaçırma olaylarının ardından Esra üç gün sonra, 5 Ocak'ta bir kez daha kaçırılarak tehdit edildi. 06 ETM 76 plakalı, beyaz renkli Renault Toros marka otomobile zorla bindirilmeye çalışılırken, sloganlarıyla direndi. Ankara ÖZGÜR-DER'de bir basın açıklaması yapan DLMK'li öğrenciler "Sabır ve emekle ördüğümüz demokratik lise mücadelesi daha geniş liseli gençliği içine alırken birtakım bedelleri de göğüslemeyi gerektiriyor. Ve biz bunu ödemeye hazırız" dediler.

Yeşil kartları jandarma geri topluyor

"Hakkınızda ihbar var yeşil kartınızı verin"

Adana (Mücadele)- Akşam yorgun argın evinize geldiniz. Dünyada ve ülkede ne olup bittiğini merak edip TV'nin karşısına geçtiniz. Karşınızda şöyle bir sahne var. TRT'nin vefaker muhabirleri ve bazı iyi giyimli insanlar yağmur, çamur demeden İstanbul'da bir gecekondu semtinin yüksek bir tepesine ulaşmaya çalışıyorlar. Bunca zahmet ne için acaba diye düşünüyor ve hemen bir iki sahne sonra cevabını alıyorsunuz. Çünkü burada yardıma muhtaç bir aile vardır. Devlet yardım elini uzatarak bu aileye yardım etmek ister. Ancak yoksul karı-koca ve altı yaşlarındaki çocukları kendilerini bekleyen "sürpriz"den habersizdirler. Aniden kendilerini TRT kamera larının karşısında bulurlar. Beklenen an gelmiştir. Kaymakam, emekli bir savcı, doktor ve üçbeş kişiden oluşan heyet törenle bu aileye yeşil kartlarını verirler. Arkasından da güzel bir nasihat: "Bundan böyle hastalandığınızda bu yeşil kartlarla ücretsiz muayene olacaksınız". Demirel, İnönü ve Sağlık Bakanı artık rahattır. Halka verdikleri sözü yerine getirmişlerdir!

"Devletin Televizyonu, Başbakanı Böyle Söylüyorsa..."

Adana-Düziçi Gökçayır Köyü'nde yaşayan Yıldırım ailesi de her gün televizyonda ve gazetelerde yapılan yeşil kart propagandalarını izleyerek Kaymakamlığa müracaat edip yeşil kart sahibi olurlar. Ancak sevinçleri fazla uzun sürmez. Kartlar ellerine geçeli henüz bir hafta olmuşken köye jandarmalar gelir. "Hakkınızda ihbar var. Sizin bu kartlara ihtiyacınız yokmuş" denilerek yeşil kartları ellerinden geri alınır.

Sekiz yıldır şeker hastası olan Kahraman Yıldırım başlarından geçeni şöyle anlatır: "Köyde yeşil karta muhtaç yüzlerce insan var. İbrahim abimle yeşil kart için müracaat ettik ve aldık. Bir hafta geçmeden köye jandarmalar geldi, babama ait olan traktörü ve toprak damlı evi gerekçe göstererek yeşil kartları geri aldılar. İkimiz de hiçbir iş yapmıyoruz. Kaymakam'a gittim, "Bana iş verin çalışayım dedim. Fakat iş verilmedi. Bu nedenle yeşil kartı aldık." Baba İsmail Yıldırım ise "İki dağın yamacında oturuyoruz. Kazandığımız çay, şeker parasına yetmiyor. Bir traktörüm var ona da mazot dahi alamıyoruz. Benim evimi ve traktörümü gerekçe göstererek çocukların kartlarını geri aldılar. Partilerin hiçbirine güvenimiz kalmadı. Vaatlerin hepsi yalan çıktı. Seçimlerde İnönü'ye inandık. Oyu muzu verdik. O da Demirel'in kuyruğuna takıldı. Artık hiç kimseye oy vermeyeceğim." diyerek hayal kırıklığını ve öfkesini dile getirdi. İktidarın yeşil kart uygulaması işte böyle gerçekleşiyor. Ya verilenler geri toplanıyor ya da kartlar hastanelerde geçerli sayılmıyor. İktidarın yalanlarını ortaya çıkarmak için ek çaba gerekmiyor. Kendileri söyluyor, uygulamalarıyla kendileri yalanlıyor.

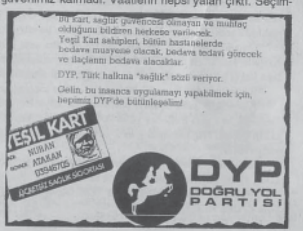

ISIRGAN

Adana polisi başarıdan başarıya koşuyor (!)

Dağlıoğlu Mahallesi Adana'da polisin sık sık operasyon yaptığı mahalledir. Çünkü burada çoğunlukla Kürt emekçileri yaşamaktadır. Bir bakarsınız, gecenin vakitsiz bir saatinde polisin uykusu kaçmış, canı sıkılmıştır. Tam teçhizat giyinmiş kuşanmış polisler, altlarında panzerleriyle birlikte mahallenin yolunu tutar. Veya şehrin diğer yakasında kişisel bir nedenle birisi mi vuruldu, polis doğru Dağlıoğlu Mahallesi'ne gelir. Bu mahalle polisin o kadar korkulu rüyası haline gelmiştir ki, çoğu zaman trajikomik olaylara tanık olunur.

24 Aralık tarihinde bir operasyon daha gerçekleşmektedir. Yalnız bu, diğerlerinden biraz farklıdır. Kimse gözaltına alınmaz. Polisin saldırısı insanlara da yönelik değildir.

Sabahın erken saatleridir. Çok sayıda polis panzerleri ve kalaşnikoflarıyla birlikte portakal toplayan işçilere saldırır. İşçiler önce bir anlam veremezler, ancak çok geçmeden polisin işçilere değil boyunlarındaki puşilere saldırdığı anlaşılır. Operasyon sonucunda yaklaşık 60 puşi gözaltına alınmıştır.

Bu kadar üretken, "vatan millet aşkıyla yanıp tutuşan" polis zor bulunur. Herhalde Mete Altan bu "başarısıyla" siciline bir artı daha koydurmuştur.

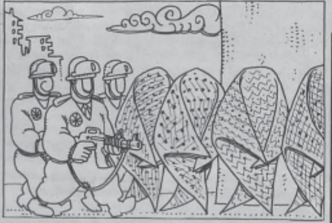

Korkunun ecele faydası yok

Aydın'da geçtiğimiz günlerde ilginç bir olay yaşanır. Olayın ilginç olan yanı olayı çıkaranların da, olayı yaşayanların da şaşkınlığıdır.

Doğuş Mühendisliğin pazarlamasını yaptığı su arıtma cihazlarının tanıtımını yapmak amacıyla, daha önce randevulaştıkları eve giden iki bayan pazarlamacı kapıyı çalarlar. Kapıyı açan adama kendilerini tanıtırlar. Ev sahibi onları içeri alır. Almasına alır da arkadan kapıyı kilitlemeyi de unutmaz. Gelenler daha sonra bir odaya alınırlar. Ev sahibi o odanın da kapısını kilitler. Ev sahibi rahatlamıştır ve hemen telefona sarılarak 055'i arar ve polis çağırır. Fazla zaman geçmeden polisler gelir. Su tesisatı pazarlamacısı bayanlar soru yağmuruna tutulurlar. Polisler, su arıtma cihazını göstererek, ne olduğunu sorarlar. Su arıtma cihazı cevabı almalarına karşın, kutunun içine bakmadan da edemezler. "Bomba" olduğundan şüphelenmişlerdir.

Kutudakinin su arıtma cihazı olduğu anlaşılır ve pazarlamacılar serbest bırakılır. Ancak "ne oldu, suçumuz ne?" diye sorduklarında şaşkınlıkları iyice artar. Tanıtım için gittikleri evin sahibinin Diyarbakır'da görev yapmış ve Aydın'a yeni atanmış bir polis olduğunu öğrenirler.

Korku bir kere dağları aşmayagörsün, ne pazarlamacı dinliyor ne de başka bir şey. Her şey şüpheli, korku verici oluyor. Böyleleri bir gün aynaya bakarken, kendilerini görüp ateş açarlarsa şaşırmamak gerekiyor.

Dün dündür, bugün bugündür...

İnönü: *"Biz koalisyonun iki eşit partisiyiz. Birimizin milletvekili sayısı çok, birimizinki az olabilir. Bu durumu değiştirmez. Bir devlet görevi yapıyoruz. Birbirimize iltifat ediyorsak bu birbirimize yağcılık yapmak için değil. Bir devlet görevini yaparken uygun çalışmak şarttır."* (7.9.1992, Cumhuriyet)

İnönü: *" DYP bir öyle bir böyle. Bir öyle bir böyle olanlardan hayır gelmez, onlara güvenmeyin"* (3.9.1991, Güneş)

Dayakçı Yüksel Yumru yılın öğretmeni

Samsun'da 19 Mayıs Lisesi öğrencileri şu günlerde baskılardan nasiplerini alıyorlar. Derste üç kişinin gürültü yapması nedeniyle yılın öğretmeni Yüksek Yumru öğrencilerden birinin dayakla kulağını patlatıyor. Eğitimden sorumluların sonraki açıklamaları dinlemeye değer. Öğretmen Yumru "O gün dayak yiyecek çok çocuk vardı, ancak bunlara denk geldi" açıklaması ile dayağın meşruluğunu ortaya koyuyor. Yani öğretmen istediğinde öğrencilerini dövme hakkına fazlası ile sahip oluyor.

Müdürün sözleri de dayak atmak için meşru zemin yaratıyor. Öğretmen de o zeminin üzerinde tepinip duruyor. Şunu da belirtmeliyiz ki, öğrencilere dayak atan öğretmen 1989 yılında "en iyi öğretmen" unvanıyla ödüllendirilmiş. Bütün yaşamıyla öğrencilerine sevgi aşılayan, geleceğin insanlarını yetiştiren öğretmenlere büyük "örnek" sergiliyor.

19 Mayıs Lisesi öğrencileri arkadaşlarına yaşatılanlara karşılık oturma eylemi gerçekleştiriyorlar. Öğrencilerin oturma eylemi Müdür Rasim Akın'ı çileden çıkartıyor ve Rasim Akın "Neden dayak yemişler, sen niye dayak yemiyorsun? Dayak yok, bu bir etki tepki meselesidir" sözlerini bir an ağzından kaçırıveriyor.

Evet, dayak olayını etki tepki meselesi olarak değerlendirebiliriz. Öğrenciler öğretmenin attığı dayaktan etkileniyorlar, bunun karşısında etki eden güce karşılık aynı güçle tepki göstermeye çalışıyorlar. Ve oturma eylemini gerçekleştiriyorlar. Ancak şu da doğrudur ki, müdürün mantığı ile dayak atana dayak da atılabilir. Çünkü bu bir fizik kanunudur. Ve liselerde öğretilir.

Etki edilen bir maddeye etki edildiği oranda tepki gösterilir. Her şeyi fizik kanunlarına indirgeyen bir mantık ancak bu cevaptan anlar.

Birinci ansiklopedi savaşı kızıştı

Eskiden mahalle kahvelerinde görmüş geçirmiş, sözü dinlenen hoş sohbet insanlar muhabbetin en koyu yerinde başlarlardı anlatmaya.

Günün birinde, rastlantı bu ya iki kör aynı tabaktan zeytinyağlı dolma yerler. Körlerden birinin birdenbire tepesi atar ve bağıra çağıra karşısındakine...

"Dolmaları niye ikişer ikişer yiyiyorsun?" diye çıkışır.

Karşısındaki kör şaşırır şaşırmasına ama bozuntuya vermeden:

"Dolmaları ikişer ikişer yediğimi nereden görüyorsun?" diye sorar.

Birinci kör istifini bozmadan biraz pişkin, biraz bilgiç:

"Çünkü ben de ikişer ikişer yiyiyorum da ondan." der.

Son günlerde Bab-ı Ali yokuşunda en fazla anlatılan fıkralardan biri bu olsa gerek. Çünkü verdiği Meydan Larousse'u üçüncü hamur kağıda bastığı ve ciltlerinin sıvama karton olduğu gerekçesiyle Milliyet ve Hürriyet tarafından okuyucusunu aldatmakla suçlanan Sabah, bu kez fıkradaki körün rolüne soyundu. Ve karşı saldırıya geçerek Hürriyet ve Milliyet'e kupon karşılığı vermeye vaat ettikleri ansiklopedileri orijinaline sadık kalarak verecek olurlarsa onar milyar vereceğini duyurdu. Ancak söylediklerine kendi de inanmamış olacak ki, Milliyet ve Hürriyet tarafından 25 yıl öncesinin güncelleştirilmeyen Meydan Larousse'unu vermekle suçlanan Sabah gazetesi, bunun yerine tümüyle güncelleştirilmiş, renkli ve birinci hamura basılmış Gelişim Hachette Ansiklopedisi'ni verme kararı almak zorunda kaldı.

Böylece birinci ansiklopedi meydan savaşı kısa bir moladan sonra yeniden kızıştı. Bu sefer işe temizlik maddeleri ve diş macunu gibi yabancı maddeler karışınca, promosyon yarışının nerede biteceğini kestirebilmek oldukça zorlaştı. Burjuva basın bir anda beceremediği haberciliğiyle gazeteciliği de bir kenara bırakıp işportacılığa soyundu. Her gün evden işe giderken, işten eve dönerken otobüste, trende, vapurda veya tuttukları bir sokak başında etraflarına topladıkları insanlara ellerindeki malları "bu elimde gördüğümüz şey mağazada şu kadarken bizde sadece şu kadar" diye başlayan ve "ayrıca şu elimde gördüğünüz eşantiyonu yanında veriyoruz" diye devam eden işportacıların büyük bir ustalık ve maharet gerektiren gösterilerini izlemişsinizdir. Bab-ı Ali'nin üç büyük gazetesi bir yandan bir milyonun üstüne çıkan tirajlarının sarhoşluğuyla, piyasada milyonlarca değer biçtikleri ansiklopedileri kupon biriktiren herkese verme vaadinde bulunurken, diğer yandan da eşantiyon olarak sadece kendi ellerindeki kiri ve alınlarındaki lekeyi temizlemeyen deterjanlar, diş macunları vermeye başladılar. Böylece ahlaksızlıkta, asparagas habercilikte, psikolojik savaşa körükle gitmekte kimsenin eline su dökemediği burjuva basın, bakkallarla da rekabete girişince, bu konuda da ustalığını ve öncülüğünü kanıtladı.

Önceleri "benim ansiklopedim iyi, seninki kötü" sataşmalarıyla başlayan ansiklopedi kavgası, karşılıklı "edepsizler, sahtekarlar, saygısızlar, kıskançlar vb" türünden küfürleşme ve ağır suçlamalarıyla doruk noktasına ulaştı. Üç büyük gazete birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya sermeye başlayınca, müdürlerinin hurdaya dönmüş arabasını cilalayıp promosyonda okuyucuya yutturmak mı ararsın, ev vaadiyle paralarını kaptıran gurbetçileri mi sorarsın. Bütün şiddetiyle süren ansiklopedi savaşının diğer bir ilginç yanı ise, verdikleri ansiklopediler için rakibinin ansiklopedisini yerden yere vuran, birbirlerine olmadık sıfatlar yakıştıran, bu yüzden kanlı bıçaklı olan Sabah ve Hürriyet gazetelerinin birbirlerinin verdikleri ansiklopedileri kupon karşılığı okuyucularına vermiş olmalarıdır. Zamanında Sabah gazetesi çocuk ansiklopedisi diye nitelediği Hürriyet'in Temel Britannica'sını, Hürriyet de 25 yıllık güncelleştirilmemiş diye suçladığı Sabah gazetesinin Meydan Larousse'unu okuyucularına vermiş, her iki gazete de söz konusu ansiklopedileri verirken yere göğe sığdıramamış, övgüler dizmişlerdi.

Tüm bu karalama, çamur atma ve düzeysizlik örneği kampanya içinde Hürriyet gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök "Bence Türk basın tarihinin en şerefli basın kampanyasıyla karşı karşıyayız. Bence yılın basın olayı ansiklopedi kuponu kesen okuyucudur." diyebilme yüzsüzlüğünü gösterebilmiştir. Böylece okumayan, sadece kupon kesen, fazladan ne kazanırsam kârdır diyen, ticari kafa yapısına sahip bir okuyucu kitlesine sahip olmak istediklerini açıklıkla ortaya koymuştur. Durum böyleyken burjuva basının "gazetemiz okuyucusuna hizmet için vardır" sözleri her gün onlarcasının söyledikleri yalanlardan sadece birisidir. Nokta dergisiyle konuşan Sabah gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Zafer Mutlu'nun "Benim gazetem okuyucuya doğru haber vermekle yükümlü değildir" sözleri bizim yıllardır söylediğimiz sözlerin kendi ağızlarından tasdikinden başka bir şey değildir.

"Fikirlerin çatışmasından ilim doğar, ya kabakların çatışmasından doğsa doğsa çekirdek doğar." Çetin Altan'ın döneklikle birlikte daha liberalliğe dönüş yapmadığı yıllarda sarf ettiği bu sözler, ansiklopedi savaşına tutuşan kendisinin de bir köşe sahibi olduğu bugünkü burjuva basını anlatıyor. Bu karalama ve çamur atma bataklığına elleri yüzleri görülmeyecek kadar batan burjuva basının çatışmasından çekirdek de çıkmıyor. İç geçmiş, kokmuş, *çürümüş burjuva basın* birbirine çarpınca ortalığa sadece pislik, rezillik, pespayelik ve ahlaksızlık çıkıyor.

KÜBA DEVRİMİNİN 34. YIL DÖNÜMÜNÜ SELAMLIYORUZ

VENCEREMOS

YAŞASIN SOSYALİZM, YAŞASIN KÜBA

YAŞASIN ENTERNASYONALİZM

HALKIN ÖRGÜTLÜ, SİLAHLI GÜCÜYLE BİRLEŞMİŞ

DEVRİMCİ MÜCADELE YENİLMEZ ZAFER BİZİMDİR.

Devrimin 34. yıldönümünde Küba'yla dayanışma eylemleri

Küba halkı yalnız değil

■ Sosyalizmin "bayrağını yere düşürmeyeceğiz" ve bu uğurda "gerekirse Ada'yı batırırız" mesajını tüm dünya halklarına ulaştıran Küba halkı devrimin 34. yılını kutluyor. Ve emperyalizmin Küba'yı dünya halklarından tecrit etmek için harcadığı tüm çabaya rağmen Küba halkıyla dayanışma yükseliyor.

■ Devrimci Sol Güçler Küba'yla dayanışma kampanyası içinde yer alan çeşitli eylemlerle Küba halkını ve devrimin 34. yılını selamladılar.

İnsana, insanlığa sosyalizm yaraşır. Devrimci Sol Güçler, bunu bir değer olarak sahipleniyor ve yüceltiyorlar.

TÖDEF gençliği sosyalizme, özelinde sosyalizmi savunanı Küba halkına kilometrelerce uzaktan selam gönderiyor.

ANKARA
"Ambargolara Direnen Küba Yalnız Değildir"

Ankara'da Devrimci Sol Güçler tarafından 28 Aralık-5 Ocak tarihleri arasında düzenlenen, Küba ile dayanışma kampanyası 28 Aralık'ta kamuoyuna yapılan bir açıklamayla başlatıldı.

29 Aralık'ta Dikmen, Öveçler, Sokullu, Mamak, Keçiören, Hüseyingazi, Balgat, Türk İş Blokları, Zafertepe, Akdere bölgelerinde ve Gazi, Hacettepe, Ankara üniversitelerinde Devrimci Sol Güçler imzalı 1800 dolayında afişleme yapıldı.

Devrimci Mücadelede Sanatçıların, ÖZGÜR-DER'lilerin Küba devrimini selamladıkları afişler de pek çok demokratik kitle örgütüne, sendikalara, sinemakültür merkezlerine, pasajlara asıldı.

30 Aralık'ta, daha önce afişleme yapılan tüm bölgelerde, üzerinde Che'nin resimlerinin bulunduğu "Yaşasın Sosyalizm Yaşasın Küba", "Ambargo'lara Direnen Küba Yalnız Değilsin", "Yaşasın Enternasyonalizm-Venceremos" sloganlarının yazılı olduğu Che'nin resimlerinin bulunduğu 20 pankart asıldı.

HÜKAD'da (Hüseyin Gazi Halkıyla Dayanışma Derneği) mahalle halkıyla birlikte yapılan yemekli bir toplantıda konuşmalarla, çekilen halaylarla Küba devriminin coşkusu Hüseyin Gazi'ye taşındı.

31 Aralık'ta gecekondu bölgelerinde ve Kızılay, Sakarya, Ulus, Sıhhıye gibi merkezi yerlerde Devrimci Sol Güçler imzalı bildiriler ve 7000 el ilanı dağıtıldı. Devrimci Mücadelede Memurlar hastanelerde kuşlama yaptı. Devrimci İşçi Hareketi de Anakent Belediyesi'ne bağlı ASKİ'de bildiri dağıttı.

1 Ocak'ta çeşitli demokratik kitle örgütleri günlük basına Küba halkıyla dayanışma içinde olduklarını duyuran bir ilan verdiler.

2 Ocak'ta, 30 dolayında kitle örgütü temsilcisi tarafından Kızılay Merkez Postanesi'nden ABD Konsolosluğu'na kınama ve protesto, Küba Konsolosluğu'na da kutlama telgrafları çekildi.

Demokratik kitle örgütlerinde Küba ile ilgili panolar hazırlandı. "Küba Yeni İnsanı Yarattı, Yeni İnsan Küba'yı Yarattı" konulu soyleşiler düzenlendi.

İSTANBUL
"Yankeelere Bir Küba da Biz Yaşatacağız"

İYÖ-DER'li öğrenciler, İstanbul'da düzenledikleri kampanyayla Küba gençliğini ve Küba devrimini selamladılar.

Okullarda, sokaklarda afişlemeler, pullamalar yapıldı. Bildiriler, el ilanları dağıtıldı.

31 Aralık gecesi İYÖ-DER'li öğrenciler Avcılar, Şehremini, Aksaray, Fatih, Okmeydanı, Beşiktaş semtlerine "Yankeelere Bir Küba da Biz Yaşatacağız", "Sosyalizm Küba'da Yaşıyor", Küba Devrimini Selamlıyoruz" yazılı afişler yapıştırdılar.

2 Ocak'ta Sirkeci Postanesi'nden İYÖ-DER'li öğrenciler tarafından Küba Komünist Partisi Genç Komünistler Birliği'ne devrimin 34. yılında Küba halkını ve gençliğini selamladıklarını belirten telgraflar çekildi.

Telgraf eylemi "Yaşasın Küba Devrimi", "Biz Kazanacağız" sloganlarıyla bitirildi.

Almanya'da demokratik kuruluşlara saldırılar

Kontrgerilla-Gladio işbirliği

Frankfurt Folklor Birliği, 26 Aralık akşamı ikisi Türk, silahlı dört kişi tarafından basıldı. İçeride bulunan bir dernek üyesi silahla tehdit edilerek dövüldü, dernekteki eşyalar tahrip edildi.

Almanya'da, Türkiye'deki artan baskı, katliam ve sokak infazlarını kamuoyuna teşhir eden demokratik kuruluşlara yönelik baskılar artıyor. 24 Kasım'da Özgür Halklar Komitesi'ne düzenlenen baskından sonra bu kez de, yine MİT ve Alman Gladiosu işbirliği ile Frankfurt Folklor Birliği'ne saldırıldı.

Akşam saatlerinde derneğin giriş kapısını kırarak içeri giden saldırganlar içerde bulunan demek üyesini silahla tehdit ederek Türkçe "Lideriniz kim? Buradan kim sorumlu?" şeklinde sorular sordular. Sorularına cevap alamayınca, dernek üyesine saldırarak ağır yaraladıktan sonra salonda bulunan bütün eşyaları parçalayarak kullanılmaz hale getirdiler.

Bu saldırıların Alman Dışişleri Bakanı Kinkel'in Türkiye'yi ziyaretinin hemen arkasından gündeme gelişi, Türkiye'deki paralel saldırılarla birlikte düşünüldüğünde Türkiye'nin kontrgerilasıyla Alman Gladiosu'nun açık işbirliği ortaya çıkıyor.

Hükümetlerin ve Katillerin İşbirliği

Baskınlar Almanya'daki çeşitli demokratik kitle örgütleri tarafından protesto edildi. Yapılan açıklamalarda Almanya ile Türkiye arasında hükümetler ve polis düzeyindeki işbirliğine dikkat çekildi ve şöyle denildi:

"Evet, polis şefleri karşılıklı gelip gidiyorlar, kendileri için ortak tehlike teşkil eden devrimci-demokratik kuruluşlara komplo hazırlamada işbirliği yapıyorlar.

"Almanya için asıl tehlike 'sol', çünkü 'sol' Almanya'nın emperyalist çıkarlarını ve onun Türkiye'deki işbirlikçilerinin çıkarlarını tehdit etmektedir.

"Avrupa'da saygın bir yer edinmek isteyen Türkiye devleti için, Avrupa'da yaşayan devrimciler büyük tehlike oluşturmaktadır. Amaçları, Türkiye ve Kürdistan'da'ki devrimci mücadele ile dayanışma içersinde olan demokratik kuruluşların çalışmalarını baskınlarla, gözaltı ve komplolarla engellemeye çalışmaktır."

Özgür Halklar Komitesi de yaptığı açıklamada, Türkiye'deki kirli savaş politikalarının Avrupa'da yaşayan Türkiyeli emekçileri de hedef aldığını belirterek kirli savaş yöntemlerinin faşizme karşı mücadeleyi engelleyemeyeceğini vurguladı.

IFJ Raporu

Gazeteciler için en tehlikeli iki ülke

Türkiye ve Bosna-Hersek

1992'de Dünyada 34 Basın Emekçisi Katledildi

Uluslararası Gazeteciler Birliği (IFJ), yıllık raporunda 1992 boyunca 34 basın temsilcisinin görevi sırasında öldürüldüğünü açıkladı. 28 Aralık'ta, IFJ'nin Brüksel'deki merkezinde raporu açıklayan Genel Sekreter Aidan White, "Gazeteciler yapmış oldukları haberlerle dünyanın vicdanını sarsmışlardır" diyerek, gazetecilerin bunu hayatlarıyla ödediklerini belirtti.

En Tehlikeli Ülkeler: Türkiye ve Bosna-Hersek

IFJ'nin raporunda gazeteciler için en tehlikeli ülkeler olarak iki ülke sayılıyor: Türkiye ve Bosna-Hersek. Bu türden her raporu "içişlerine karışmakla", "düzmece" olmakla karalayan iktidar sözcülerinin bu kez söyleyebilecekleri hiçbir şey yok. Çünkü dünya genelinde katledilen 34 gazeteciden 11'i, yani üçte biri bu ülkede, kendi iktidarlarınca katledildi. Bosna-Hersek'te Sırpларla Boşnaklar arasındaki savaşta yaşanan vahşet, Türkiye'de iktidarın halka karşı açtığı savaşta yaşanıyor.

Bu "Ayıp" İktidar Kadar Burjuva Basınındır

Bosna-Hersek'teki katliam ve vahşet için her gün sayfalarca yayın yapan burjuva basın, kendilerini de çok yakından ilgilenditen bir kuruluş olan IFJ'nin raporuna yer vermedi. Çünkü burjuva basın, Türkiye'yi basın özgürlüğü açısından Bosna-Hersek'ten beter hale getiren efendilerinin yüzünü kızartmak istemiyor. Ama kızaran kendi yüzleridir. IFJ raporu, ülkemizdeki burjuva basının da ayıbını belgeliyor. Basın emekçileri bu ayıba ortak olmamalıdırlar.

Berlin'de enternasyonalist bir adım

Sosyalizmin saygınlığını yeniden yükseltmek için enternasyonalist bir adım atıldı. Sosyalizme olan sarsılmaz inancımızla bu adımları güçlendireceğiz.

Bu yazı DEVRİMCİ SOL dergisinin 7. sayısındaki aynı başlıklı yazıdan özetlenerek alınmıştır.

Geçtiğimiz Ekim ayında Alman Komünist Partisi (DKP)'nin Berlin Bradenburg kanadı uluslararası bir toplantı çağrısında bulundu.

Konuları "yenilgiden sonra komünist partilerin durumu ve komünist politika" ile "enternasyonalist çalışma olanakları" olarak belirlenen toplantıya, değişik ülkelerden yirmiden fazla devrimci-ilerici örgüt ve parti çağrıldı. Türkiye'den DEVRİMCİ SOL davet edildi.

5 Aralık'ta gerçekleştirilen toplantıya ev sahibi olarak DKP'nin muhalefet kanadı, DEVRİMCİ SOL'un uluslararası ilişkiler komitesi, Britanya Komünist Partisi-Bağımsız Londra kanadı, Britanya Komünist Sendikalar Birliği'nden üyeler, Belçika İşçi Partisi, Filistin'nin Kurtuluşu İçin Demokratik Cephe ve TUDEH katıldı.

Başlangıç olarak toplantı olgun ve samimi bir ortam yarattı. Konuşulanlardan çıkarılan önemli bir sonuç da, devrimci örgüt ve partiler arasında uluslararası çapta anti-faşist, anti-emperyalist, anti-kapitalist zeminde yeni bir devrimci yapılanmaya doğru samimi bir adım fikrinin ağır basmasıydı.

Ocak ayının son haftasında yeni bir toplantı yapılması ve ileriki süreçte düzenlenecek geniş katılımlı bir uluslararası kongrenin hazırlıklarına başlanılması kararlaştırıldı. DEVRİMCİ SOL uluslararası ilişkiler komitesi toplantıya "Yenilgiden Sonra Komünist Parti ve Örgütler ve Devrimci Politika" başlıklı bir yazı sundu.

Gorbaçov politikalarının, SBKP politikalarının peşinden giden komünist partiler olmak üzere çok geniş bir kesimde yıkım etkisi yarattığı ortaya konularak başlayan yazıda Gorbaçov politikaları ve 1956'lara kadar inen temelleri ortaya konulduktan sonra "SBKP, ÇKP ya da AEP gibi devrimini yapmış komünist partilerin etkisinde kalmadan, kendi özgücüne güvenen, bağımsız Marksist-Leninist bir çizgiyi temel aldığını; Sovyetler Birliği, Çin, D.Avrupa ve Arnavutluk'u sosyalist görmekle ve bu ülke devrimlerinin olumlu yanlarından ders almakla birlikte sağcı, yer yer milliyetçi ya da benmerkezci revizyonist-reformist politikaları benimsemediğimizi, çıkardığımız pek çok kitap, broşür ve dergide açıkladığımızı, Gorbaçov süreciyle birlikte gündeme gelen karşı-devrimci politikalar ise baştan itibaren tavır aldığımızı belirtmemiz gerekiyor" deniliyor ve Mayıs 1988'de yayınlanan "SSCB Gerçeği, Gorbaçov ve Devrimci Tavır" başlıklı yazıda bu açıkça konuluyor.

"...bir kez bireysel çıkarlar ve piyasa ekonomisinin yolu açıldığında, bu kapıdan sosyalizmi geliştirici değil, yozlaştırıcı unsurların gireceği ve gelişeceği açıktır (...)"

"Gorbaçov'un saldırıları özünde proletarya diktatörlüğüne yönelektir(...)"

"Tarihsel olarak biçimlenmiş dünya ekonomik bağlarını koparma çağrıları tehlikelidir. Ve hiçbir çözüm getirmemektedir." (Gorbaçov, Yolumuz Ekim Yolu Broşür'nden) *Bu ne demektir? Bu emperyalist sömürgeciliği üstü örtülü onaylamak değil midir?"*

Gorbaçov çizgisinin peşine takılan bu parti ve örgütlerin diğer bir kısmının ise, büyük bir hayal kırıklığına uğradıkları anlatıldıktan sonra geç de olsa yanıldıkları ve siyasal yaşamdaki etkilerini hemen tümüyle yitirdikleri ve bu kesimlerin hala gelişmeleri yerli yerine oturtup, sosyalizme sahip çıkamadıkları söyleniyor.

Geçmişten beri SSCB ve Doğu Avrupa ülkelerini "sosyal-emperyalist" olarak değerlendirenlere göre ise "değişen bir şey olmadı"(!) denildikten sonra, "Ancak karşı-devrimler öncesinde de Sovyetler Birliği'ni sosyalist görmeyenler, doğaldır ki yeni gelişmeleri, yarattıkları sonuçlarla dahi değerlendiremediler. Sosyalist olduğunu kabul etmedikleri Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa'daki eksiklikleri ve hatalarıyla birlikte ayakta duran sosyalist rejimlerin yıkılmasıyla bunun Arnavutluk'u nasıl da etkilediğini hiçbir zaman açıklayamadılar. Bunların bir kısmı daha ileri giderek "burjuva bürokratik diktatörlük liberal burjuva bir yapıya dönüşüyor" diyerek "reformlar desteklenmelidir" noktasına geldiler ve bunlar Pekin Tiennanmen Meydanı'nda Mao resminin karşısına bugün emperyalist dünyayı sembolize eden ABD'deki "Hürriyet Heykeli"nin benzerini dikenleri coşkuyla alkışladılar. Oysa siyasal körlüğün, sübjektivizmin bu kadarı sosyalizm adına savunulamazdı" deniliyor ve Gorbaçov dönemini SBKP 20. Kongresi'nde Kruşçev'le başlayıp Brejnev'le devam eden süreçten bağımsız ele almadılar diye belirtilip M-L'in tavrı konuluyor. "Gorbaçov politikalarının yıkıcı, karşı-devrimci niteliğini gördüler ve buna karşı tavır aldılar. Kendi kadrolarını ve kitlelerini bu saldırıya karşı hazırladılar. Sosyalizmin değerlerine ne pahasına olursa olsun sahip çıktılar, savundular. Biz kendimizi bu kesim içinde görüyoruz.

Biz DEVRİMCİ SOL olarak SSCB, Doğu Avrupa, Romanya, Arnavutluk'taki karşı-devrimlere tavır alırken Çavuşescu'yu o güne değinki tüm yanlışlıklarına, hatalarına karşın karşı-devrime direndiği, sübjektif yargı ve yorumların ötesinde objektif olarak kapitalizme karşı sosyalizmi savunduğu için destekledik. Karşı-devrimi protesto eden bir dizi eylemler gerçekleştirdik. Çünkü söz konusu olan sosyalizmin eksiklikleri değildi, eksik ve hatalarına rağmen Romanya sosyalizminin karşı-devrimci darbeye karşı savunulmasıydı. Ve bu doğru bakış açısı, sosyalizmin değerlerini her ne pahasına olursa olsun sahiplenme cesaret ve düşüncesi saflarımızda büyük bir moral güç yarattı. Kitle düzeydeki insanlarımızda bile güçlü bir sahiplenme bilinci ortaya çıktı.

DEVRİMCİ SOL ülkemizde yaşanan 12 Eylül 1980 cunta sürecinin ardından etkisi çok daha güçlü olan dünya genelindeki karşı-devrimci dalgaya bu bilinçle karşı koydu. Dünyada pek çok ülkede devrimci mücadele gerilerken, ülkemiz devrimci mücadelenin atılım yapmasına tanık olduysa bunda örgütümüzün sosyalist değerlere duyduğu bağlılığın ve faşizme, emperyalizme karşı her koşulda savaşı yükseltmesinin belirleyici bir rolü olmuştur."

Daha sonra ise "Mayıs 1988'de yayınladığımız ve Gorbaçov politikalarının içyüzünü sergilediğimiz bu yazıda onyıllardır süren çok yönlü tahribatın aşılması ve sosyalizmin yaşatılmasına yönelik düşünce ve önerilerimizi madde madde şu şekilde sıralamıştık" deniliyor.

"- Proletarya partisinin Marksist-Leni-

Dünyadan

Rabin'in masasında barış yoktur

Sınır dışı ettiği 415 Filistinliyi ne İsrail geri almaya niyetli, ne de Lübnan hükümeti topraklarına kabul ediyor.

İsrail ve Lübnan arasındaki bir bölgede bekleyen 415 Filistinli açlığa, soğuğa ve hastalıklara karşı yirmi gündür yaşam savaşı veriyor.

Neredeyse bir barış havarisi ilan edilmediği kalan Rabin, Filistinlileri sınır dışı etme kararlılığından ve ısrarından vazgeçmediği gibi yaşam savaşı veren Filistinlilere Kızılhaç'ın topraklarını kullanarak yardım ulaştırmasına bile izin vermiyor. 415 Filistinlinin ölümle karşı karşıya olması Rabin'i zerrece umuşatmıyor. Onun tavrında silaha sarılarak politikasına zarar veren ve geleceğini tehlikeye sokan Filistinlileri cezalandırmanın kin ve öfkesi vardır. Rabin, siyonizmin kininin en iyi temsilcilerinden biri olduğunu gösteriyor. Siyonizmin temsilcilerinin barışçısı, reformcusu olmadığı, hepsinin aynı soydan geldiği, arada söylem farkı olduğu daha iyi anlaşılıyor. Böylece Rabin'in barışçılığı Filistin halkını teslim alma politikasının darbe aldığı yerde bitiyor. Ve gerçek karakteri ortaya çıkıyor. Rabin kendi politikasını yansıtan barışçılığında ne kadar tavizsiz ve uzlaşmazsa, FKÖ'nün politikasına yön veren El-Fetih'in küçük burjuva önderliği de o kadar tavizkar ve uzlaşacı davranıyor. Terörist yüzünün bütün çıplaklığıyla açığa çıktığı bir aşamada, FKÖ hala İsrail'den Filistin halkı için barış beklentisini sürdürüyor. En fazla yaptığı, süren "barış" görüşmelerine bir iki sefer katılmayarak protesto etmekten öte geçmiyor. Uzlaşmacılığın, "barış"ı terörizmi temel yöntem seçen İsrail'den beklemesinin FKÖ'yü getirdiği yer burasıdır. Gelinen noktada, bu tavrıyla FKÖ Filistin halkının silaha sarılmasının önünde engel teşkil etmeye başlamıştır. İntifada ancak FKÖ'nün küçük burjuva önderliğinin uzlaşmacılığını aşabildiği ölçüde İsrail'in elindeki kozları alacaktır.

Barış sürecini başlatan, İntifada'yı iyice küllendirmek isteyen İsrail'in kendisidir. Psikolojik üstünlük ve kozlar İsrail'in elindedir. Ve İsrail istediğini dayatacak güçtedir. Bu süreçte dolayılı da olsa FKÖ'yü içine alan "barış" görüşmeleriyle İsrail belli adımlar atmıştır. Ama işte barış süreci kendilerini planladığı gibi ilerletirken, İntifada'nın silahlanmaya başlaması, açtığı "barış" sürecinde İsrail'i zor duruma sokmuştur. Silahlı mücadelenin geliştiği bölgedeki 415 Filistinliyi sınır dışı etmesi buna karşı tepkisidir. İsrail'in barış masasından kalkmayan FKÖ önderliği, artık İsrail açısından nasıl bir misyona sahip olduğunu görmelidir.

Barış süreci ve uzlaşmada ısrar bütün kozları elinde tutan İsrail'in politikalarına hizmet ediyor. Tersine uzlaşma köprülerini atma ve silahlı mücadeleyi İntifada'yla birleştirme Filistin halkının kurtuluşuna hizmet ediyor.

Ya uzlaşmayla birlikte açılan "barış" süreci sonunda özerklik bile sayılamayacak bir statüye boyun eğilecektir; ya da silahlı mücadele geliştirilip yaygınlaştırılarak bağımsız devlete giden yolun önündeki engeller kaldırılacaktır.

Filistin halkı FKÖ önderliğinin uzlaşmacı çizgisini reddedip silaha daha sıkı sarılmaktan başka kurtuluş yolu olmadığını, Rabin'in 415 Filistinliye yaptıklarından sonra daha iyi görüyor.

Rabin barış değil Filistin halkının teslimiyetini istiyor. Rabin'in masasında Filistin halkını kurtuluşa götürecek barış yoktur.

Uzlaşmacı FKÖ böyle devam ettikçe Filistin halkını yeni sürgünler ve açlık bekleyecektir.

nist bir ideolojiyi benimseyerek, yozlaşmış, dejenere olmuş, kitlelere yabancılaşmış, bürokrat yapıyı değiştirmesi gerekir.

Revizyonizmin hakim kılındığı, enternasyonalizmin terk edildiği, dünyanın ilk sosyalist devletini inşa eden Stalin'in küçük düşürüldüğü, suçlandığı, Kruşçev önderliğinde alınan 20. Kongre'nin tüm revizyonist kararları reddedilmelidir.

- Başta Kruşçev ve Brejnev olmak üzere Marksizm-Leninizmi revize edip sosyalizm düşüncesinde kaos ve karga-şaya neden olanlar, Sovyet toplumunun gelişmesinde tıkanıklığa ve gerilemeye neden olanlar, Stalin'i haksız yere karalayan ve suçlayanlar, uluslararası sosyalist hareketi bölenler yargılanmalıdır. (Bugün bunlara başta Gorbaçov ve sosyalist yıkımı onaylayan tüm SBKP yöneticileri de dahil edilmeli, bunlar sosyalizme ihanetten yargılanmalıdırlar.)

Bu yargılama, sosyalist güçler arasındaki ilişkilere eleştiri ve özeleştiri, birlik-eşitlik temelinde kardeşçe dayanışma ve dostluk ilkesiyle yaklaşan, Marksizm-Leninizmin evrensel tezlerini –şiddete dayanan devrim, proletarya diktatörlüğü vb.– kabul eden uluslararası sosyalist hareketin bütün devrimci güçlerinin katılacağı bir kurul tarafından yapılmalıdır. Yargılama tüm dünya proletaryası ve halklarına açık olmalıdır.

- Stalin'e karşı yöneltilen tüm suçlama, karalama ve öğrenç demagojilere son verilmeli, Stalin'in uluslararası sosyalist harekette büyük katkıları olan bir usta olarak değeri teslim edilmelidir.

- Uluslararası sosyalist hareketin bölünmüşlüğüne son verecek koşullar oluşturulmalı, dünya proletaryası ve halklarının enternasyonalist birliği sağlanmalıdır.

- Partinin kitlelerden uzaklaşmasına neden olan bürokratik yapısına son vermek parti içindeki revizyonizmin savunucusu, beceriksiz, asalak ve ruhsuzları tasfiye etmek, partinin kitle iletişimini en canlı şekilde sağlayarak partiden kitlelere, kitlelerden partiye düşünce iletişimini gerçekleştirmek ve bunun kurumlarını yaratıp kitleleri sınıfsız toplumun inşası doğrultusunda seferber etmek için kültür devrimi gerçekleştirilmelidir.

- Geniş yığınlar parti saflarına kazandırılarak dinamik, politize olmuş yığın hareketleri yaratılmalıdır.

- Sosyalizmin geliştirilmesi ve sınıfsız topluma varılması sürecinde politikanın belirleyiciliği esas alınarak, ekonomik yaklaşımlar terk edilmeli, altyapıda kolektivizm daha da geliştirilmeli, üstyapıda yeni insan tipinin kültürel şekillenmesi sağlanmalıdır.

- Bugün dünyada sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişkide belirleyici yanın SSCB-ABD arasındaki çatışma olduğu yanlış yaklaşımı terk edilerek, sürece damgasını vuran başat çelişkinin emperyalizmle ezilen halkların kurtuluş hareketleri arasındaki çelişki olduğu kabul edilmelidir. (Tespit, 1988 yılı Mayıs'ında yapılmıştır.)

Bu gerçekten hareketle bürokrat reformist partilerin desteklenmesine son verilmeli, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri enternasyonalist dayanışma ve desteğe kavuşturulmalıdır.

Dünyada "barış ve savaş" politikasında, barışın ABD emperyalizmine verilen tavizlerle değil, daha çok devrimle olacağı kabul edilmeli, emperyalizme karşı devrimci bir siyaset izlenmeli, 30 küsur yıldır süren uzlaşma politikasına son verilmelidir. Bugün gerçek barışın yolu devrimlerden geçiyor.

Sosyalist ülkeler arasındaki olumsuzluklarda taraf olmak, yanlış olanlardan birini desteklemek ya da adeta onun bir seksiyonu gibi hareket etmek Marksist-Leninistlerin tavrı olamaz. Ancak kendisini tümden onlardan soyutlaması da düşünülemez.

Ekim Devrimi'nden bu yana 70 yılı geçmesine karşın, bu devrimin sosyalizmin dünyadaki ilk deneyimi olduğu gerçeği göz önünde tutularak, sosyalist ülkeler arasında ve bunların bir yansıması olarak çeşitli kuruluş hareketleri arasındaki ideolojik farklılıklar abartılmamalıdır. Bu farklılıklar birliğin önüne engel olarak konmamalıdır.

Geçmişte biraz tepkiselik biraz da sosyalizmin çok kolay gerçekleşebileceği anlayışından hareketle, çeşitli akımlar ÇKP'ye ve onun lideri Mao'ya "karşı devrimci" derken, kimileri de SSCB ve yandaşlarına "sosyal emperyalist", "sosyal faşist" vb. dediler. Bunun gibi devrimci bir anlayışla bağdaşmayan sorumsuzca yaklaşımların yanlışlığı kabul edilerek, en uç düzeyde ifadesini bulan bu sapkın anlayışlar reddedilmelidir.

Biz Marksist-Leninistler; ne SBKP, ne ÇKP, ne de AEP'nin gözü kapalı her dediklerini bir dogma olarak kabul eden ve bu ülkelerdeki değişmelere hemen angaje olmayı benimseyen bir anlayışta olmadığımız gibi, bu tutumu ML dışı bir tutum olarak değerlendiriyoruz. Devrimini yapmış tüm ülkelerin ve halen iktidar için mücadele eden sosyalist hareketlerin deneyimlerinden yararlanılması ve bu deneyimlerin mutlaka değerlendirilmesi gerektiğine inanıyoruz. Ayrıca farklı düşünceleri savunsak bile, bunu dostça ilişkiler geliştirmenin önünde engel olarak görmüyoruz.

Tüm sosyalist ülkelerin ve kurtuluş hareketlerinin birikimini uluslararası sosyalist hareketin birikimi sayıyor ve saygıyla karşılıyoruz."

"Bu uzun alıntıyı sadece geçmişte neyi savunduğumuzu anlatmak için değil, önümüzdeki sürece dair devrimci içeriği açısından da olduğu gibi koymayı tercih ettik" diye belirtiliyor.

"Sosyalist ülkelerde yaşanan süreçten çıkarılması gereken temel dersleri şöyle özetleyebiliriz" diye başlayan bölümde ise şunlara yer veriliyor.

"- Sosyalist inşa ve sosyalizmden komünizme doğru gidişte proletarya diktatörlüğü şarttır. Proletarya diktatörlüğünden asla taviz verilemez.

- Sosyalist demokrasi kitlelere güven temelinde sürekli olarak geliştirilmeli, kitle inisiyatifi ve doğrudan demokrasi rotasından şaşılmamalıdır. Kitlelerin politikaya katılmadığı yerde sosyalizmi sahiplenmesi beklenemez.

- Sosyalizm maddi ihtiyaçların karşılanmasına ve emperyalistlerle ekonomik yarışa indirgenemez. Sosyalizm toplumun maddi ihtiyaçları kadar manevi ihtiyaçlarının da karşılanmasıdır.

- Devrim sürekli kılınıp, kültür devrimi ile "sosyalist insan" yaratılması başarılmadıkça sosyalist gelişme güvencede olamaz. Sosyalist insanın temeline "yeni insan" konmalıdır.

- Komünist parti iktidarından vazgeçilip, burjuvazinin göstermelik demokrasisi tercih edilemez.

- Merkezi plandan ve sosyalist kolektif mülkiyetten taviz verilemez.

- Komünist Partide Marksist-Leninist temelde bir ideolojik birlik, ideolojik sefik uzun vadede belirleyici bir öneme sahiptir. Özellikle karşı-devrimin güncelleştiği ülkelerde bu olgu daha bir önem kazanmaktadır.

- Enternasyonalizmin yerini "barış içinde bir arada yaşama" adına emperyalizmle uzlaşma alamaz.

- Politikadan ekonomiye her alanda bağımsızlık ve kendi kendine yeterlilik esas alınmalıdır; dış güçlere bel bağlanamaz.

Komünist, devrimci, anti-faşist, anti-emperyalist, ilerici parti, örgüt ve güçler devrimini yapmış ülke partileri yerine asıl olarak kendi özgüçlerine güvenmeleri gerektiğini öğrenmişler, revizyonist-reformist politikaların sonuçlarını yakından görmüşlerdir" denildikten sonra ise "Bu gelecekte daha sağlıklı bir gelişimin zeminidir. Lenin'in de dediği gibi ders çıkarmasını bilenler için "yenilgi iyi bir okuldur." Komünistler, Marksist-Leninistler bu tarihsel süreci çok iyi değerlendirmeli, bir daha aynı hataların yaşanmasına izin vermemelidirler" diye belirtiliyor.

"Uluslararası planda dayanışma, işbirliği ve ortak çalışma ruhu yeniden yaratılmalı, karşılıklı saygıyı, eşitliği, bağımsız siyasi çizgiyi temel alan enternasyonalist ilişkiler kurulmalıdır. İlkesiz, faydacı, duyarsız ya da küçük burjuva milliyetçi çizgi ve eğilimlerin enternasyonalizmi yozlaştırmasına izin verilmemelidir." diye belirtildikten sonra, sonuç bölümünde "Emperyalizme sevinç çığlıkları attıran ve 'sosyalizm öldü' propagandalarının yükseltilmesine neden olan bir süreç yaşadık. Yükselen gerici dalganın tahribatı büyük oldu ve hala etkileri sürmektedir. Ancak bu süreçte ne sosyalizm öldü, ne de rahatlayacağı düşünülen emperyalizm krizden kurtuldu. Emperyalizmin, sosyalizmin büyük prestij yitirdiği bir dönemde bile beklediğini bulamaması krizin derinliğini ve dünya ölçeğinde devrimci durumun varlığını göstermektedir. Eksik olan devrimcilerin öznel durumudur" denildikten sonra sosyalizmin yeniden ayağa kalkışı anlatılıyor.

"Karşı-devrimin yaşandığı ülkelerde kapitalizmin ilk uygulamalarıyla şok olan emekçi kitleler yeniden onbinler halinde Lenin-Stalin posterleriyle meydanlara akmaya başlamıştır. Sovyet halkı Stalin'li günleri aramaktadır. Polonya'da, Bulgaristan'da, Batı Berlin yerel seçimlerinde kapitalizm yanlısı partiler kaybederken, sol partiler oylarını artırdı. Birleşmeden sonra Doğu Almanı halkının sorunlarının arttığı ve bu birleşmeden pişman olduğunu halk kitleleri biliyor. Halk kitlelerinin iktidarlara yönelik tepkileri, gösterileri bitmiyor. Halk umduğunu bulamadıkça bu tepkiler ve gösteriler daha da şiddetlenecektir. Eskiye olan bu özlem, sosyalizmin kapitalizme üstünlüğünün de ispatıdır. Ekim Devrimi'nin 75. yıldönümünde yüzbin kişiyle Kızıl Meydan'a yürüyüp Lenin Mozolesi önünde saygı duruşu yapıp, gündere orak-çekiçli kızıl bayrağı çeken, Yeltsin'in yargılanmasını ve Sovyetler Birliği'nin yeniden kurulmasını isteyen kitleler emperyalistleri ve reformistleri şaşkına çevirmiştir. Bu aynı zamanda sosyalizmin yeniden yükselişe geçtiğinin de göstergesi olarak görülmelidir."

Sovyet halkı, sosyalizmin yarattığı her şeyi yıkıp kapitalizmi diriltmeye çalışanların karşısına Lenin ve Stalin'in posterleriyle dikildi...

Yazı bitirilirken şunlar söyleniyor: "Bizler sosyalizme yönelik her türden saldırıya, inançsızlığa karşı Marksist-Leninist temelde **ideolojik bir netliği**, kendiliğindenciliğe, anarşizme, genel olarak örgütten kaçışa karşı **örgütlü mücadele ve Leninist parti anlayışını savunmalıyız**. Burjuvaziyle uzlaşmayı her koşulda reddeden, devrim ve proletarya diktatörlüğü için savaşmayı komünistliğin zorunlu koşulu gören, ideolojik netliğe sahip Leninist parti olmadan halkların mücadelesi zafere ulaştırılamaz; iktidar alınsa dahi Nikaragua örneğinde olduğu gibi sosyalist inşa gerçekleştirilemez.

Geleceğe güvenle bakmamız gerekiyor. Bütün olumsuzluklara rağmen dünyanın dört bir yanında sosyalizm mücadelesi yükseliyor. Yeni-sömürge ülkelerdeki çelişkilerin yoğunluğu dolayısıyla halk kitleleri 'kapitalizm mi sosyalizm mi' tartışmalarının uzağında durmakta, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini elde silah yükseltmektedir.

Barış görüşmelerinin aldatıcılığını gören Güney Afrika halkı Mandela karşısında 'silah isteriz' diye slogan atıyor. Barış görüşmeleri hiçbir şeyi çözmüyor. İşte Guatemala, işte Kolombiya, işte El Salvador. Halklar ne kazanırsa silahla kazanıyor. Ülkemizde Kürt ve Türk halkının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin yükselişi böylesi müjdelerden biridir. Devrimci ve yurtsever güçlere karşı ilan ettiği açık savaş koşullarında bütün baskı, işkence ve katliamlara karşın devrimci mücadeleyi engelleyemeyen faşist iktidarın çabaları boşa çıkmaktadır. Bu noktada, Türkiye ve Kürdistan'ın bir devrim odağı olduğunu söylemek abartı olmayacaktır. Yine biz, Türk ve Kürt halkının Marksist-Leninist temsilcileri olarak, **'Dünyayı Bir Kez de Türkiye'den Sarsacağız'** diyoruz.

Ne emperyalizmin ve işbirlikçi faşist iktidarların ne de sosyalizme ihanet edenlerin saldırıları bizleri yolumuzdan asla döndüremeyecektir."

Böyle ölmeye sözleri vardı

"Düşman kuşatması altında elindeki tüm araçlarla direnmekten başka bir şey düşünmeyen, son nefesini vermek üzereyken kanının son damlalarıyla duvara örgütünün ismini yazan savaş kahramanlarımız bütün dünya devrimcilerinin kahramanıdırlar. Biri Adana'da, diğeri Ankara'da aynı şekilde, duvara kanlarıyla inancını yazan yoldaşlarımızdan Esma ile Eyüp'ün evli olmaları ise bu destansı kahramanlığa ayrı bir boyut kazandırmaktadır. Sevginin kavgayla özdeşleştiği böyle kaç ömek vardır?"

Birbirine inançla bakan iki insan: Esma ve Eyüp... Eskiyi yıkmayı ve giderek yok etmeyi önlerine koyan, bunu kararlılıkla başaran ve kendilerini birçok kez yeniden yaratanlar... Onlar bugünlere mücadeleyi sevgileriyle birlikte büyüterek geldiler. Birlikte tahliye olurken çektikleri halaydaki coşkuyu, ölürken de sloganlarıyla yaşatacaklarına dair sözleri vardı. Eyüp Esma için "sözünü tuttu" diyordu. Ve Esma'nın ölümü üzerine duygularını, öfkesini 6 Mayıs 1992 günü şu mısralarla dile getiriyordu.

"Onlar ki
Düştüler toprağa
Tohumlarını serptiler gelecek dünyanın
biz sonrakiler sürelim diye
Onlar ki
düştüler toprağa
milyonlarca kök saldılar
Yarının dünyasında
kızıl karanfiller solmasın
Dökülen kanlarıyla yeşersin diye
(...)
And olsun ki kanları yerde kalmayacak
And olsun ki silahları yerde kalmayacak
And olsun ki yürekler onlarsız çarpmayacak
And olsun ki mücadeleleri sahipsiz
katilleri cezasız kalmadı
kalmayacak"

Cezaevindeki yaşamları boyunca her zaman yeniliğe açıktılar. Hep ileriyi hedefleme çabası içinde oldular. Bu Esma'nın "Artık haftada bir görüşeceğiz. Kalan zamanda daha çok okumaya, kendimizi geliştirmeye ayıracağız" demesinden anlaşılıyor. Bu fedakarlığı yaptıkları zaman henüz çok yeni insanlar, devrimci mücadeleyle ve ilişkilerle tanışmaları çok yeni. Yıllarca, birbirlerinin yaşamlarını doldurmuşlar. Birbirlerine düşkünlükleri evliliklerinin başlangıcında görülüyor. Eyüp Esma'yı kaçırıyor ve evleniyorlar. Eyüp'ün Esma'ya "Karam" diye hitap etmesinde sevgi kendisini ele veriyor.

Esma şehit düştüğü zaman cezaevindeki görevli bayan gardiyanlar "öyle bir insan nasıl öldürülebilir" diyerek onun içtenliğini kendilerine yaklaşımdaki dürüstlüğü çocuksu temiz yüreğinde hissetmiştir. Esma'nın çocuksuluğu, Eyüp'ün güven veren sıcaklığı, az konuşurluğu ve ağırbaşlılığı ile bütünleşmiş, yeni bir insan yaratmıştır.

Şubenin yarattığı fiziksel rahatsızlıkları öyle üst boyuttadır ki, ameliyat olması gerekirken Esma kavgadan uzak kalmamak için bunu hep ertelemiştir. Hatta geri kalmamak için eğitim çalışmalarına kolunda serum şişesi ile katılmıştır. Hiçbir rahatsızlık yaratmıştır. Onlar için cezaevi iyi bir savaşçı olarak çıkmayı hedeflediklerdi bir okuldur. Aralarında kıskanılacak bir rekabet vardır. Birbirlerini geçmek için daha çok çalışmak ve çalışmak gerekir. Kitap okumada adeta yarışırlar. Sevgileri mücadelede yoğrulur, büyür ve güzelleşir. Esma ve Eyüp için şubede yaşadıkları işkence kavganın bir parçası olarak sindirilmiş ve kabullenilmiştir. Esma'nın başından geçen tecavüz olayı sırasında aldığı devrimci tavır, sınıf bilinciyle kafasında oluşturduğu kin, tırnaklarıyla, dişleriyle karşı koyarak, ne yaparlarsa yapsınlar kolayca olmayacak düşüncesiyle direnmesi, kendine olan güvendir.

Esma'nın tavrı duygusallığa kapılmayan, olgun ve baş eğmezdi: "Ben bu vahşi ve iğrenç saldırı ile yıkılmadım. İnsanlığımdan, kadınlığımdan hiçbir şey yitirmedim. Aksine düşüncelerime, değerlerime daha sıkı ve daha güçlü olarak bağlandım. Başı dik ve onurlu bir insan olarak yaşamıma devam ediyorum. Ya bana bunu yapan işkenceciler sokaklarda dolaşabiliyor mu?"

Ve Eyüp'ün işkence karşısında aldığı tavır, Esma'ya yakışır onu yücelten tavırdır. Gelenek yaratan bir evlilik örneğinin temelleri burada güçlenmiştir. "Onda gördüklerim sevgimi, bağlılığımı artırdı" sözleri çok şey anlatıyor. Cezaevinden çıkışlarından sonra birer savaşçı olarak sıcak mücadelenin içine koşarak, umutla ve sevgilerini büyüterek gittiler. Eyüp'ün kitabında devrimcilik, Devrimci Solculuk çok açık ve nettir. "Çok konuşmak gereksiz, insan pratikte göstermelidir devrimciliği." Birbirlerine olan sevgilerini kavga ile birleştiren bu savaşçılardır. Birbirlerini sevdikleri kadar kavgalarını da severler. Ayrılmaları, farklı bölgelere gönderilmeleri kavga içindir. Kavgaları da büyüyecektir sevgileriyle. Sevgilerini kavgada paylaşmak yeter de artar onlara. Esma ve Eyüp birer Devrimci Sol üyesi, savaşçısı olmaktan gurur duyan ve ona yaraşır şekilde yaşayan ve ölmesini de bilen savaşçılardır. Bir gelenektir onlarınki, sıcacık ve onur veren...

GÜN İZİ

Özgürlük ağızlarınıza yakışmıyor

Nuri ERYÜKSEL

Özgürlük kimin dilinde güzel, özgürlüğü savunmak kimin harcı? Özgürlük, emeğin özgürlüğü ise elbette ki emeği sömürülenlerin, emeğin özgürlüğü için mücadeleyi birçok bedeli göze alarak sürdürenlerin dilinde güzeldir. Peki ya sömürüye dayalı bir iktidarın temsilcileri, özgürlükten, özgürlük mücadelesinden söz edebilir mi? Sömürünün, kendi çıkarlarıyla sınırladıkları bir dünyanın özgürlüğü, bu düzeni ayakta tutabilmek için sınırsız ölçüde baskı ve terör uygulayabilme özgürlüğü. Onlar ancak böyle bir özgürlükten söz edebilirler. Onların özgürlükleri, emekçilerin kanlarından ve gasp edilen alın terinden inşa edilmiş bir özgürlüktür. Bunun dışında bir özgürlükten söz etmek onların harcı değildir.

Katliamlar, gözaltında kayıplar ve işkenceleriyle tescilli bir iktidarın şovmenliği ile ün salmış bir Bakan Fikri Sağlar hala ısrarla "yasakları yasaklayacağız" iddiasını sürdürüyor. Üstelik daha da ileriye götürüp "Bugün dünyada ve Türkiye'de özgürlükler mücadelesi verilmektedir(...) Biz hükümet olarak özgürlüklerin ve düşüncenin önündeki engellerin kalkması için yasakların yasaklandığı Türkiye'yi yaratmaya çalışıyoruz" sözlerini sarf ediyor fütursuzca.

Sağlar gülünçlük sınırını aşmış durumda. Artık 'yapacağız' demiyor, 'yapıyoruz' diyor. Artık kendi bakanlığı adına konuşmuyor, 'hükümet olarak' diyor. Bu kadar boyutlu, bu kadar pervasız yalanlara gülünemiyor artık.

İşbaşına geldiğinden beri köylerin bombalanmasına, sayısız cinayetlere, yargısız infazlara, gözaltında kayıp olaylarına imzasını atmış, tüm örgütlenme haklarını gasp eden, emekçilerin her hak talebine polisi saldırtan, üniversiteleri kışlaya çevirmiş, özgürlük düşmanlığı tescilli bir iktidardan söz ediyor Sağlar. Önceleri yalnızca kendi bakanlığı adına konuşuyordu. Şimdilerde artık iyice, içinde yer aldığı sisteme adapte olmuş olmalı ki, tüm kanlı politikaların sorumluluğunu üstlenecek kadar pervasızca konuşabiliyor.

Ne denli pervasız olursanız olun, sizin 'özgürlük' kavramını ağzınıza almaya hakkınız yok. Ağzınızda kirleniyor bu kavramlar, değersizleşiyor. Halkların özgürlüğü için bedeller ödemeyi göze alarak mücadele etmiş, bu yüzden katledilmiş sayısız insanın cesedi üzerinde sürdürüyorsunuz şovunuzu. Ve artık komik olmanın ötesine geçiyorsunuz.

Kitleleri bir yandan sopa, bir yandan havuçla hizaya getirmeye çalışan, bir yandan demokrasi tabloları çizerken, öte yandan kontrgerilla aracılığıyla emekçi yığınlar üzerinde terör estirerek, cafcaflı bir vitrinin arkasında katliamlar düzenleyen bir iktidarın vitrinini oluşturuyorsunuz. Bu halinizle de halka karşı işlenen tüm suçların ortağı haline geliyorsunuz. Çünkü şov yaparak dikkatleri üzerine çekme, yığınları oyalama ve kandırma rolü size düşüyor.

Ve kendi yasalarına uyma kaygısı olmadığı halde, göstermelik yasalara bile tahammülü kalmamış, ILO'yu gündeminden çıkararak, CMUK'un kapsamını daraltarak tüm maskelerini düşürmeye başlamış bir iktidarı, geldiği en son noktada "yasakların yasaklandığı Türkiye'yi yaratmaya çalışıyoruz" diyerek savunacak denli densizleştiniz.

Siz özgürlük, demokrasi nutukları atarken, aynı günlerde savcılar, sosyalist basının kapısında bekleştiler. Dergiler, gazeteler basıldıktan iki saat sonra toplatılıyor. Siz "Düşüncenin önündeki engelleri kaldırmaya çalışıyoruz" derken, yazarlara, yayınevi sahiplerine milyarlık cezalar kesiliyor. Konserlere, şenliklere çıkan sanatçılar hakkında soruşturmalar açılıyor. Halkların özgürlüğünü savunanlara karşı açılan bu savaş, sizin savunduğunuz iktidar tarafından sürdürülüyor. "Özgürlük" bizim dilimize yakışıyor.

Gerçek anlamda özgürlük, insanlığın binlerce yıldır özlemini çektiği, kavgasını verdiği yüce bir kavramdır. Özgürlük, hayatı ayakta tutan emekçilerin yaşam mücadelesinin içinde gizlidir. İktidar kavgalarında açığa çıkar, somutlaşır.

Kamu emekçileri

Grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı için, tüm hak ve özgürlüklerimiz için

GREV

- **Kamu emekçileri 15 Ocak'ta iş bırakıyorlar. Şimdi grev silahına sarılmanın zamanıdır. Grev hakkından güç almayan görüşmeleri "toplu sözleşme" diye adlandırarak memur'ları umutlandırmak, grev hakkını kazanma yolunda ilerleyen mücadeleyi geriye çevirmektir. Grev ve toplu sözleşme birbirinden ayrılamaz. Biri olmadan diğeri olamaz. Beklemek, Ankara yürüyüşünün moral ve coşkusunu düşürecek, yürüyüşün taşıdığı grev ve toplu sözleşme mesajını işlevsizleştirecektir. Ankara'da atılan adım ülkenin her yerinde iş bırakmalar ve grevlerle ilerletilmelidir.**
- Kamu emekçilerinin mücadelesinin geldiği nokta ve iktidarın bu mücadele karşısındaki tutumu, üretimden gelen aktif gücü kullanmayı dayatıyor. Mücadele ülke çapında grevlerle önüne dikilen barikatları aşmalıdır. İşçiler ve tüm demokratik güç ve örgütler memurları iş bırakmalarda, grevlerde yalnız bırakmamalıdır.

Hedef: Anti-faşist, anti emperyalist, anti-kapitalist yeni bir devrimci yapılanma

Berlin'de enternasyonalist bir adım

- **Alman Komünist Partisi (DKP) muhalefet kanadının çağrısıyla Berlin'de çeşitli ülkelerden örgütlerin katılımıyla uluslararası bir toplantı düzenlendi, 5 Aralık'ta düzenlenen toplantıya Türkiye'den de DEVRİMCİ SOL davet edildi.**
- DKP muhalefet kanadı ve DEVRİMCİ SOL'un yanı sıra, Britanya KP Londra Kanadı, Britanya Komünist Sendikalar Birliği'nden üyeler, Belçika İşçi Partisi, Filistin'in Kurtuluşu İçin Demokratik Cephe ve TUDEH'in katıldığı toplantının gündemi "Yenilgiden Sonra Komünist Partilerin Durumu ve Komünist Politika" ve "Enternasyonalist Çalışma Olanakları" üzerinde yoğunlaştı.
- **Toplantıda DEVRİMCİ SOL Uluslararası İlişkiler Komitesi adına sunulan bir bildiri de "Ne emperyalizmin ve işbirlikçi faşist iktidarların, ne de sosyalizme ihanet edenlerin saldırıları bizleri yolumuzdan asla döndüremeyecektir. Biz Türk ve Kürt halkının Marksist-Leninist temsilcileri olarak 'Dünyayı Bir Kez de Türkiye'den Sarsacağız' diyoruz." sözleriyle sona erdi. Toplantı, 1993 Ocak ayının sonunda geniş bir katılımla uluslararası bir kongrenin hazırlıklarına başlanması kararıyla sonuçlandırıldı.**

Küba devrimi 34. yılında

Devrimci Sol Güçler Küba Devrimi'ni selamladı

Küba halkı yalnız değildir

- **Devrimci Sol Güçler Ocak ayı başında düzenledikleri dayanışma kampanyasıyla devrimlerinin 34. yılını kutlayan Küba halkına ve sosyalizme Türkiye'den omuz verdiler. "Küba Halkı Yalnız Değildir", "Emperyalizme Bir Küba da Biz Yaşatacağız" sloganlarını yükselttiler.**
- **Emperyalizmin Küba halkını tecrit etme politikası, halklar özgürlük istedikçe başarılı olamayacaktır. Küba, ezilen ve kurtuluşları için savaşan halkların ileri bir mevziidir. Karşı-devrimin tüm karalamalarına, yalan ve propagandalarına rağmen, dünya halkları mücadeleden uzaklaştırılamamıştır ve mücadele eden, sosyalizme sıkı sıkı sarılan Küba halkının yanındadır. Devrimci Sol Güçler'in dayanışma mesajları Küba halkının ve devriminin yalnız bırakılmayacağının Türkiye'den gösterilmesidir.**
- **Küba'nın yanındayız. Sosyalizmi savunan ve sosyalizm isteyen halkların yanındayız. Sosyalizmin yanındayız. Kampanya boyunca asılan, "Kazanacağız", "Venceremos" diyen afişler, pankartlar, halklarımızın ortak özlemi, inancı ve geleceğinin ifadesidir.**